

อัตลักษณ์นิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายซาฮารา: การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม

FANGLIANG LIU

คุณฉวีนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาการบริหารศิลปะและวัฒนธรรม

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

2567

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

อัตลักษณ์นิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายซาฮารา: การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม

FANGLIANG LIU

คุณฉวีนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาการบริหารศิลปะและวัฒนธรรม

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

2567

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

Shapotou Desert Eco-Cultural Identity: Eco-Cultural Tourism Management

FANGLIANG LIU

A DISSERTATION SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF
THE REQUIREMENTS FOR DOCTOR DEGREE OF PHILOSOPHY
IN ART AND CULTURAL ADMINISTRATION
FACULTY OF FINE AND APPLIED ARTS
BURAPHA UNIVERSITY

2024

COPYRIGHT OF BURAPHA UNIVERSITY

คณะกรรมการควบคุมคุณิพนธ์และคณะกรรมการสอบคุณิพนธ์ได้พิจารณาคุณิพนธ์
นิพนธ์ของ FANGLIANG LIU ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปรัชญาคุณิพนธ์บัณฑิต สาขาวิชาการบริหารศิลปะและวัฒนธรรม ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

คณะกรรมการควบคุมคุณิพนธ์

คณะกรรมการสอบคุณิพนธ์

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จันทนา คชประเสริฐ)

..... ประธาน

(ศาสตราจารย์ ดร.กุลธิดา ท้วมสุข)

..... กรรมการ

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

.....

(ศาสตราจารย์ภรดี พันธุมภกร)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จันทนา คชประเสริฐ)

..... กรรมการ

(ศาสตราจารย์ภรดี พันธุมภกร)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญชู บุญลิขิตศิริ)

..... กรรมการภายนอก

มหาวิทยาลัย

(ศาสตราจารย์สุชาติ เกาทอง)

..... คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร. เสกสรรค์ ตันยาภิรมย์)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา อนุมัติให้รับคุณิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาคุณิพนธ์บัณฑิต สาขาวิชาการบริหารศิลปะและวัฒนธรรม ของ
มหาวิทยาลัยบูรพา

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิทวัส แจ่มเยี่ยม)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

63810007: สาขาวิชา: การบริหารศิลปะและวัฒนธรรม; ปร.ด. (การบริหารศิลปะและวัฒนธรรม)

คำสำคัญ: วัฒนธรรมทะเลทราย, ซาฟอโถว, การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม

FANGLIANG LIU : อัตลักษณ์นิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายซาฟอโถว: การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม. (Shapotou Desert Eco-Cultural Identity: Eco-Cultural Tourism Management) คณะกรรมการควบคุมดัชนีพิมพ์: จันทนา คชประเสริฐ, ภาณี พันธุ์ภากร ปี พ.ศ. 2567.

งานวิจัยเรื่องอัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายซาฟอโถว: การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม ใช้วิธีการวิจัยเอกสาร การวิจัยภาคสนาม และการวิจัยแบบสหวิทยาการ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทรัพยากรธรรมชาติ ทรัพยากรวัฒนธรรม และวิถีชีวิตของผู้อยู่อาศัยในพื้นที่ชายขอบทะเลทรายถึงเกอหลี่ เมืองจงเว่ย เขตปกครองตนเองหนิงเซี่ย ค้นหาแนวทางการพัฒนาภายใต้การอยู่ร่วมกันอย่างกลมกลืนของทรัพยากรธรรมชาติ วัฒนธรรม และชุมชน วิเคราะห์อัตลักษณ์ทางนิเวศวัฒนธรรมและวิถีชีวิตในซาฟอโถว เพื่อสร้างต้นแบบการจัดการและการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายของแหล่งท่องเที่ยวซาฟอโถว เป็นแนวทางสำหรับการอนุรักษ์ระบบนิเวศและการจัดการทรัพยากรวัฒนธรรมในทะเลทราย

ผลการวิจัยพบว่า พื้นที่ซาฟอโถวอุดมไปด้วยทรัพยากรทางนิเวศและวัฒนธรรม มีลักษณะเฉพาะและความหลากหลายเชิงพื้นที่ ในประวัติศาสตร์อันยาวนานของอารยธรรมจีน พื้นที่ซาฟอโถวอุดมด้วยทรัพยากรจากปัจจัยต่างๆ เช่น การบุกเบิกทางทหาร การป้องกันชายแดนในสมัยโบราณ ชาวบ้านในพื้นที่ศึกษาและต่อสู้กับสภาพทะเลทราย การผลิตและวิถีชีวิตของมนุษย์มีพื้นฐานอยู่บนการใช้ประโยชน์จากทะเลทราย หลังจากการก่อตั้งประเทศจีนใหม่ โครงการก่อสร้างเชิงนิเวศทางธรรมชาติจำนวนมากได้กำหนดทิศทางที่ชัดเจนสำหรับการพัฒนาพื้นที่ซาฟอโถว ด้วยความตระหนักรู้ทางนิเวศที่เพิ่มขึ้นของชาวบ้าน วิธีการทำการเกษตรแบบดั้งเดิมจึงเปลี่ยนไปสู่การพัฒนาอุตสาหกรรมทางนิเวศที่มุ่งเน้นไปที่การคุ้มครองระบบนิเวศ การฟื้นฟูระบบนิเวศ พื้นที่ซาฟอโถวอุดมไปด้วยมรดกทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ทรัพยากรเชิงนิเวศวัฒนธรรมและทรัพยากรวิถีวัฒนธรรมอันรุ่มรวยของซาฟอโถวเป็นรากฐานของการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมการอยู่ร่วมกันอย่างกลมกลืนระหว่างทรัพยากรธรรมชาติและทรัพยากรเชิงนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่ซาฟอโถวกับวิถีชีวิตและวิธีการผลิตของชาวบ้านท้องถิ่นสามารถนำไปสู่การบูรณาการกับทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม ส่งเสริมการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม จากการศึกษาภาคสนาม พบว่าหมู่บ้านที่อยู่ชายขอบทะเลทรายแต่ละแห่งมีลักษณะเชิงพื้นที่และ

วัฒนธรรมที่ได้รับผลกระทบจากสภาพธรรมชาติ และเกิดการบูรณาการทรัพยากรทางธรรมชาติและ
วิถีวัฒนธรรมเข้าด้วยกัน ด้วยการวางแผนและการจัดการเส้นทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศทะเลทรายที่
มีประสิทธิภาพ สามารถเพิ่มคุณค่าและยกระดับประสบการณ์ทางการท่องเที่ยว ด้วยการปรับปรุงการ
ก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐานของแหล่งท่องเที่ยวและการพัฒนาโครงการการท่องเที่ยว สามารถ
ตอบสนองความต้องการที่หลากหลายของนักท่องเที่ยวได้ในอนาคต

63810007: MAJOR: ART AND CULTURAL ADMINISTRATION; Ph.D. (ART AND CULTURAL ADMINISTRATION)

KEYWORDS: Desert Cultural, Shapotou, Eco-cultural Tourism Management

FANGLIANG LIU : SHAPOTOU DESERT ECO-CULTURAL IDENTITY: ECO-CULTURAL TOURISM MANAGEMENT. ADVISORY COMMITTEE: JANTANA KHOCHPRASERT, PORADEE PANTHUPAKORN 2024.

The research on Shapotou Desert Cultural Identity: Eco-cultural Tourism Management uses document research, field research and interdisciplinary research methods, to study the relationship between natural resources cultural resources and the way of life of residents in the Tenggeli Desert edge area, Zhongwei City, Ningxia Autonomous Region. Find ways to develop under the harmonious coexistence of natural resources, culture, and communities. To analyze the ecological identity, culture and way of life in Shapotou. To create a model for the management and development of desert cultural ecotourism of the Shapotou tourist attraction provides guidelines for ecological conservation and management of cultural resources in deserts.

Research results show that Shapotou area is rich in ecological and cultural resources. It has unique characteristics and spatial diversity. In the long history of Chinese civilization The Shapotou area was influenced by factors such as military pioneering. Border defense in ancient times Villagers in the area study and fight desert conditions. Human production and livelihoods are based on the exploitation of deserts. After the founding of New China, several natural ecological construction projects have set a clear direction for the development of Shapotou area. With the increasing ecological awareness of the villagers Traditional farming methods are therefore changing towards the development of ecological industries that focus on ecosystem protection. ecological restoration. The Shapotou area is rich in historical and cultural heritage. The rich ecological resources and cultural resources of Shapotou are the foundation for the development of ecocultural tourism. The harmonious coexistence between the natural resources and ecological

resources of the Shapotou area and the way of life. and the production methods of local villagers can lead to integration with eco-cultural tourism resources, promote the development of eco-cultural tourism activities. The field studies found that each village on the edge of the desert has spatial and cultural characteristics that are affected by natural conditions. and integrating natural resources and cultural ways together with effective planning and management of desert ecotourism routes It can add value and enhance the tourism experience. By improving the construction of tourist attraction infrastructure and developing tourism projects. able to meet the diverse needs of tourists in the future.

กิตติกรรมประกาศ

ดุขุภินิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยคามกรุณาจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จันทนา คชประเสริฐ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และศาสตราจารย์ภรดี พันธุภากร อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ขอขอบพระคุณอาจารย์ที่ปรึกษาทั้งสองท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ เสียสละเวลาอันมีค่าในการให้คำปรึกษาและแนะนำข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัยในครั้งนี้ด้วยความปรารถนาดี ตลอดจนพิจารณาแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความละเอียดถี่ถ้วนและเอาใจใส่ด้วยดีเสมอมา

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ในหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาการบริหารศิลปะและวัฒนธรรม คณะศิลปกรรมศาสตร์ ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้และประสบการณ์ต่าง ๆ ที่มีคุณค่าขอขอบพระคุณมหาวิทยาลัยบูรพา รองศาสตราจารย์ ดร.เสกสรรค์ ตันยาภิรมย์ คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญชู บุญลิขิตศิริ รองคณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภูวษา เรืองชีวิน และดร.นิกร กาเจริญ ที่ให้ความดูแลเอาใจใส่ในการเรียน การทำวิจัย และเป็นตัวอย่างความเป็นครูที่ดีแก่ผู้วิจัย ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณครอบครัวและกัลยาณมิตรที่สนับสนุนและเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยตลอดการศึกษาระดับปริญญาเอก และขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญ ชาวบ้านในพื้นที่ชาพอโถว และบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ทุกท่านที่สละเวลาอันมีค่าให้ข้อมูลและคำชี้แนะที่เป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัย ทำให้การศึกษาครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์จากงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูทเวทีแต่บิดา มารดา อันเป็นที่รักและเคารพ ตลอดจนครูบาอาจารย์และผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่ให้กำลังใจและให้การสนับสนุน งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

FANGLIANG LIU

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ฅ
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพ.....	ฐ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามของการวิจัย.....	4
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	6
วิธีดำเนินการวิจัย.....	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	10
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	12
พื้นที่ชาวอโถว.....	12
1. ทรัพยากรสภาพแวดล้อมเชิงนิเวศ.....	13
2. ทรัพยากรสภาพแวดล้อมทะเลทราย.....	14
3. ทรัพยากรเชิงประวัติศาสตร์วัฒนธรรม.....	15
4. หมู่บ้านชายขอบทะเลทราย.....	18

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	23
1. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.....	23
2. การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน.....	25
3. ทฤษฎีการผลิตวัฒนธรรมเชิงพื้นที่.....	26
4. ทฤษฎีการปรับตัวทางวัฒนธรรม.....	27
5. ทฤษฎีร่วมสร้างคุณค่าการท่องเที่ยว.....	28
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	30
บทที่ 3 วัฒนธรรมทะเลทรายซาฮารา.....	34
พื้นที่ซาฮาราและสถานการณ์การพัฒนาในปัจจุบัน.....	34
1. การเปลี่ยนแปลงทางสภาพแวดล้อมในประวัติศาสตร์ของพื้นที่ซาฮารา.....	34
2. การพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงของหมู่บ้านในพื้นที่ซาฮารา.....	37
กิจกรรมการท่องเที่ยวในเขตซาฮาราในปัจจุบัน.....	92
1. สภาพทรัพยากรการท่องเที่ยวในพื้นที่ซาฮารา.....	92
2. รูปแบบการท่องเที่ยวในเขตซาฮารา.....	94
3. การจัดการการท่องเที่ยวในเขตซาฮารา.....	96
ความต้องการของนักท่องเที่ยวในเขตซาฮารา.....	96
บทที่ 4 อัตลักษณ์นิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายซาฮารา.....	102
อัตลักษณ์นิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายซาฮารา.....	102
1. ทรัพยากรในอัตลักษณ์นิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายในเขตซาฮารา.....	103
2. ประโยชน์ของทรัพยากรในอัตลักษณ์นิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายในเขตซาฮารา.....	104
การพัฒนาร่วมกันระหว่างอัตลักษณ์นิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ วัฒนธรรมทะเลทราย.....	106
บทที่ 5 การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมซาฮารา.....	130
กลยุทธ์การจัดการอัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายของแหล่งท่องเที่ยวซาฮารา.....	130

แนวทางการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมชาพอัฒไถว	134
การจัดกิจกรรมเชิงปฏิบัติการในโครงการการท่องเที่ยว	142
การวิเคราะห์การจัดการโครงการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมชาพอัฒไถว	177
ผลการประเมินการจัดการโครงการ	183
บทที่ 6 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ	200
สรุปผลการวิจัย.....	200
อภิปรายผลวิจัย	204
ข้อเสนอแนะ	205
ภาคผนวก.....	208
ภาคผนวก 1 เอกสารตอบรับการตีพิมพ์บทความ.....	209
ภาคผนวก 2 เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์	211
ภาคผนวก 3 เครื่องมือวิจัย	215
บรรณานุกรม.....	235
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	241

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 2-1 การประยุกต์ใช้แนวคิดและทฤษฎี.....	30
ตารางที่ 3-1 หน่วยปกครองส่วนท้องถิ่นภายใต้พื้นที่ชาพอโถว.....	38
ตารางที่ 3-2 รายการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของเขตชาพอโถว.....	39
ตารางที่ 3-3 ชุมชนดั้งเดิมในเขตชาพอโถว.....	42
ตารางที่ 3-4 การวิเคราะห์อุปทานด้านทรัพยากรการท่องเที่ยวเขตชาพอโถว.....	93
ตารางที่ 3-5 สื่อกกลางด้านการท่องเที่ยวชาพอโถวในปัจจุบัน.....	94
ตารางที่ 3-6 รูปแบบการท่องเที่ยวในเขตชาพอโถว.....	95
ตารางที่ 3-7 กิจกรรมการท่องเที่ยวทะเลทรายชาพอโถวในปัจจุบัน.....	97
ตารางที่ 4-1 ทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเขตชาพอโถว.....	108
ตารางที่ 4-2 ขั้นตอนการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเขตชาพอโถว.....	111
ตารางที่ 4-3 ปฏิสัมพันธ์ของวัฒนธรรมทะเลทรายและพื้นที่นิเวศ.....	121
ตารางที่ 4-4 ปฏิสัมพันธ์ของวัฒนธรรมทะเลทรายและพื้นที่ผลิต.....	122
ตารางที่ 5-1 วัตถุประสงค์หลักของการจัดการโครงการ.....	143
ตารางที่ 5-2 การวิเคราะห์รูปแบบการสัมผัสประสบการณ์ของนักท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ วัฒนธรรมทะเลทราย.....	181
ตารางที่ 5-3 การวิเคราะห์ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง.....	183
ตารางที่ 5-4 การวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจ.....	191
ตารางที่ 5-5 ข้อมูลแบบสอบถามระดับความพึงพอใจด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม.....	196

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1-1 กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	5
ภาพที่ 2-1 พื้นที่ชาพอโถว.....	13
ภาพที่ 2-2 ภูมิทัศน์ชาพอโถว.....	14
ภาพที่ 2-3 สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย.....	19
ภาพที่ 2-4 สภาพแวดล้อมหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย.....	19
ภาพที่ 2-5 การควบคุมพื้นที่ทะเลทรายด้วยการปลูกหญ้า.....	20
ภาพที่ 2-6 สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติหมู่บ้านชาพอโถว.....	21
ภาพที่ 2-7 แหล่งท่องเที่ยวชาพอโถว.....	22
ภาพที่ 2-8 สภาพแวดล้อมหมู่บ้านชาพอโถว.....	22
ภาพที่ 3-1 แผนที่ฉบับสมบูรณ์ของอำเภอจงเว่ยในรัชสมัยจักรพรรดิเฉียนหลง สมัยราชวงศ์ชิง.....	35
ภาพที่ 3-2 วิธีควบคุมทรายด้วยตารางฟางข้าว.....	36
ภาพที่ 3-3 ระบบการป้องกันและซ่อมบำรุงทางรถไฟเปา-หลาน.....	36
ภาพที่ 3-4 เขตอนุรักษ์ธรรมชาติชาพอโถว.....	37
ภาพที่ 3-5 แหล่งท่องเที่ยวชาพอโถว.....	42
ภาพที่ 3-6 แผนที่หมู่บ้านชาพอโถว.....	43
ภาพที่ 3-7 ถนนในหมู่บ้านชาพอโถว.....	43
ภาพที่ 3-8 การต่อสู้ระหว่างทะเลทรายแห้งแล้งกับพืชเขียวขจีในชาพอโถว.....	44
ภาพที่ 3-9 อูฐ: นาวาล่องทะเลทราย.....	45
ภาพที่ 3-10 สองฝั่งแม่น้ำฮวงโหในพื้นที่ชาพอโถว.....	45
ภาพที่ 3-11 เรือนเพาะปลูกเพื่อการเกษตรในหมู่บ้านชาพอโถว.....	46
ภาพที่ 3-12 ซากกำแพงเมืองจีน.....	47

ภาพที่ 3-13 ภาพแกะสลักหน้าผาด้ามายต์.....	47
ภาพที่ 3-14 แหล่งเตาโบราณเซรามิกเขียเหอเหยียน.....	48
ภาพที่ 3-15 แพนหังแพะในแหล่งท่องเที่ยวซาพอโถว	48
ภาพที่ 3-16 โสมสเตย์ขนาดเล็กในที่ตั้งเดิมของสวนตระกูลถง.....	49
ภาพที่ 3-17 แต่งโมดุมธาตุสีสีเนียม ของดีซาพอโถว	49
ภาพที่ 3-18 ภาพวาดฝีมือเกษตรกรชาวบ้าน.....	50
ภาพที่ 3-19 พื้นที่อยู่อาศัยของชาวบ้านในหมู่บ้านซาพอโถว	50
ภาพที่ 3-20 ภาพวาดผนังเตียงให้ความร้อนในบ้านพักอาศัย.....	51
ภาพที่ 3-21 งานฝีมือปักผ้าคลุมเครื่องนอน.....	51
ภาพที่ 3-22 ลายปักผ้าคลุมเครื่องนอน	52
ภาพที่ 3-23 ผลงานปักผ้าแขวนประดับผนังห้อง	52
ภาพที่ 3-24 กิจกรรมเซดมังกรในช่วงเทศกาลตรุษจีนของหมู่บ้าน	53
ภาพที่ 3-25 ที่ทำการคณะกรรมการหมู่บ้านซาพอโถว	54
ภาพที่ 3-26 เยี่ยมชมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร	55
ภาพที่ 3-27 สวนเก็บผลไม้การท่องเที่ยวเชิงเกษตรในซาพอโถว.....	55
ภาพที่ 3-28 การท่องเที่ยวและโสมสเตย์เชิงเกษตรที่พัฒนาโดยหมู่บ้านซาพอโถว	56
ภาพที่ 3-29 อาหารพื้นบ้าน	56
ภาพที่ 3-30 สัตว์ที่เลี้ยงภายในหมู่บ้าน.....	57
ภาพที่ 3-31 ผู้ใหญ่ในหมู่บ้านเล่านิทานเกี่ยวกับซาพอโถวให้คณะสำรวจฟัง	58
ภาพที่ 3-32 ผู้ใหญ่ในหมู่บ้านเล่าตำนานเกี่ยวกับซาพอโถวให้คณะสำรวจฟัง	59
ภาพที่ 3-33 ชาวบ้านเล่าเรื่องทำเรือข้ามแม่น้ำฮวงโหในสมัยโบราณและแพหนังแพะ	60
ภาพที่ 3-34 ผู้ประกอบการการที่พักเชิงเกษตรในหมู่บ้านอธิบายจุดเด่นของที่พัก	60
ภาพที่ 3-35 ทศนิยมภาพหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย.....	61
ภาพที่ 3-36 ความสำเร็จในการควบคุมทรายในใจกลางทะเลทรายหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย	62

ภาพที่ 3-37	ความสำเร็จในการควบคุมทรายในใจกลางทะเลทรายหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย	62
ภาพที่ 3-38	โอเอซิสฉางหลิวสู่ย.....	63
ภาพที่ 3-39	พื้นที่เพาะปลูกในฉางหลิวสู่ย.....	63
ภาพที่ 3-40	อ่างเก็บน้ำฉางหลิวสู่ย	64
ภาพที่ 3-41	พืชทะเลทราย ซาหลันชื่อโถว (<i>Echinops gmelinii</i> Turcz.)	64
ภาพที่ 3-42	พืชทะเลทราย จูชื่อเผิง (<i>Halogeton arachnoideus</i> Moq.)	65
ภาพที่ 3-43	พืชทะเลทราย ลั่วถั่วเผิง (<i>Peganum harmala</i>)	65
ภาพที่ 3-44	พืชทะเลทราย ชื่อเสวียนฮวา (<i>Convolvulus tragacanthoides</i>)	66
ภาพที่ 3-45	พืชทะเลทราย หัวเหมยเฉ่า (<i>Olgaea leucophylla</i>)	66
ภาพที่ 3-46	กิ่งก่าทะเลทราย	67
ภาพที่ 3-47	แหล่งโบราณคดีเครื่องใช้หินขนาดเล็กฉางหลิวสู่ย	68
ภาพที่ 3-48	เครื่องใช้หินขนาดเล็กจัดแสดง ณ พิพิธภัณฑ์จงเว่ย.....	68
ภาพที่ 3-49	ร่องรอยเส้นทางสายไหมโบราณในหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย.....	69
ภาพที่ 3-50	คำอธิบายร่องรอยเส้นทางสายไหมโบราณในหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย	69
ภาพที่ 3-51	พื้นที่เพาะปลูกในหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย.....	70
ภาพที่ 3-52	การปลูกพืชในหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย	70
ภาพที่ 3-53	การเลี้ยงสัตว์ในหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย	71
ภาพที่ 3-54	เรือนสี่ประสานชื่อหย่วนในหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย	71
ภาพที่ 3-55	บ้านโบราณ “10 คาน 8 เสา” ในหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย.....	72
ภาพที่ 3-56	บ้านโบราณในหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย	72
ภาพที่ 3-57	สภาพหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย	73
ภาพที่ 3-58	บ้านในหมู่บ้านฉางหลิวสู่ยที่ไม่มีผู้อยู่อาศัย	73
ภาพที่ 3-59	ทางเดินในหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย	74
ภาพที่ 3-60	ภาพวาดบนกำแพงบ้านไร่ในหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย.....	74

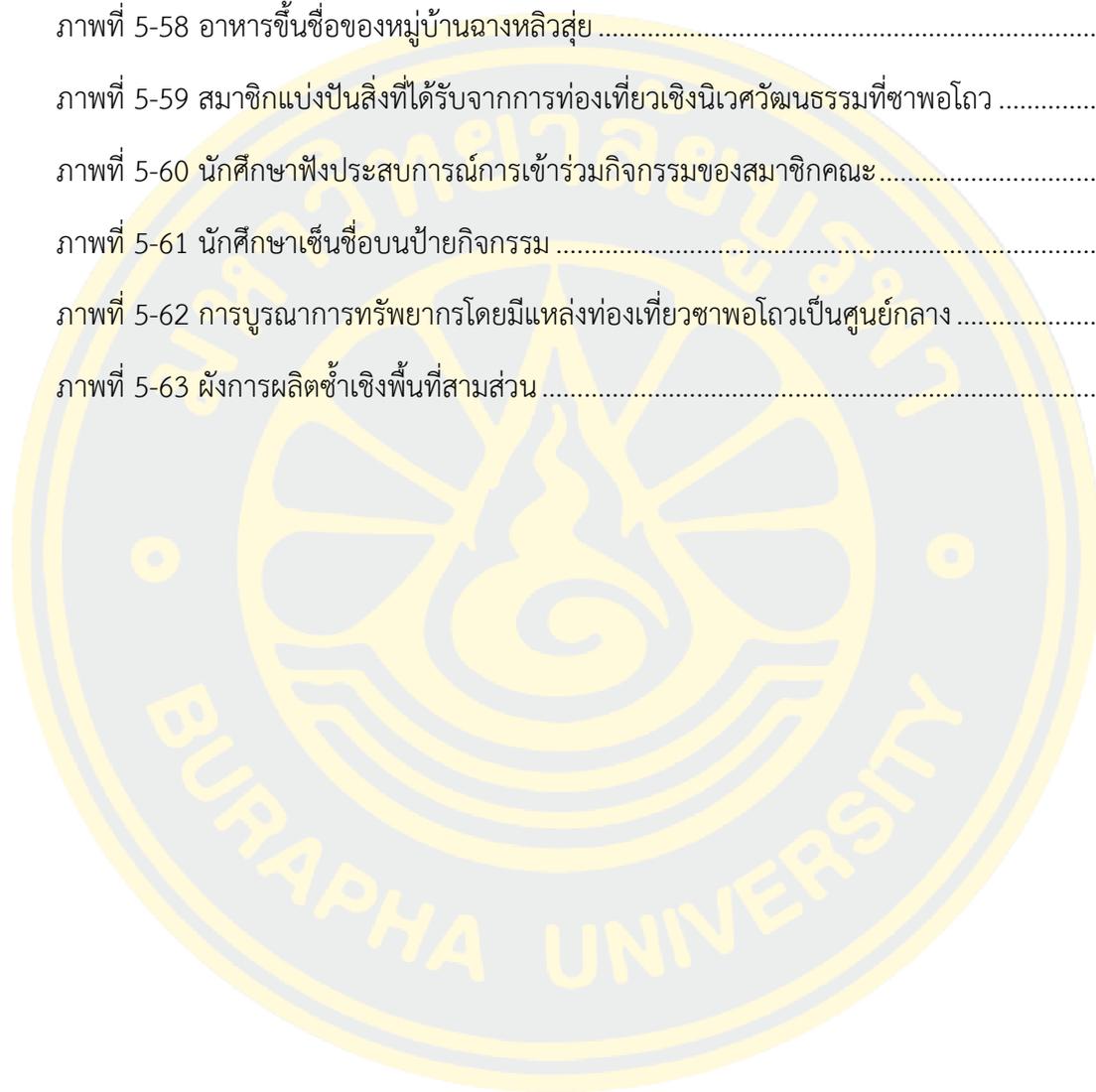
ภาพที่ 3-61 พื้นที่อยู่อาศัยของชาวบ้าน	75
ภาพที่ 3-62 ลายปักเครื่องนอน.....	75
ภาพที่ 3-63 ห้องพระภายในบ้าน.....	76
ภาพที่ 3-64 เครื่องใช้ในชีวิตประจำวันของชนพื้นเมืองดั้งเดิมในพื้นที่จวงเว่ย ณ พิพิธภัณฑท์จวงเว่ย	76
ภาพที่ 3-65 ผักเฮาจื่อที่ใช้เป็นวัตถุดิบในการทำบะหมี่เฮาจื่อจวงเว่ย	77
ภาพที่ 3-66 การทำบะหมี่เฮาจื่อ.....	78
ภาพที่ 3-67 บะหมี่เฮาจื่อเนื้อแพะจวงเว่ย.....	78
ภาพที่ 3-68 โฮมสเตย์ชาซีหลี่ หมู่บ้านฉางหลิวสุ่ย.....	79
ภาพที่ 3-69 สวนในโฮมสเตย์ชาซีหลี่ หมู่บ้านฉางหลิวสุ่ย.....	80
ภาพที่ 3-70 ห้องพักแบบเตียงดับเบิลในโฮมสเตย์ชาซีหลี่ หมู่บ้านฉางหลิวสุ่ย.....	80
ภาพที่ 3-71 หุบเขาโม่ซี	81
ภาพที่ 3-72 จุดตั้งแคมป์หุบเขาโม่ซี.....	81
ภาพที่ 3-73 สถานีวิจัยฉางหลิวสุ่ย	82
ภาพที่ 3-74 สภาพที่พักนักศึกษาในสถานีวิจัย	82
ภาพที่ 3-75 สถานที่จัดการแข่งแรลลี่.....	83
ภาพที่ 3-76 สัมภาษณ์เลขาธิการ Huang ประจำหมู่บ้าน	84
ภาพที่ 3-77 สัมภาษณ์ชาวบ้าน.....	85
ภาพที่ 3-78 สัมภาษณ์ชาวบ้านเลี้ยงสัตว์.....	85
ภาพที่ 3-79 สัมภาษณ์ผู้สูงอายุในหมู่บ้าน	86
ภาพที่ 3-80 เด็ก ๆ ที่มาทัศนศึกษา.....	86
ภาพที่ 3-81 ศิลปะการปักผ้า มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ณ พิพิธภัณฑท์จวงเว่ย	87
ภาพที่ 3-82 ศิลปะการปักผ้า พิพิธภัณฑท์จวงเว่ย.....	87
ภาพที่ 3-83 ตะกร้าที่ชาวบ้านสานให้ผู้ที่มาทัศนศึกษา.....	88
ภาพที่ 3-84 รถม้าฝีมือชาวบ้าน วิถีคมนาคมขนส่งแบบดั้งเดิมในหมู่บ้าน	88

ภาพที่ 3-85 สัมภาษณ์ชาวบ้านวัยหนุ่มสาวที่กลับมาสร้างธุรกิจในหมู่บ้าน.....	89
ภาพที่ 3-86 สัมภาษณ์ผู้ประกอบการ.....	90
ภาพที่ 3-87 การอภิปรายการบูรณะซ่อมแซมอาคารในหมู่บ้าน.....	90
ภาพที่ 3-88 ผู้ประกอบการอธิบายการบูรณะหมู่บ้าน.....	91
ภาพที่ 3-89 สถานที่จัดการแข่งแรลลี่ทะเลทรายอัควินน้อย.....	91
ภาพที่ 4-1 ระบบการผลิตทางวัฒนธรรมทะเลทราย.....	103
ภาพที่ 4-2 ภาพของสามองค์ประกอบในการอยู่ร่วมกัน.....	114
ภาพที่ 4-3 ภาพการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของการอยู่ร่วมกัน.....	116
ภาพที่ 4-4 ระบบการผลิตซ้ำของวัฒนธรรมทะเลทราย.....	126
ภาพที่ 5-1 แนวทางการพัฒนาพื้นที่วัฒนธรรมทะเลทราย.....	130
ภาพที่ 5-2 รูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายซาฮารา.....	141
ภาพที่ 5-3 แผนกิจกรรมท่องเที่ยว.....	145
ภาพที่ 5-4 ป้ายกิจกรรม.....	147
ภาพที่ 5-5 เข้าสู่พื้นที่ซาฮารา.....	148
ภาพที่ 5-6 เข้าสู่เขตท่องเที่ยวซาฮารา.....	148
ภาพที่ 5-7 คณะเดินทางถึงแหล่งท่องเที่ยวซาฮารา.....	149
ภาพที่ 5-8 กิจกรรมล่องแพหนังแพะแม่น้ำฮวงโหในซาฮารา.....	149
ภาพที่ 5-9 กิจกรรมสไลด์ลงเนินทรายในแหล่งท่องเที่ยวทะเลทรายซาฮารา.....	150
ภาพที่ 5-10 ประติมากรรม Wang Wei ภูมิทัศน์วัฒนธรรมในเขตแม่น้ำฮวงโห แหล่งท่องเที่ยวซาฮารา.....	151
ภาพที่ 5-11 การซื้อธูมายังบริเวณทะเลทรายในแหล่งท่องเที่ยวซาฮารา.....	151
ภาพที่ 5-12 กิจกรรมขับรถวิบากทะเลทรายในแหล่งท่องเที่ยวซาฮารา.....	152
ภาพที่ 5-13 กิจกรรมผจญภัยในทะเลทราย ณ จุดท่องเที่ยวซาฮารา.....	152
ภาพที่ 5-14 ทิวทัศน์ตะวันตกดินในทะเลทราย ณ จุดท่องเที่ยวซาฮารา.....	153

ภาพที่ 5-15 คณะกรรมการหมู่บ้านชาพอโถว	153
ภาพที่ 5-16 เยี่ยมชมหมู่บ้านชาพอโถว	154
ภาพที่ 5-17 เยี่ยมชมคอมเพล็กซ์ที่พักหวางเหอซูจี.....	154
ภาพที่ 5-18 ตลาดนัดหวางเหอซูจี	155
ภาพที่ 5-19 เยี่ยมชมฟาร์มเกษตรเชิงนิเวศหวางเหอซูจี	155
ภาพที่ 5-20 ชมซากกำแพงเมืองจีนสมัยราชวงศ์หมิงในชาพอโถว	156
ภาพที่ 5-21 ชมเชิงเทียนของซากกำแพงเมืองจีนสมัยราชวงศ์หมิงในชาพอโถว	156
ภาพที่ 5-22 ภูมิทัศน์ป่าหิน โตรกเฮย์สู่ย แม่น้ำฮวงโห.....	157
ภาพที่ 5-23 นาย Tuo ผู้บรรยายภูมิทัศน์แม่น้ำฮวงโหให้แก่สมาชิกคณะ	157
ภาพที่ 5-24 สมาชิกคณะชมภูมิทัศน์หุบเขาแม่น้ำฮวงโห	158
ภาพที่ 5-25 ภูมิทัศน์หุบเขาแม่น้ำฮวงโห.....	158
ภาพที่ 5-26 เดินทางด้วยทางหลวงสาย G338.....	159
ภาพที่ 5-27 จุดตั้งแคมป์หุบเขาโมซี.....	159
ภาพที่ 5-28 ออกกำลังภายในจุดตั้งแคมป์หุบเขาโมซี	160
ภาพที่ 5-29 ผู้ดูแลแคมป์อธิบายพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของหมู่บ้านให้สมาชิกคณะฟังข้างกองไฟ	160
ภาพที่ 5-30 ผลงานภาพถ่ายฟ้าพร่างดาวเหนือทะเลทราย.....	161
ภาพที่ 5-31 ผลงานภาพถ่ายฟ้าพร่างดาวเหนือทะเลทราย.....	161
ภาพที่ 5-32 ผลงานภาพถ่ายฟ้าพร่างดาวเหนือทะเลทราย.....	161
ภาพที่ 5-33 คณะชมความสำเร็จในการอนุรักษ์ระบบนิเวศของทะเลทรายถึงเกือบสี่ในพื้นที่ชาพอโถว	162
ภาพที่ 5-34 สมาชิกคณะเยี่ยมชมและศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการควบคุมทรายด้วยตารางฟางข้าวในทะเลทราย.....	163
ภาพที่ 5-35 เยี่ยมชมและศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการควบคุมทรายด้วยตารางฟางข้าวในทะเลทราย.....	163
ภาพที่ 5-36 กิ่งก่าทะเลทรายในสภาพนิเวศทะเลทราย	164

ภาพที่ 5-37 พืชทะเลทรายในสภาพนิเวศทะเลทราย	164
ภาพที่ 5-38 สมาชิกคณะสังเกตพืชทะเลทรายในระยะประชิด	165
ภาพที่ 5-39 พืชทะเลทราย ไซ้: ต้นเมาโถวชื่อ (<i>Oxytropis aciphylla</i> Ledeb) ขวา: ต้นลั่วถั่วชื่อ (<i>Alhagi camelorum</i> Fisch.).....	165
ภาพที่ 5-40 พืชทะเลทราย ไซ้: ต้นซาเผิง (<i>Agriophyllum squarrosum</i>) ขวา: ต้นอู่ปิงหลี่ (<i>Bassia dasyphylla</i>).....	166
ภาพที่ 5-41 พืชทะเลทราย ไซ้: ต้นหนิวซินผู้จื่อ (<i>Cynanchum komarovii</i>) ขวา: ต้นจีจีเฉ่า (<i>Achnatherum splendens</i>).....	166
ภาพที่ 5-42 โอเอซิสถาวรในหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย.....	167
ภาพที่ 5-43 เยี่ยมชมและศึกษาวัฒนธรรมหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย.....	167
ภาพที่ 5-44 นักวิชาการด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย อธิบายคุณค่าทาง วัฒนธรรมของฉางหลิวสู่ยให้แก่สมาชิกคณะ	168
ภาพที่ 5-45 สมาชิกเยี่ยมชมและศึกษาสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมในหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย	168
ภาพที่ 5-46 เยี่ยมชมแหล่งวัฒนธรรมกสิกรรมยุคก่อนประวัติศาสตร์ หมู่บ้านฉางหลิวสู่ย	169
ภาพที่ 5-47 เรียนรู้ทักษะการใช้รถเทียมลา วิถีคมนาคมแบบดั้งเดิมของหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย.....	169
ภาพที่ 5-48 ศึกษาทักษะการปักผ้าแบบดั้งเดิมของหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย	170
ภาพที่ 5-49 ศึกษาการนำทักษะการปักผ้าแบบดั้งเดิมของหมู่บ้านฉางหลิวสู่ยไปประยุกต์ใช้	170
ภาพที่ 5-50 สัมผัสประสบการณ์ทำอิฐจากดิน	171
ภาพที่ 5-51 สมาชิกคณะเรียนรู้การสร้างสภาพแวดล้อมเชิงนิเวศในพื้นที่ฉางหลิวสู่ยภายใต้คำชี้แนะ ของเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องจากคณะกรรมการหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย	172
ภาพที่ 5-52 สวรรค์บนดิน.....	172
ภาพที่ 5-53 ทางรถไฟสายทะเลทราย (ทางรถไฟสายเปาหลาน).....	173
ภาพที่ 5-54 สมาชิกชมวิธีการผลิตและวิถีชีวิตแบบดั้งเดิมของหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย.....	173
ภาพที่ 5-55 สมาชิกชมวิธีการผลิตและวิถีชีวิตแบบดั้งเดิมของชาวบ้านในหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย	174

ภาพที่ 5-56 คณะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายวางแผนและจัดการประจำโครงการการท่องเที่ยวท้องถิ่น	174
ภาพที่ 5-57 ชาวบ้านอธิบายวัตถุประสงค์ในการทำ “บะหมี่เฮาจื้อ” อาหารท้องถิ่นดั้งเดิมให้สมาชิกฟัง	175
ภาพที่ 5-58 อาหารขึ้นชื่อของหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย	175
ภาพที่ 5-59 สมาชิกแบ่งปันสิ่งที่ได้รับจากการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมที่ชาพอโถว	176
ภาพที่ 5-60 นักศึกษาฟังประสบการณ์การเข้าร่วมกิจกรรมของสมาชิกคณะ	176
ภาพที่ 5-61 นักศึกษาเซ็นชื่อบนป้ายกิจกรรม	177
ภาพที่ 5-62 การบูรณาการทรัพยากรโดยมีแหล่งท่องเที่ยวชาพอโถวเป็นศูนย์กลาง	178
ภาพที่ 5-63 ผังการผลิตซ้ำเชิงพื้นที่สามส่วน	179

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประธานาธิบดีสีจิ้นผิงเน้นย้ำถึงการควบคุมการกลายสภาพเป็นทะเลทรายของพื้นที่แห้งแล้งว่าเป็นภารกิจสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนามนุษยชาติอย่างยั่งยืน ประเทศจีนเป็นหนึ่งในประเทศที่มีพื้นที่แห้งแล้งขนาดใหญ่ มีพายุทรายที่รุนแรง ซึ่งส่งผลกระทบต่อผู้คนเป็นจำนวนมาก คณะกรรมการกลางของพรรคคอมมิวนิสต์และสภาแห่งรัฐให้ความสำคัญต่อการป้องกันและควบคุมการกลายสภาพเป็นทะเลทรายของพื้นที่แห้งแล้ง โดยการประชุมแห่งชาติของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ครั้งที่ 18 ได้รวมเอาการสร้างอารยธรรมทางนิเวศวิทยาอยู่ในแผนการพัฒนาทั้งห้าด้านของประเทศ ซึ่งได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม สังคม และอารยธรรมทางนิเวศวิทยา ซึ่งนโยบายและมาตรการนี้ทำให้เกิดการบรรลุเป้าหมายการลดพื้นที่เสื่อมโทรมให้เป็นศูนย์ภายในปี 2030 ที่เสนอโดยองค์การสหประชาชาติ (Dai Kailan, 2022) ปัจจุบันประเทศจีนมีพื้นที่แห้งแล้ง 2,611,600 ตารางกิโลเมตร คิดเป็น 1/4 ของพื้นที่ประเทศจีน โดยเป็นพื้นที่ทะเลทราย 1,721,200 ตารางกิโลเมตร คิดเป็นเกือบ 1/5 ของพื้นที่ประเทศจีน (People's Daily, 2021) สภาพแวดล้อมเชิงนิเวศที่ได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงจากการกลายสภาพเป็นทะเลทราย การลดลงของความหลากหลายทางชีวภาพ และสภาพอากาศที่เลวร้ายได้จำกัดการพัฒนาของพื้นที่ ส่งผลกระทบต่อจำนวนประชากร การพัฒนาเศรษฐกิจที่ล่าช้า และทรัพยากรเชิงนิเวศที่เปราะบาง การกลายสภาพเป็นทะเลทรายของพื้นที่แห้งแล้งยังคงเป็นอุปสรรคที่สำคัญต่อการสร้างอารยธรรมทางนิเวศวิทยาและการพัฒนาของประเทศจีน สภาพแวดล้อมทางนิเวศในทะเลทราย การควบคุมกระบวนการกลายสภาพเป็นทะเลทราย และการใช้ทรัพยากรเชิงนิเวศและวัฒนธรรมทะเลทรายอย่างเหมาะสมจึงเป็นประเด็นศึกษาสำคัญ เพื่อสร้างอารยธรรมทางนิเวศและการพัฒนาแบบเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

สภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยาของทะเลทรายเป็นพื้นฐานในการดำรงชีพของประชากรในพื้นที่ชายขอบทะเลทราย วัฒนธรรมทะเลทรายเป็นสิ่งสะท้อนความหมายทางจิตวิญญาณของพื้นที่ การพัฒนาการท่องเที่ยวจึงกลายเป็นวิธีที่ประสบความสำเร็จในการกระตุ้นการพัฒนาเศรษฐกิจในพื้นที่ชายขอบทะเลทราย รวมถึงการตอบสนองความต้องการที่จะยกระดับคุณภาพชีวิตของผู้คนจำนวนมาก การประยุกต์ใช้ทรัพยากรทางวัฒนธรรมในพื้นที่ชายขอบทะเลทรายให้เกิดประโยชน์และใช้การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นสื่อกลางเพื่อนำไปสู่การพัฒนา โดยยึดหลักการอนุรักษ์สภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยา จึงเป็นโมเดลสำคัญในการรักษาและสร้างสภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยา อีกทั้งยังเป็น

การสืบทอดและเผยแพร่วัฒนธรรมทะเลทราย ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนาและการอยู่ร่วมกันอย่างกลมกลืนระหว่างมนุษย์ ธรรมชาติ และสังคม เนื่องด้วยการที่ประชาชนมีรายได้สำหรับจับจ่ายและความต้องการทางวัตถุและวัฒนธรรมที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง รวมถึงการพัฒนาสู่ความเป็นเมืองอย่างรวดเร็ว จึงส่งผลให้ผู้บริโภคที่หันกลับไปเลือกการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น

การท่องเที่ยวทะเลทราย การท่องเที่ยวทางทะเล การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และการท่องเที่ยวแบบผจญภัย ถูกเรียกเป็นการท่องเที่ยวยุคใหม่ทั้งห้าแห่งศตวรรษที่ 21 (Wei Qian และ Wang Haihong, 2008)

การท่องเที่ยวทะเลทรายเป็นการผสมผสานระหว่างทรัพยากรการท่องเที่ยวทะเลทรายเข้ากับทรัพยากรอื่น ๆ ในพื้นที่ละแวกใกล้เคียง โดยนำทรัพยากรในพื้นที่ละแวกใกล้ทะเลทรายเข้ามารวมเป็นการท่องเที่ยวทะเลทรายด้วย (Dong Ruijie และคณะ, 2014) ปัจจุบัน งานวิจัยทางวิชาการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวทะเลทรายอาจแบ่งคร่าว ๆ ได้เป็น 4 ประเภท ได้แก่ การท่องเที่ยวทะเลทรายเชิงนิเวศ เชิงมรดกทางวัฒนธรรม เชิงกีฬา และเชิงการแพทย์ แกมมุมหลัก ๆ ในการวิจัยได้แก่นิเวศวิทยา สิ่งแวดล้อมศึกษา ภูมิศาสตร์ ภูมิอากาศวิทยา ธรณีวิทยา โบราณคดี ประวัติศาสตร์ คติชนวิทยา พลศึกษา และการแพทย์ (Liu Fang, 2020) หัวข้อในการวิจัยแบ่งออกเป็นสี่ด้าน ได้แก่ การพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวทะเลทราย โมเดลการพัฒนาการท่องเที่ยวทะเลทราย การพัฒนาการท่องเที่ยวทะเลทรายอย่างยั่งยืน และลักษณะเฉพาะของที่มาของนักท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวทะเลทราย สภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยาในเขตการท่องเที่ยวทะเลทรายมีความเปราะบาง ระบบนิเวศมีความสามารถในการฟื้นฟูจำกัด คำถามที่ว่า จะทำอย่างไรจึงจะเสาะหาโมเดลการพัฒนาอย่างยั่งยืนและประสบการณ์การพัฒนาภายใต้ข้อจำกัดของสภาพทางธรรมชาติ จึงกลายเป็นจุดสนใจของแวดวงวิชาการ

พื้นที่ซาฟารีตั้งอยู่ที่ชายขอบทะเลทรายถึงเกอหลี่ เมืองจงเว่ย เขตปกครองตนเองหนิงเซี่ย ซึ่งอุดมไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติ เช่น ทะเลทราย แม่น้ำฮวงโห ภูเขา และทุ่งหญ้า ในปี 1984 ซาฟารีถูกจัดเป็นหนึ่งในแหล่งท่องเที่ยวแห่งแรก ๆ ของเขตปกครองตนเองหนิงเซี่ย หลังการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวทะเลทรายมากกว่า 30 ปี พื้นที่ซาฟารีก็กลายเป็นเขตนุรักษ์ธรรมชาติแห่งชาติและสถานที่ท่องเที่ยวระดับ 5A ของประเทศจีน กิจกรรมการท่องเที่ยวส่งผลให้ซาฟารีมีรายได้เพิ่มขึ้นจากการท่องเที่ยวและบริการที่เกี่ยวข้อง เกิดการขับเคลื่อนการพัฒนาอุตสาหกรรมบริการในพื้นที่ซาฟารี อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวทะเลทรายควรดำเนินควบคู่ไปกับการอนุรักษ์และการพัฒนาที่ยั่งยืนของระบบนิเวศทะเลทราย

พื้นที่ที่มีการจัดการเป็นรูปแบบการท่องเที่ยวทะเลทรายมักจะอยู่ในเขตชายขอบของทะเลทราย ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีความเปราะบางทางนิเวศวิทยา และสามารถสันนิษฐานได้ว่ากิจกรรมการท่องเที่ยวส่งผลกระทบต่อภูมิทัศน์และสภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยาดั้งเดิมของทะเลทราย ขณะที่การสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกในการท่องเที่ยวก็ทำให้ระบบนิเวศทะเลทรายยิ่งทรุดโทรมเสื่อมถอยกว่าเดิม กิจกรรมการท่องเที่ยวเพิ่มการเชื่อมต่อระหว่างนักท่องเที่ยวกับชาวบ้านในท้องถิ่น ความขัดแย้งเชิงวัฒนธรรมระหว่างทั้งสองฝ่ายจึงปรากฏชัด ผลกระทบจากนักท่องเที่ยวที่มีต่อสภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยาและวัฒนธรรมจะสะท้อนออกมาโดยตรงผ่านการใช้ชีวิตและการผลิตของคนในท้องถิ่น การยกระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจในจุดหมายปลายทางด้านการท่องเที่ยว โดยสามารถอยู่ร่วมกับนิเวศวัฒนธรรมท้องถิ่นได้อย่างกลมกลืนไปพร้อมกัน และใช้ทฤษฎีร่วมสร้างคุณค่าเพื่อสร้างระบบการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทะเลทรายขึ้นในพื้นที่ซาฟารี จึงเป็นเนื้อหาสำคัญของงานวิจัยฉบับนี้ ในอีกแง่หนึ่ง เมื่อมีการสร้างสถานที่ท่องเที่ยวระดับ 5A และเขตสาธิตการท่องเที่ยวในพื้นที่ซาฟารี การท่องเที่ยวทะเลทรายก็เป็นที่รู้จักมากขึ้นเรื่อย ๆ นักท่องเที่ยวมีจำนวนเพิ่มสูงขึ้น กิจกรรมการท่องเที่ยวได้รับการพัฒนา ขณะที่การก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น โรงแรม บาร์ และร้านอาหารในทะเลทรายก็เพิ่มความหลากหลายของประสบการณ์ให้แก่นักท่องเที่ยว ขณะเดียวกันก็ก่อให้เกิดผลกระทบต่อระบบนิเวศและภูมิทัศน์ดั้งเดิมของทะเลทราย การพัฒนาโครงการกิจกรรมการท่องเที่ยวทะเลทรายที่มากเกินไป นำไปสู่ปัญหานักท่องเที่ยวมีความคาดหวังลดต่ำลง รวมถึงความน่าดึงดูดใจที่ลดลงด้วย ดังนั้น งานวิจัยนี้ยังมุ่งเน้นศึกษาแนวทางการบูรณาการทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่ซาฟารี ค้นหาลักษณะเฉพาะของการท่องเที่ยวทะเลทรายในพื้นที่ซาฟารี สร้างระบบการจัดการทรัพยากร เปิดประสบการณ์ของนักท่องเที่ยว บรรลุการร่วมสร้างคุณค่าในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การท่องเที่ยวทะเลทราย การท่องเที่ยวแบบสัมผัสประสบการณ์ รวมถึงพื้นที่ซาฟารี เพื่อบรรลุเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน

จากความสำคัญที่กล่าวมาในข้างต้น ผู้วิจัยมุ่งเน้นศึกษาการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในทะเลทราย นักท่องเที่ยว และสิ่งแวดล้อมจากมุมมองนิเวศวัฒนธรรมและวัฒนธรรมพื้นที่ทำการผสมผสานบูรณาการภูมิทัศน์เชิงวิถีวัฒนธรรม ทรัพยากรการท่องเที่ยวทะเลทราย และมรดกทางวัฒนธรรมในแหล่งท่องเที่ยวซาฟารี เพื่อจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเชิงนิเวศ ส่งเสริมการพัฒนาพื้นที่ซาฟารีอย่างยั่งยืน และยกระดับความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทราย ซึ่งเป็นการส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายด้วยการสร้างระบบนิเวศทางธรรมชาติในทะเลทราย และส่งเสริมการสร้างระบบนิเวศในทะเลทรายด้วยอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ทำให้การท่องเที่ยวเชิงนิเวศในทะเลทรายเป็นอุตสาหกรรมที่เกิดประโยชน์ทั้งด้านการรักษา

สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติและการพัฒนาเศรษฐกิจ เพื่อบรรลุเป้าหมายของความเจริญรุ่งเรืองร่วมกัน และการพัฒนาอย่างยั่งยืน ทำให้การพัฒนาพื้นที่ซาพอโลวเกิดคุณค่าทางสังคม เศรษฐกิจ และ นิเวศวิทยา

คำถามของการวิจัย

1. วัฒนธรรมและวิถีชีวิตของผู้อยู่อาศัยในพื้นที่ซาพอโลว ชายขอบทะเลทรายถึงเกอห์ลี เมืองจงเว่ย เขตปกครองตนเองหนิงเซี่ยเป็นอย่างไร
2. อัตลักษณ์ในทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมในพื้นที่ชายขอบทะเลทรายถึงเกอห์ลี เมืองจงเว่ย เขตปกครองตนเองหนิงเซี่ยเป็นอย่างไร
3. แนวทางการบูรณาการทรัพยากรธรรมชาติและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในพื้นที่ชายขอบทะเลทรายถึงเกอห์ลี เมืองจงเว่ย เขตปกครองตนเองหนิงเซี่ยควรเป็นอย่างไร

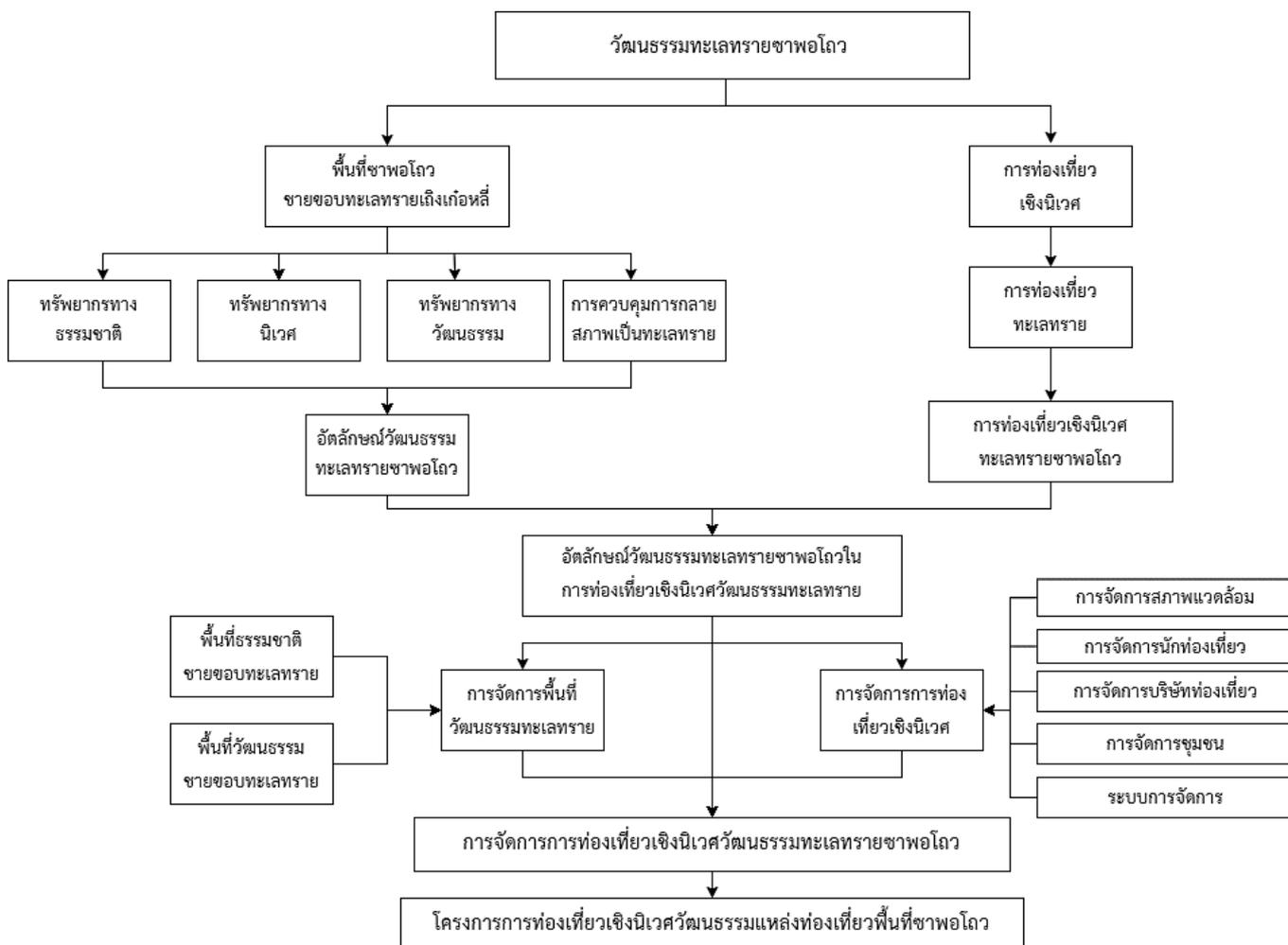
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทรัพยากรธรรมชาติ ทรัพยากรวัฒนธรรม และวิถีชีวิตของผู้อยู่อาศัยในพื้นที่ชายขอบทะเลทรายถึงเกอห์ลี เมืองจงเว่ย เขตปกครองตนเองหนิงเซี่ย ค้นหาแนวทางการพัฒนาภายใต้การอยู่ร่วมกันอย่างกลมกลืนของทรัพยากรธรรมชาติ วัฒนธรรม และชุมชน
2. เพื่อวิเคราะห์อัตลักษณ์ทางนิเวศวัฒนธรรมและวิถีชีวิตในซาพอโลว ซึ่งเป็นพื้นที่ชายขอบทะเลทรายถึงเกอห์ลี เมืองจงเว่ย เขตปกครองตนเองหนิงเซี่ย เป็นแนวทางสู่การจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
3. เพื่อสร้างต้นแบบการจัดการและการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายของแหล่งท่องเที่ยวซาพอโลว พื้นที่ชายขอบทะเลทรายถึงเกอห์ลี เมืองจงเว่ย เขตปกครองตนเอง หนิงเซี่ย เป็นแนวทางสำหรับการอนุรักษ์ระบบนิเวศและการจัดการทรัพยากรวัฒนธรรมในทะเลทราย

กรอบแนวคิดของการวิจัย

งานวิจัยนี้มุ่งเน้นศึกษาการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมซาพอโลว ซึ่งเป็นพื้นที่ชายขอบทะเลทรายถึงเกอห์ลี เมืองจงเว่ย เขตปกครองตนเองหนิงเซี่ย โดยใช้การวิจัยเอกสารและการวิจัยภาคสนามเพื่อศึกษาพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ วิถีวัฒนธรรมและสภาพแวดล้อมเชิงนิเวศซาพอโลว และใช้ทฤษฎีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมและการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนสำรวจวิถีวัฒนธรรมในพื้นที่ทะเลทรายซาพอโลว สังเคราะห์แผนการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

วัฒนธรรมทะเลทรายซาฟอโถว เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
วัฒนธรรมทะเลทรายซาฟอโถวอย่างยั่งยืน

ภาพที่ 1-1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้องค์ความรู้เกี่ยวกับคุณค่าและอัตลักษณ์ทางนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายในการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพื้นที่ซาฟอโถว
2. เป็นการส่งเสริมประสบการณ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในทะเลทรายจากการสร้างทรัพยากรและสิ่งอำนวยความสะดวก ยกย่องการพัฒนาทางเศรษฐกิจในพื้นที่ซาฟอโถว
3. ได้ต้นแบบการจัดการและการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายซาฟอโถว ส่งเสริมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมทางนิเวศบริเวณพื้นที่ขยายขอบทะเลทรายถึงเกาะหลี เมืองจงเว่ย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่ซาปอโถว เป็นการสำรวจและจัดระเบียบข้อมูลเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมเชิงนิเวศทะเลทราย ทรัพยากรธรรมชาติเชิงนิเวศ และทรัพยากรวิถีวัฒนธรรมเชิงนิเวศของพื้นที่ซาปอโถว อาศัยการศึกษาเชิงประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม โครงสร้างทางสังคม การพัฒนาทางเศรษฐกิจ และศิลปะของท้องถิ่น เพื่อวิเคราะห์อัตลักษณ์นิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายของพื้นที่ซาปอโถว นำทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีอยู่ในปัจจุบันมาบูรณาการ จัดระเบียบทรัพยากรเชิงนิเวศ ทรัพยากรเชิงวิถีวัฒนธรรม และทรัพยากรการท่องเที่ยว เพื่อสร้างระบบการจัดการสำหรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายในพื้นที่ซาปอโถว

2. ขอบเขตด้านพื้นที่

พื้นที่ซาปอโถวตั้งอยู่บริเวณตอนกลางและตะวันตกของเขตปกครองตนเองหนิงเซี่ยหุย ตรงพื้นที่ชายขอบทะเลทรายเถิงเก้อหลี่ ชายฝั่งทางเหนือของแม่น้ำฮวงโห ในสมัยโบราณที่มีชื่อเรียกว่า ซาถั่ว ต่อมาในยุคราชวงศ์หยวนมีชื่อเรียกว่า ซาซาน ในรัชสมัยของจักรพรรดิเฉียนหลง บริเวณนี้มีเนินทรายขนาดใหญ่ก่อตัวขึ้น ความกว้างราว 2000 เมตร ความสูงราว 100 เมตร ความชัน 60 องศา จึงเป็นที่มาของชื่อ “ซาปอโถว” ซาปอโถวเริ่มพัฒนาและจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวขึ้นในปี 1984 และตั้งเขตอนุรักษ์ธรรมชาติระดับประเทศขึ้นในปี 1994 (รัฐบาลเมืองจางเว่ย, 2018) ซาปอโถวมีพื้นที่ทั้งหมด 6,877 ตารางกิโลเมตร มีเมืองขนาดเล็ก 11 แห่ง หมู่บ้าน 162 แห่ง และชุมชนเมือง 36 แห่งในเขตปกครอง โดยมีประชากรที่ตั้งถิ่นฐานถาวร 399,800 คน (แผนพัฒนาวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวเขตซาปอโถว เมืองจางเว่ยห้าปี ฉบับที่ 14 , 2022) ขอบเขตระดับมหภาคของการวิจัยอัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายซาปอโถว จะใช้พื้นที่ซาปอโถว เมืองจางเว่ยเป็นหลักในการรวบรวมเรียบเรียงข้อมูลและเอกสารต่าง ๆ ขอบเขตระดับจุลภาคของการวิจัยคือหิงสุ่ยเฉียวในเขตท่องเที่ยวซาปอโถว โดยเลือกหมู่บ้าน 3 แห่งเพื่อทำการรวบรวมข้อมูลและบันทึกการวิจัยเกี่ยวกับอัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทราย รวมถึงการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม หมู่บ้านที่เป็นตัวแทน 2 แห่งมีดังต่อไปนี้

1) หมู่บ้านซาปอโถว ตั้งอยู่ในเขตอนุรักษ์ธรรมชาติแห่งชาติซาปอโถว ตำบลหิงสุ่ยเฉียว พื้นที่ซาปอโถว เมืองจางเว่ย เขตปกครองตนเองหนิงเซี่ยหุย เป็นหมู่บ้านท่องเที่ยววิถีชนบทแห่งสำคัญของชาติ)

2) หมู่บ้านฉางหลิวสุ่ย ตั้งอยู่ในเขตอนุรักษ์ธรรมชาติแห่งชาติซาปอโถว หิงสุ่ยเฉียว พื้นที่ซาปอโถว เมืองจางเว่ย เขตปกครองตนเองหนิงเซี่ยหุย เป็นทางผ่านของเส้นทางรถไฟเปาโถว-หลานโจวหรือเส้นทางรถไฟสายทะเลทราย มีวัฒนธรรมการควบคุมการกลายสภาพเป็นทะเลทรายด้วยวิธี

ปลูกพืชเป็นแนวตารางหมากรุก และมีร่องรอยของเส้นทางสายไหมโบราณ

2. ขอบเขตด้านการจัดการ

การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม คือการดำเนินการจัดการสถานที่ท่องเที่ยว และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในกิจกรรมการท่องเที่ยว โดยยึดหลักการพัฒนาระบบนิเวศวัฒนธรรมที่ยั่งยืน ภารกิจหลักของการวิจัย คือการสร้างระบบนิเวศทางธรรมชาติและวัฒนธรรมในพื้นที่ทะเลทรายซาฮารา จัดทำแนวทางการจัดการที่มีประสิทธิภาพสำหรับความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรม จากนั้นจึงกำหนดนโยบายและมาตรการเพื่อส่งเสริมความสมดุลของระบบนิเวศในพื้นที่ทะเลทรายซาฮารา ส่งเสริมการพัฒนาอย่างยั่งยืน

งานวิจัยนี้ทำการออกแบบและเสนอกกลยุทธ์การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่ทะเลทรายซาฮารา ภายใต้พื้นฐานการวิจัยทางทฤษฎีเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การผลิตวัฒนธรรมเชิงพื้นที่ การปรับตัวทางวัฒนธรรม และการร่วมสร้างคุณค่าการท่องเที่ยว เป็นการศึกษาเชิงลึกเกี่ยวกับทรัพยากรเชิงนิเวศ ทรัพยากรทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม และทรัพยากรการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนของหมู่บ้านซาฮารา หมู่บ้านฉางหลิวสู่ย โดยอาศัยการปรับโครงสร้างทรัพยากรและการออกแบบอย่างบูรณาการ เพื่อขับเคลื่อนอัตลักษณ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมของพื้นที่ซาฮาราในการสัมผัสประสบการณ์วัฒนธรรมทะเลทราย จัดทำเป็นกลยุทธ์การจัดการที่มีประสิทธิภาพ ดำเนินการได้ นำกลับมาใช้ใหม่ได้ และตรวจสอบได้ทั้งในระดับสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม และผู้คน กลยุทธ์การจัดการจะช่วยชี้แนะโครงการภาคปฏิบัติการ ปรับปรุงโครงสร้างบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกในพื้นที่ผ่านการดำเนินโครงการจริงในเขตซาฮารา ใช้ประโยชน์จากพื้นที่อย่างเหมาะสม รวมถึงปรับปรุงเส้นทางการท่องเที่ยว วางแผนการใช้สอยพื้นที่การท่องเที่ยว และจัดการประสบการณ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม เพื่อยกระดับการพัฒนาเศรษฐกิจการท่องเที่ยว และการพัฒนาด้านสังคมวัฒนธรรมในพื้นที่ซาฮารา

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การวิจัยเอกสาร

ค้นหาข้อมูลเอกสารและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมและการจัดการการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ศึกษาเรียบเรียงเอกสารพื้นฐานเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางนิเวศ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม วิธีชีวิตอันเป็นเอกลักษณ์ในพื้นที่ซาฮารา ชายขอบทะเลทรายถึงเกอฮลี ใช้ทฤษฎีการผลิตวัฒนธรรมเชิงพื้นที่และทฤษฎีการปรับตัวทางวัฒนธรรม เพื่อปูพื้นฐานการวิจัยเชิงทฤษฎีในการศึกษาและสรุปเป็นอัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทราย ใช้แนวทางการพัฒนาการ

ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เพื่อรวบรวมและจัดระเบียบวิธีการแหล่งท่องเที่ยวและทรัพยากรการท่องเที่ยว รวมถึงนโยบายระดับชาติที่มีความเกี่ยวข้อง วิเคราะห์เอกสารและข้อมูลที่รวบรวมมาจนได้มาซึ่งวิธีการจัดการที่มีประสิทธิภาพ เพื่อใช้เป็นข้อมูลเชิงวิธีการสำหรับสนับสนุนการวิจัย

2. การวิจัยภาคสนาม

ดำเนินการสำรวจหมู่บ้านชาพอโถว หมู่บ้านหนานฉางทัน และหมู่บ้านฉางหลิวสู่ผ่านการสังเกต การมีส่วนร่วม และการสัมภาษณ์ เก็บข้อมูลรูปแบบสถาปัตยกรรม วิถีชีวิตของชาวบ้านในหมู่บ้าน และทำการรวบรวมข้อมูลผ่านการสัมภาษณ์ชาวบ้านในหมู่บ้านเกี่ยวกับวิถีชีวิต การป้องกัน การกลายสภาพเป็นทะเลทรายและการพัฒนาอุตสาหกรรมการปลูกพืชในพื้นที่ทะเลทราย

1) การสำรวจแบบมีส่วนร่วม

ในระหว่างการสำรวจภาคสนาม ผู้วิจัยในฐานะผู้สังเกตการณ์จะสังเกตและรวบรวมข้อมูลด้านสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ ผู้คน อาคารบ้านเรือน วิธีการทำงาน และวิถีชีวิตของคนในหมู่บ้าน 2 แห่งในพื้นที่ชาพอโถว ได้แก่ หมู่บ้านชาพอโถว หมู่บ้านฉางหลิวสู่ พื้นที่ชาพอโถวบริเวณชายขอบทะเลทรายถึงเกอหลี่ จากนั้นจึงนำข้อมูลที่รวบรวมได้ไปวิเคราะห์

2) การสัมภาษณ์

งานวิจัยนี้ทำการสัมภาษณ์กลุ่มเป้าหมาย ซึ่งประกอบด้วยผู้ดูแลการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ผู้ประกอบกิจการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ บุคลากรด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ นักท่องเที่ยวผู้เข้าร่วมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและผู้ได้ผลประโยชน์ เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะของนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายในการปรับตัวต่อสิ่งแวดล้อม การผลิตวัฒนธรรมเชิงพื้นที่ สภาพแวดล้อมทางนิเวศ และประเด็นที่เกี่ยวข้องของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับการสร้างต้นแบบการจัดการเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายในพื้นที่ชาพอโถว

ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มเป้าหมายในการสัมภาษณ์ออกเป็น 5 ประเภทดังนี้

(1) ชาวบ้านผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้าน โดยวางแผนจะทำการสัมภาษณ์เป็นจำนวน 3 ครอบครัว โดยเก็บรวบรวมข้อมูลด้านการผลิตและวิถีชีวิต รวมถึงกระบวนการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมทะเลทรายของคนในท้องถิ่น

(2) นักวิชาการท้องถิ่นด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม จำนวน 3 คน โดยเก็บรวบรวมข้อมูลด้านลักษณะปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรมและรูปแบบทางวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นระหว่างกระบวนการปรับตัวทางวัฒนธรรมของมนุษย์ในทะเลทราย

(3) ผู้นำชุมชนและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการชุมชน จำนวน 2 คน โดยเก็บรวบรวมข้อมูลด้านประวัติศาสตร์การพัฒนาชุมชนและการบริหารจัดการชุมชน

(4) เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบองค์กรจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในท้องถิ่น จำนวน 2 คน โดยเก็บรวบรวมข้อมูลด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวทะเลทรายในเมืองจวงเว่ย

(5) นักท่องเที่ยว โดยวางแผนจะทำการสัมภาษณ์เป็นจำนวน 6 คน ใช้วิธีสุ่มสัมภาษณ์ นักท่องเที่ยววัยหนุ่มสาวอายุประมาณ 25 ปี และนักท่องเที่ยววัยกลางคนอายุประมาณ 45 ปี เพื่อเก็บข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์การท่องเที่ยวและความรู้สึกที่มีต่อการท่องเที่ยวในซาพอโอโลว

3) แบบสอบถาม

การใช้แบบสอบถามในงานวิจัยฉบับนี้มีจุดประสงค์เพื่อทดสอบว่า การออกแบบโครงการบรรลุผลที่คาดการณ์ไว้หรือไม่ ทดสอบความสมเหตุสมผล ความมีประสิทธิภาพ และความเป็นไปได้ ในการนำไปใช้จริงของแบบจำลองทางทฤษฎี รวมถึงเสนอแนวทางที่ดีกว่าเดิมเพื่อยกระดับแบบจำลองทางทฤษฎีอย่างต่อเนื่อง งานวิจัยฉบับนี้มีการเก็บข้อมูลนักท่องเที่ยวด้วยแบบสอบถาม เพื่อสำรวจประสบการณ์และความต้องการของนักท่องเที่ยวระหว่างทำกิจกรรมด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่ซาพอโอโลว โดยใช้แบบสอบถามจำนวน 40 ชุดผ่านวิธีการสุ่มตัวอย่างโดยไม่ใช้ความน่าจะเป็น (Non-Probability sampling) โดยสุ่มตัวอย่างแบบสะดวก (Convenience sampling) เนื้อหาของแบบสอบถามมุ่งเก็บข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยว ประเมินประสบการณ์เป้าหมายด้านสภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยา ด้านสภาพแวดล้อมทางวิถีวัฒนธรรม ด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม และด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่ทะเลทรายซาพอโอโลว จนได้มาซึ่งข้อมูลสนับสนุนการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมและการพัฒนากรอบทฤษฎีวิจัยในท้ายที่สุด

3. การวิจัยแบบสหวิทยาการ

การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในทะเลทรายเป็นระบบที่ซับซ้อน การวิจัยแบบสหวิทยาการเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพในการแก้ปัญหาในระบบที่ซับซ้อนนี้ โดยมีความเกี่ยวข้องกับ การวิจัยเชิงทฤษฎีและวิธีการวิจัยด้านการท่องเที่ยว ภูมิศาสตร์ การจัดการ สังคมวิทยา มานุษยวิทยา การศึกษาสภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยาเป็นพื้นฐานของการวิจัยวัฒนธรรมทะเลทราย ซึ่งเกี่ยวข้องกับความรู้ด้านภูมิศาสตร์ การท่องเที่ยว และการจัดการ การศึกษาสถานที่ท่องเที่ยวเกี่ยวข้องกับความรู้ด้านการท่องเที่ยว การจัดการ และสังคมวิทยา ขณะที่การค้นคว้าเรียบเรียงวัฒนธรรมทะเลทรายเกี่ยวข้องกับงานวิจัยเชิงทฤษฎีด้านมานุษยวิทยา ซึ่งการวิจัยแบบสหวิทยาการสามารถช่วยในการขยายความคิด และนำไปสู่การสังเคราะห์อัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายของแหล่งท่องเที่ยวซาพอโอโลว เช่น สภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยา นิเวศวัฒนธรรม วัฒนธรรมเชิงประวัติศาสตร์ รวมถึงนำเสนอกลยุทธ์การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายที่มีประสิทธิภาพ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **พื้นที่ชาพอโถว** หมายถึง เขตท้องที่เกี่ยวสำคัญทางตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศไทยที่ตั้งอยู่ในเมืองจางเว่ย เขตปกครองตนเองหนิงเซี่ยหุย ในงานวิจัยนี้ จำกัดขอบเขตพื้นที่การศึกษาในอนุรักษวัฒนธรรมชาติแห่งชาติชาพอโถว หมู่บ้านฉางหลิวสู่ย และหมู่บ้านชาพอโถว พื้นที่ชาพอโถวตั้งอยู่ทางตอนเหนือของแม่น้ำฮวงโหบริเวณที่ไหลผ่านเมืองจางเว่ย หนิงเซี่ย ทิศใต้อยู่ใกล้กับภูเขาเซียงซานที่เป็นส่วนหนึ่งของแนวเทือกเขาฉีเหลียนซาน ตอนกลางเป็นพื้นที่ราบที่เป็นป่าทึบ มีแม่น้ำฮวงโหไหลผ่าน ความสูงเหนือระดับน้ำทะเลอยู่ที่ราว 1010-1150 เมตร ตั้งอยู่ในเขตภูมิอากาศแบบอบอุ่นภาคพื้นทวีป ในหนึ่งปีประกอบด้วยสี่ฤดู เป็นเขตเทศบาลนครที่มีอายุน้อยที่สุดของหนิงเซี่ย ทั้งยังเป็นศูนย์กลางทางการเมือง เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมของเมืองจางเว่ย โดยมีพื้นที่ทั้งหมด 6,877 ตารางกิโลเมตร มีเมืองขนาดเล็ก 11 แห่ง หมู่บ้าน 162 แห่ง และชุมชน 36 แห่งในเขตปกครอง มีประชากรที่ตั้งถิ่นฐานถาวร 399,800 คน (รัฐบาลพื้นที่ชาพอโถว เมืองจางเว่ย, 2022)

2. **การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทราย** หมายถึง รูปแบบของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้สำรวจภูมิทัศน์ทางนิเวศธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และประเพณีพื้นบ้าน และมรดกทางวัฒนธรรมของพื้นที่ชายขอบทะเลทรายชาพอโถว โดยมีปฏิสัมพันธ์กับองค์ประกอบที่หลากหลาย เช่น ธรรมชาติ สัตว์และพืชพรรณต่าง ๆ วิถีวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมพื้นบ้าน และวิถีชีวิต ผ่านความสัมพันธ์สามระดับอันได้แก่ สภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยา สภาพแวดล้อมทางสังคม และผู้คน นับเป็นประสบการณ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่ครบครันรอบด้าน การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในทะเลทรายไม่เพียงช่วยให้นักท่องเที่ยวได้ชื่นชมความงามตามธรรมชาติของทะเลทราย แต่ยังเข้าใจถึงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของพื้นที่ทะเลทรายและวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่น รวมถึงได้สัมผัสกับความลึกซึ้งและมนต์เสน่ห์ของพื้นที่ชาพอโถวบริเวณชายขอบทะเลทรายถึงเกือบสี่

3. **การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม** หมายถึง กระบวนการของการวางแผน จัดระเบียบ ชี้นำ ประสานงาน กำกับดูแล และประเมินอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม วัตถุประสงค์ของการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมคือการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมเชิงนิเวศ ทรัพยากรทางวัฒนธรรม และวิถีชีวิตแบบดั้งเดิมของคนในท้องถิ่น เพื่อส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เนื้อหาการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมประกอบด้วย การจัดการการวางแผนพื้นที่ การจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว การจัดการบริการการท่องเที่ยว และการจัดการการตลาดกิจกรรมการท่องเที่ยว การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมจำเป็นต้องได้รับความร่วมมือจากรัฐบาล สถานประกอบการท่องเที่ยว ชุมชน และนักท่องเที่ยว เพื่อสร้างรูปแบบการจัดการท่องเที่ยวแบบกำกับดูแลร่วมกัน เพื่อให้การพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ชาพอโถวเกิดความยั่งยืน

4. อัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทราย หมายถึง วิธีการผลิต วิถีชีวิต และรูปแบบการดำรงชีวิตอันเป็นอัตลักษณ์ที่เกิดจากการปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมแบบทะเลทรายมาเป็นเวลานาน ซึ่งปรากฏใน 3 รูปแบบ ได้แก่ ประการแรก สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติอันเป็นเอกลักษณ์ของพื้นที่ทะเลทราย ซึ่งมีทรัพยากรทางนิเวศที่หาพบได้ยาก เช่น พืชพรรณชนิดพิเศษ สัตว์ที่ไม่พบในแหล่งอื่น ระบบนิเวศทะเลทรายที่อุดมสมบูรณ์ เป็นต้น ทรัพยากรเหล่านี้เป็นกำลังสำคัญที่สร้างแรงดึงดูดให้กับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในทะเลทราย ประการที่สอง ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมอันรุ่มรวยในพื้นที่ซาอุดีอาระเบีย ไม่ว่าจะเป็นเส้นทางสายไหมโบราณ วัฒนธรรมชนกลุ่มน้อย วัฒนธรรมผู้อพยพ วัฒนธรรมการเกษตร วัฒนธรรมพื้นบ้าน เป็นต้น ทรัพยากรทางวัฒนธรรมเหล่านี้สร้างความหมายแฝงและประสบการณ์ทางวัฒนธรรมที่หลากหลายให้แก่การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทราย ประการที่สาม วิถีชีวิตของคนในท้องถิ่นและวิถีควบคุมทรายอันเป็นเอกลักษณ์ของพื้นที่ซาอุดีอาระเบีย มีประโยชน์ในแง่ให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวระหว่างกิจกรรมการท่องเที่ยว กระตุ้นให้นักท่องเที่ยวดำเนินกิจกรรมแบบก่อกมลพิษต่ำและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมในสถานที่ที่มีสภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยาที่เปราะบาง เพื่อลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่นและส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

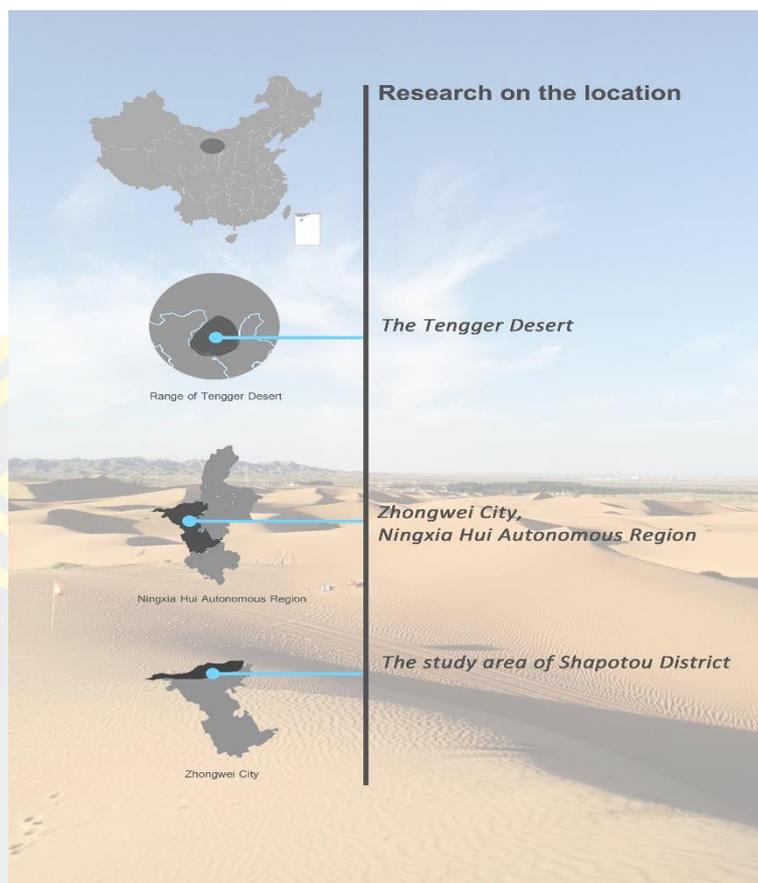
การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายซาฮาราเป็นการบูรณาการระหว่างการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทะเลทรายและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โดยเนื้อหาในบทนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมเชิงนิเวศในพื้นที่ทะเลทรายซาฮารา สภาพแวดล้อมทะเลทราย วิถีวัฒนธรรม และหมู่บ้านทะเลทราย ทฤษฎีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ทฤษฎีการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ทฤษฎีการปรับตัวทางวัฒนธรรม และทฤษฎีการผลิตวัฒนธรรมเชิงพื้นที่ เพื่อเป็นข้อมูลที่น่าไปสู่การค้นหาแนวทางส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมอย่างยั่งยืนและแนวทางการอนุรักษ์ระบบนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่ทะเลทรายซาฮารา โดยมีประเด็นดังต่อไปนี้

1. พื้นที่ซาฮารา
2. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พื้นที่ซาฮารา

พื้นที่ซาฮารา ตั้งอยู่ในเมืองจวงเว่ย เขตซาฮารา ทางตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลทรายเถิงเก้อหลี่ ซึ่งเป็นชุมทางของสามมณฑล ได้แก่ หนิงเซีย่ กานซู และมองโกเลียใน

เมืองจวงเว่ยหรือที่รู้จักกันในชื่อสมัยโบราณที่แปลว่า เมืองแห่งการปกป้องรักษากองทัพ ซึ่งปัจจุบันเป็นเพียงเมืองเดียวในประเทศจีนที่ใช้คำว่า “卫” (เว่ย หรือ ปกป้องรักษา) (เครือข่ายข่าวหนิงเซีย่, 2020) เมืองจวงเว่ยมีความยาวจากตะวันออกไปตะวันตกราว 130 กิโลเมตร กว้างจากเหนือจรดใต้ 180 กิโลเมตร มีพื้นที่รวม 17,000 ตารางกิโลเมตร (รัฐบาลเมืองจวงเว่ย, 2023) ซึ่งเขตซาฮารามีเนื้อที่ 7,000 ตารางกิโลเมตร ความสูงเหนือระดับน้ำทะเลเฉลี่ยอยู่ที่ 1,225 เมตร โดยธรณีสัณฐานแบ่งออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่ ที่ราบลุ่มแม่น้ำฮวงโห ที่ลาดชัน ทะเลทราย ภูเขา และเนินเขา ซึ่งมีภูมิอากาศแบบลมมรสุมภาคพื้นทวีปที่มีอากาศอบอุ่น (สำนักงานการท่องเที่ยววัฒนธรรม และกีฬาเมืองจวงเว่ย, 2022) เนื่องจากเป็นพื้นที่ทะเลทราย จึงมีแสงแดดจัด และความแตกต่างของอุณหภูมิระหว่างกลางวันและกลางคืนค่อนข้างมาก

ภาพที่ 2-1 พื้นที่ซาฟอโถว
(ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

1. ทรัพยากรสภาพแวดล้อมเชิงนิเวศ

พื้นที่ซาฟอโถวมีประเภทของธรณีสัณฐานแบ่งออกได้เป็น 5 ประเภท ได้แก่ ทะเลทราย ที่ราบลุ่มแม่น้ำฮวงโห ที่ลาดชัน ภูเขา และแอ่งกระทะ มีแม่น้ำหลัก 3 สาย คือ แม่น้ำฮวงโห และแม่น้ำสายย่อยคือแม่น้ำฉางหลิวสู่ยกับชิงสู่ย แม่น้ำฮวงโหไหลเลียบบฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือของพื้นที่ซาฟอโถวจากทิศตะวันตกเฉียงใต้ไปยังทิศตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นระยะทางราว 182 กิโลเมตรในเขตพื้นที่ห่างจากเขตเมืองราว 2 กิโลเมตร

ภูมิทัศน์ทะเลทรายในพื้นที่ซาฟอโถวก่อตัวขึ้นจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิวัฒนาการของแม่น้ำฮวงโหกับทะเลทรายตรงชายขอบทางตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลทรายเถิงเก้อหลี่ (Yan Mancun และคณะ, 1997) ความหนาของชั้นทรายโดยทั่วไปคือ 20-30 เมตร ความหนาสูงสุดอยู่ที่ 50 เมตร เนินทรายรูปสันเขาและเนินทรายรูปพระจันทร์เสี้ยวประกอประกกันเป็นธรณีสัณฐานที่เกิดจากการทับถมโดยอิทธิพลของลม ครอบคลุมบริเวณที่ลาดหลั่นเป็นชั้นของแม่น้ำฮวงโห ความสูงของเนิน

ทรายโดยทั่วไปอยู่ที่ประมาณ 1-2 เมตร ฝั่งลาดเอียงที่หันหน้าเข้าหาลม (windward slope) มีความยาวประมาณ 20-30 เมตร ความชันราว 6-12 องศา ส่วนฝั่งลาดเอียงที่ไม่เจอลม (leeward slope) ยาวประมาณ 1-3 เมตร (Shi Sha, 2004) ทรัพยากรเนินทรายที่ก่อตัวขึ้นตามธรรมชาติช่วยสร้างภูมิทัศน์ทะเลทรายอันเป็นเอกลักษณ์อย่างทิวทัศน์ “ซาฟอหมิงจง (เสียงระฆังแห่งเนินทราย)” และ “ตะวันลับฟ้าเหนือสายธารา ควันยาวเป็นสายกลางทะเลทราย” ให้แก่กิจกรรมการท่องเที่ยวทะเลทราย ดังที่ปรากฏในภาพที่ 2-2

พื้นที่ซาฟอโถวตั้งอยู่ลึกเข้าไปในแผ่นดิน ห่างไกลจากทะเล จัดเป็นพื้นที่กึ่งแห้งแล้ง มีลักษณะเฉพาะของภูมิอากาศแบบลมมรสุมภาคพื้นทวีปและภูมิอากาศแบบทะเลทราย ฤดูใบไม้ผลิอบอุ่นชื้น ฤดูใบไม้ร่วงอากาศเย็นเร็ว ฤดูร้อนสั้น ฤดูหนาวยาวนาน ลมพัดแรง เม็ดทรายมาก อากาศแห้ง ฝนตกน้อย ปริมาณน้ำฝนส่วนใหญ่อยู่ระหว่างเดือนมิถุนายนถึงสิงหาคม ทรัพยากรทางธรรมชาติเหล่านี้เป็นพื้นฐานในการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทะเลทรายให้แก่ซาฟอโถว

ภาพที่ 2-2 ภูมิทัศน์ซาฟอโถว

(ที่มา: https://www.nxnews.net/zt/2020/ytw/yttptt/202007/t20200726_6798711.html)

2. ทรัพยากรสภาพแวดล้อมทะเลทราย

พื้นที่ซาฟอโถวเป็นเขตอนุรักษ์ธรรมชาติประเภทระบบนิเวศทะเลทรายและกึ่งทะเลทรายทางตอนเหนือของประเทศจีน ทั้งยังเป็นเขตเปลี่ยนแปลงสภาพจากทุ่งหญ้าที่แปรสภาพเป็นทะเลทรายไปเป็นทะเลทรายที่แปรสภาพเป็นทุ่งหญ้า รวมถึงเป็นเขตเปลี่ยนแปลงสภาพระหว่างทะเลทรายกับโอเอซิสบริเวณนี้อุดมไปด้วยทรัพยากรเชิงนิเวศทั้งพืชและสัตว์ โดยพืชแบ่งออกเป็นสองประเภท คือพืชที่ขึ้น

เองตามธรรมชาติและพืชที่ปลูกโดยมนุษย์ พืชที่ขึ้นเองตามธรรมชาติ ประกอบด้วยพืชกึ่งทะเลทราย กับพืชทะเลทรายที่เป็นไม้พุ่มกับไม้พุ่มกึ่งไม้ต้นเป็นหลัก ส่วนพืชที่ปลูกโดยมนุษย์ประกอบด้วยไม้พุ่ม ก้านพายุทราย ป่าเศรษฐกิจ ป่าผลไม้ และพืชผลทางการเกษตร (Li Delu และคณะ, 2020)

ขณะที่สัตว์แบ่งออกเป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม สัตว์ปีก สัตว์สะเทินน้ำสะเทินบก และ สัตว์เลื้อยคลาน ในบรรดาสัตว์ประเภทต่าง ๆ เหล่านี้ สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมหลัก ๆ พบละมั่งหางดำ (goitered gazelle) จิ้งจอกแดง (corsac fox) แมวภูเขาจีน กระต่ายทะเลทราย (cape hare) แฮม สเตอร์แคระหางยาว และหนูทะเลทรายหรือมองโกเลียนเจอร์บิล สัตว์ปีกมีนกเขาพม่า (oriental turtle dove) นกพิราบ นกเขาแขก และนกอีเสือสีน้ำตาล (Li Xinrong, 2005) ส่วนสัตว์สะเทินน้ำ สะเทินบกและสัตว์เลื้อยคลานพบกิ้งก่าอิ๊กวน่าทะเลทราย กิ้งก่าโกบี งูลายสาบเสือ (tiger keelback) งูทุ่งหญ้าทะเลทราย (steppe ribbon racer) วงศ์ย่อยงูหางกระดิ่ง (Yu Runliu และคณะ, 2002)

จากข้อมูลทางสถิติ พื้นที่นี้ประกอบด้วยพืชป่า 264 สายพันธุ์ และสัตว์มีกระดูกสันหลัง 194 สายพันธุ์ ได้แก่ ปลา 18 สายพันธุ์ 3 สัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำ 3 สายพันธุ์ สัตว์เลื้อยคลาน 5 สายพันธุ์ นก 147 สายพันธุ์ และสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม 21 สายพันธุ์ เนื่องจากการสร้างเขตอนุรักษ์ธรรมชาติ แห่งชาติ สภาพแวดล้อมและภูมิประเทศที่เป็นเอกลักษณ์และระบบย่อยของระบบนิเวศที่หลากหลาย ทำให้พื้นที่ซาฟารีกลายเป็น “แหล่งรวมยีน” ของระบบนิเวศทะเลทราย เป็นวัตถุโบราณล้ำค่าในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทะเลทรายต่อไป (Gao Xiang และคณะ, 2019)

3. ทรัพยากรเชิงประวัติศาสตร์วัฒนธรรม

เมืองจางเว่ย์เป็นพื้นที่ที่มีประวัติศาสตร์ยาวนาน จากโบราณวัตถุยืนยันว่าในพื้นที่นี้เมื่อ 30,000 ปีก่อนได้มีมนุษย์อาศัยอยู่ (รัฐบาลเมืองจางเว่ย์, 2018) และจากบันทึกทางประวัติศาสตร์ใน สมัยชุนชิวกล่าวว่าพื้นที่เขตจางเว่ย์เป็นพื้นที่ที่มีกลุ่มชาวเซียงหงอาศัยปะปนอยู่ ภายหลังที่ราชวงศ์ฉิน ได้รวม 6 รัฐเข้าเป็นประเทศ โดยรวมพื้นที่จางเว่ย์เข้าเป็นพื้นที่การปกครองส่วนกลาง ต่อมาในสมัย ราชวงศ์ซ่ง ราชวงศ์เหลียวและราชวงศ์เซี่ยตะวันตก พื้นที่จางเว่ย์เป็นอำเภอยวนลี่ของราชวงศ์เซี่ย ตะวันตก ในสมัยราชวงศ์หยวนได้มีการตั้งเมืองหนิงเซี่ยเป็นเขตการบริหารรวม และยกระดับการ ปกครองกลายเป็นรัฐ ในสมัยราชวงศ์หมิง มีระบบการปกป้องชายแดนเป็นแบบระบบการตั้งฐาน รักษาความปลอดภัยแบบศูนย์รวม โดยในเขตหนิงเซี่ยมี 4 ฐาน และเมืองจางเว่ย์ตั้งอยู่ในรัฐหยวนอิงห ลี่ ซึ่งต่อมาในรัชสมัยจักรพรรดิหย่งเล่อได้เปลี่ยนฐานป้องกันทางขวาของเมืองหนิงเซี่ยมาเป็นเมืองจาง เว่ย์ และในรัชสมัยยงเจิ้ง ปีที่ 2 แห่งราชวงศ์ซิง ได้ตั้งเป็นจังหวัดหนิงเซี่ย และในปีที่ 3 ได้เปลี่ยนให้ เขตจางเว่ย์เป็นอำเภอ ซึ่งชื่อสถานที่ดังกล่าวถูกใช้เรียกระบบรักษาการณ์สมัยราชวงศ์หมิงสืบต่อกันมา จนถึงปัจจุบัน (รัฐบาลเมืองจางเว่ย์, 2014)

3.1 แหล่งโบราณคดี 30,000 ปี

โบราณสถานอิ้วฮ่านเฉวียน เป็นหนึ่งในแหล่งโบราณสถานที่มีมนุษย์อาศัยในสมัยยุคหินเก่าที่ขุดพบบริเวณเนินทรายในเขตเมืองจวงเว่ย (Yang Jian และ Wang Xiaoyang, 2018) โบราณวัตถุที่รวบรวมได้จากโบราณสถานแห่งนี้จะพบเครื่องมือหินสำหรับขุดเจาะ ทุบตัด และเครื่องมือหินกะเทาะเป็นหลัก รวมถึงชิ้นส่วนเครื่องปั้นดินเผาอีกจำนวนหนึ่ง หลังจากนั้นได้ทำการศึกษาทางโบราณคดีในพื้นที่โบราณสถานอารยธรรมโบราณลุ่มแม่น้ำฮวงโห ซึ่งมีการรวบรวมเครื่องมือหินและเครื่องปั้นดินเผาได้กว่า 300 ชิ้น ซึ่งโบราณวัตถุเหล่านี้เป็นการศึกษากระบวนการกำเนิดวิถีชีวิตของมนุษย์เมื่อ 30,000 ปีก่อนในแถบลุ่มแม่น้ำฮวงโหที่เป็นข้อมูลสำคัญอย่างยิ่งในการศึกษาวิจัย

สภาพแวดล้อมถ้าเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่มีความสำคัญต่อการศึกษาวถีชีวิตของมนุษย์ยุคโบราณ โดยกระจายอยู่บริเวณภูเขาเว่ยหนึ่งเป่ย์ซานทางตอนเหนือและภูเขาเซียงซานทางตอนใต้ของแม่น้ำฮวงโหในเขตพื้นที่เว่ยจง (Xue Zhengchang, 2004) ซึ่งสภาพแวดล้อมถ้าก่อนประวัติศาสตร์นับแต่ยุคหินเก่าตอนปลายราว 30,000 ปีจนถึงยุคหินใหม่ราว 4,500 ปีก่อนคริสตกาลที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการล่าสัตว์ สัตว์ พืช ท้องฟ้า มนุษย์ ตัวอักษร การบวงสรวง การเลี้ยงสัตว์ สงคราม เครื่องมือสถาปัตยกรรม การเดินเรือ การสืบพันธุ์ และอื่นๆ กว่า 10 ประเภทที่มีความครอบคลุมและมีความสมบูรณ์ สภาพแวดล้อมถ้าที่หลงเหลืออยู่เป็นภาพสะท้อนแนวคิดและสังคมในยุคนั้น ซึ่งเป็นศูนย์รวมของวัฒนธรรมและศิลปะ อีกทั้งยังแสดงให้เห็นถึงโลกวัตถุและโลกวิญญาณของมนุษย์ในยุคโบราณ

3.2 ป้อมปราการชายแดนของ “เส้นทางสายไหม”

เส้นทางสายไหมมีความสำคัญอย่างมากกับประวัติศาสตร์โลก เป็นสะพานที่เชื่อมโยงระหว่างวัฒนธรรมตะวันตกและวัฒนธรรมตะวันออก ซึ่งเมืองจวงเว่ยเป็นจุดพักที่สำคัญแห่งหนึ่งบนเส้นทางเหนือของเส้นทางสายไหมในอดีต เมืองหนึ่งเซี่ยถึงเมืองซาโจวเป็นเส้นทางคมนาคมสายหลักบนพื้นที่เขตเหอซีที่ตั้งอยู่ทางฝั่งตะวันออกของเส้นทางสายไหมที่เชื่อมโยงทั่วระเปียงเหอซี โดยเชื่อมต่อกับที่ราบหนึ่งเซี่ยและระเปียงเหอซี (เครือข่ายชาวหนึ่งเซี่ย, 2019) เส้นทางสายนี้เริ่มต้นจากจังหวัดหนึ่งเซี่ยจนถึงเมืองหลิงโจวที่ข้ามแม่น้ำฮวงโหและทอดยาวไปตามริมฝั่งแม่น้ำฮวงโหตอนใต้จรดเมืองอิงจีหลี่ (เขตจวงเว่ยในปัจจุบัน) จากจุดนี้ข้ามแม่น้ำฮวงโหไปอีกฝั่งและผ่านทะเลทรายถึงเก้อหลี่ตอนใต้ถึงเมืองซีเหลียง จากนั้นทอดยาวตามแนวเชิงเขาฉีเหลียนซานผ่านกานโจว ชูโจวจนถึงซาโจว เนื่องจากเส้นทางหลิงโจวบนเส้นทางสายไหมมีความสำคัญต่อการแลกเปลี่ยนทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรม ผู้คนสัญจรจำนวนมาก การแลกเปลี่ยนทางด้านวัตถุที่กว้างขวาง ทำให้ธุรกิจการค้ารุ่งเรือง (Chen Aifeng และ Zhao Xuedong, 2007)

3.3 พื้นที่สำคัญทางยุทธศาสตร์ในภูมิภาคตะวันตกเฉียงเหนือ

เมืองหนิงเซี่ยตั้งอยู่บริเวณป้อมปราการแนวหน้าทางเหนือของประเทศจีน มีความสำคัญด้านยุทธศาสตร์ในแต่ละยุคสมัย (Wang Yayong, 2004) ซึ่งเมืองจวงเว่ยเป็นเมืองสำคัญที่เฝ้ารักษาประตูใหญ่ทางด้านตะวันตกของเมืองหนิงเซี่ย ในอดีตเป็นเมืองสำคัญทางการทหาร ในพื้นที่สุสานหมู่สุนามรบโบราณแห่งหนึ่งของภูเขาหนานซาน เมืองจวงเว่ยมีการขุดพบชิ้นส่วนอาวุธสงครามจำพวกชิ้นส่วนธนูและมีดดาบจำนวนมาก ทั้งแสดงให้เห็นถึงประวัติศาสตร์และสังคมของสถานที่แห่งนี้ที่มีการทำสงครามอย่างต่อเนื่อง ในขณะที่เดียวกันซากปรักหักพังที่ยังคงหลงเหลือเป็นกำแพงเมืองเก่าในสมัยราชวงศ์ฉิน ฮั่น สุยและหมิงที่ทำหน้าที่เป็นด่านป้องกันทางการทหาร (Xu Cheng, 1983) ซึ่งในจำนวนนี้เป็นกำแพงเมืองโบราณที่สร้างขึ้นในสมัยราชวงศ์หมิง 2 แห่ง กำแพงเมืองสมัยราชวงศ์ฉิน 1 แห่ง ป้อมปราการสมัยราชวงศ์หมิง 75 แห่ง และซากกำแพงเมืองเก่าอีกหลายแห่ง

3.4 วัฒนธรรมผู้อพยพเชิงนิเวศ (eco-migrants)

ในประวัติศาสตร์ แถบจวงเว่ยเคยมีผู้อพยพจำนวนมาก สมัยราชวงศ์ฉินมีการโยกย้ายพลเรือนยากจนและทหารจากพื้นที่ชั้นในมายังที่ราบลุ่มแม่น้ำฮวงโหในหนิงเซี่ยเพื่อมารักษาการณ์บริเวณชายแดน ต่อมาที่นี้กลายเป็นบริเวณที่ชนเผ่าชองหนู เซียนเปย เซียง หุยเหอ แมนจู หมี่วูเจิน (เจอร์เซน) มองโกล และชนกลุ่มน้อยอื่น ๆ ครอบงำและผนวกดินแดนกันเรื่อยมา ในสมัยราชวงศ์หมิงและชิง ประชากรจำนวนมากจากซานซี ซานซี ซานตง เหอหนาน กานซู และที่อื่น ๆ ย้ายถิ่นฐานมายังแถบจวงเว่ย เนื่องจากมีความต้องการให้ประชากรอพยพ เช่น ป้องกันชายแดน ขยายดินแดน เพิ่มการผลิตและยกเครื่องระบบชลประทาน เป็นต้น (Liu You'an, 2010) ภายหลังเมื่อกองทัพญี่ปุ่นเข้ารุกราน รวมถึงเกิดภัยพิบัติอย่างต่อเนื่องในพื้นที่จวงเว่ย ผู้คนจากเหอหนาน ซานซี มองโกลเสียดินแดน รวมถึงพื้นที่อื่น ๆ จึงอพยพมาที่นี้ การริเริ่มและดำเนินโครงการต่าง ๆ เช่น การสร้างทางรถไฟเปาโถว-หลานโจวและการอพยพเชิงนิเวศ ส่งผลให้มีผู้ย้ายจากถิ่นอื่นมาอีกมาก (Jiang Pei, 2020) การอพยพย้ายถิ่นเหล่านี้นำไปสู่การบูรณาการและการพัฒนาแบบพหุชาติพันธุ์และพหุวัฒนธรรม ก่อให้เกิดเป็นวัฒนธรรมท้องถิ่นอันมีอัตลักษณ์ของจวงเว่ยในปัจจุบัน

3.5 วัฒนธรรมการควบคุมการกลายเป็นทะเลทราย

ในปี 1950 เพื่อเร่งการพัฒนาเศรษฐกิจในพื้นที่ภาคตะวันตกเฉียงเหนือของจีน ประเทศจีนจึงได้ตัดสินใจสร้างเส้นทางรถไฟเปา-หลานสายแรกที่เดินทางข้ามทะเลทรายถึงเกอหลี่ เนื่องจากซาฟอโถวเป็นสันเขาทรายขนาดใหญ่ ในช่วงแรกของการเปิดเส้นทางคมนาคม เส้นทางรถไฟเปาหลานมีระบบความปลอดภัยได้รับผลกระทบจากลมและทราย ภายหลังได้รับการวิจัยจากทางนักวิทยาศาสตร์ในการสร้างวิธี “พรมเทียม การควบคุมการกลายเป็นทะเลทรายด้วยตารางฟางข้าว” ซึ่งมีการรับประกันการใช้งานด้านความปลอดภัยของเส้นทางรถไฟเปาหลานอย่างมีประสิทธิภาพที่ยาวนานกว่า 60 ปี (Shi Sha และคณะ, 2008) ขณะเดียวกันก็ได้สร้างระบบป้องกันใน

การควบคุมทราย “ห้าสายเป็นหนึ่ง” ได้แก่ การวางหินกรวดกันไฟ การท่อน้ำสร้างป่า การวางฟาง หน้ำดำทราย การสร้างแนวกันทราย แนวเพาะปลูกหญ้ากันทราย เพื่อป้องกันพื้นที่เกษตรกรรม และ ยับยั้งการขยายตัวของทะเลทราย โดยมีบทบาทสำคัญในการปรับปรุงสภาพแวดล้อมในท้องถิ่น (Shen Jiqing, 2003)

3.6 วัฒนธรรมลุ่มแม่น้ำฮวงโห

วัฒนธรรมลุ่มแม่น้ำฮวงโหถือเป็นอารยธรรมจีน ซึ่งเป็นรากเหง้าและจิตวิญญาณของชนชาติจีน แม่น้ำฮวงโหไหลจากที่ราบสูงชิงไห่-ทิเบตผ่าน 9 มณฑลและบรรจบที่ทะเลโง่ไห่ แม่น้ำฮวงโหที่ไหลจากมณฑลกานซูผ่านมณฑลหนิงเซีย ตัดผ่านเมืองจงเว่ยเป็นระยะทางยาวกว่า 182.4 กิโลเมตร คดเคี้ยวผ่านทางตะวันตกเฉียงใต้ของทะเลทรายเถิงเก้อหลี่ ซึ่งเป็นแหล่งน้ำที่หล่อเลี้ยงเมืองจงเว่ย (รัฐบาลเขตซาฟอโถว เมืองจงเว่ย, 2022) เนื่องด้วยความได้เปรียบทางภูมิศาสตร์ของมณฑลหนิงเซียที่เป็นพื้นที่ลาดเอียงจากฝั่งตะวันตกเฉียงใต้ไปฝั่งตะวันออก พื้นที่จงเว่ยจึงเป็นหนึ่งในพื้นที่ของโครงการชลประทานที่เก่าแก่ที่สุดของประเทศจีน ในประวัติศาสตร์ การตั้งถิ่นฐานรักษาการณ์ชายแดน การหลอมรวมระหว่างชาติพันธุ์ และการอพยพ ก่อให้เกิดการสังสมประสพการณ์การปฏิบัติด้านการเกษตร ในเขตชลประทานแม่น้ำฮวงโหของแถบจงเว่ย (Yue Yunxiao, 2013)

4. หมู่บ้านชายขอบทะเลทราย

มนุษย์ใช้วัฒนธรรมเป็นสื่อกลางในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต เพื่อแก้ปัญหาการอยู่รอด ลักษณะเฉพาะทางวัฒนธรรมมีความสำคัญต่อการปรับตัวอย่างยั่งยืนของคนในท้องถิ่น หมู่บ้านซาฟอโถว เป็นหมู่บ้านเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม เป็นสื่อกลางทางวัฒนธรรมของพื้นที่ชายขอบทะเลทราย วิถีชีวิตแบบดั้งเดิมและวัฒนธรรมทางจิตวิญญาณมีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับวิวัฒนาการของสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย ความสัมพันธ์ในการปรับตัวทางวัฒนธรรมระหว่างสภาพแวดล้อมในทะเลทรายและวิถีชีวิต มีความเกี่ยวข้องและเป็นส่วนหนึ่งของอัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายซาฟอโถว

4.1 หมู่บ้านฉางหลิวสู่ย

หมู่บ้านฉางหลิวสู่ย ทิศใต้จรดภูเขาเซียงซาน ทิศเหนือติดกับทะเลทรายเถิงเก้อหลี่ อยู่ห่างจากตัวเมืองจงเว่ย 30 กิโลเมตร ภูมิทัศน์ของหมู่บ้านส่วนใหญ่เป็นทะเลทราย ประกอบด้วยแหล่งน้ำ ผืนหญ้า และพื้นที่ป่า จากบันทึกอำเภอจงเว่ย ลำน้ำสายนี้ของฉางหลิวสู่ยมีต้นกำเนิดมาจากทะเลสาบในทะเลทรายมาบรรจบกัน ซึ่งไหลผ่านหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย หมู่บ้านเมิงเจียวาน ไปจนถึงฝั่งตรงข้ามของหมู่บ้านปิงโกวเหมิน และไหลลงสู่แม่น้ำฮวงโห มีระยะทางราว 15 กิโลเมตร เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของระบบนิเวศ ทะเลสาบส่วนใหญ่จึงถูกปกคลุมไปด้วยทรายจากทะเลทรายเถิงเก้อหลี่ นับแต่สมัยราชวงศ์หมิง-ชิงเป็นต้นมา พื้นที่ดังกล่าวค่อย ๆ กลายมาเป็นลำน้ำที่แห้งตามฤดูกาล และเป็นพื้นที่ที่น้ำพุไหลมาบรรจบกัน จึงได้ชื่อว่าฉางหลิวสู่ย สภาพแวดล้อมของหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย

ภาพที่ 2-3 สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติหมู่บ้านฉางหลิวสุ่ย

(ที่มา: Chen Xueren, 2022, https://www.sohu.com/a/545655139_181078)

ภาพที่ 2-4 สภาพแวดล้อมหมู่บ้านฉางหลิวสุ่ย

(ที่มา: Chen Xueren, 2022, https://www.sohu.com/a/545655139_181078)

หลังจากปี 2000 ประเทศจีนได้มีการบริหารควบคุมพื้นที่ทะเลทรายด้วยการปลูกหญ้า เป็นพื้นที่สีเขียวและการหว่านเมล็ดพันธุ์หญ้าเพื่อปรับภูมิทัศน์ระบบนิเวศ ดังภาพที่ 2-5

ภาพที่ 2-5 การควบคุมพื้นที่ทะเลทรายด้วยการปลูกหญ้า

(ที่มา: http://k.sina.com.cn/article_5925005412_16128686400100hs6k.html)

ตามบันทึกยังกล่าวว่าฉางหลิวสู่ยเป็นแหล่งโบราณคดีอารยธรรมสมัยยุคหินเก่าที่มีมนุษย์อาศัยอยู่ ราว 30,000 กว่าปีก่อน ในปี 1951 นักโบราณคดีได้ค้นพบขวานหิน ฟันงาไม้หิน แทนไม้หิน ด้ามบดหิน เครื่องชุดทรงกลม แผ่นหินขัด ลูกปัดกระดูก และกำไลหินสีเทาอ่อน เป็นต้น บริเวณที่ราบสูงของหุบเขาทั้งทางทิศเหนือและใต้ ซึ่งอยู่ห่างจากหมู่บ้านไปทางตะวันตกเฉียงใต้ราว 200 เมตร

4.2 หมู่บ้านซาพอโถว

หมู่บ้านซาพอโถวตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเมืองจงเว่ยในมณฑลหนิงเซีย อยู่ห่างออกไปทางอำเภอ หยงสู่ยเฉียวด้านทิศตะวันตก ราว 16 กิโลเมตรจากเมืองจงเว่ย ทิศใต้ติดกับแม่น้ำฮวงโห ทิศตะวันตกติดกับจุดชมวิวซาพอโถว ทิศเหนือจรดชายแดนทะเลทรายถึงเก้อหลี่ ซึ่งเป็นหนึ่งใน 20 พื้นที่ที่สำคัญในการแก้ปัญหาควบคุมทรายของจีน

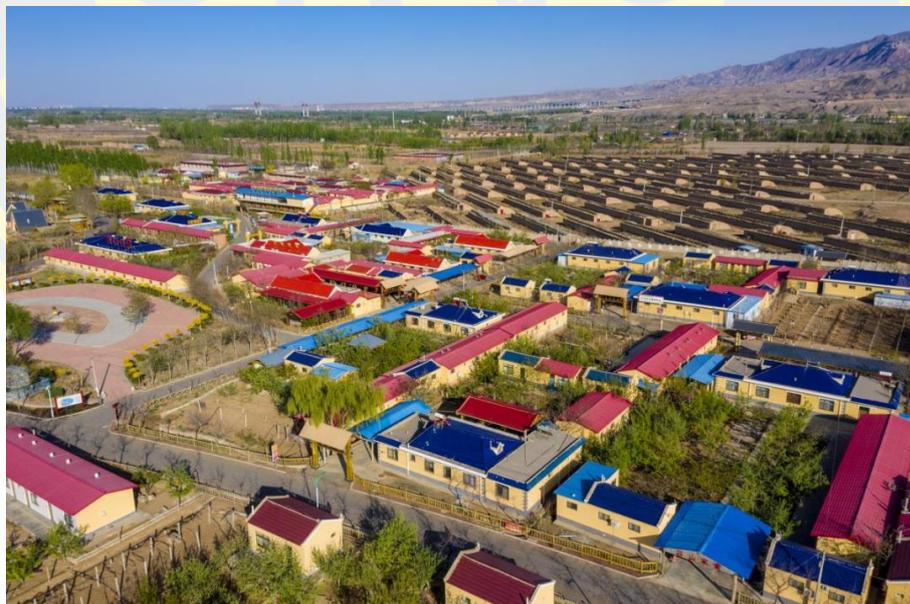

ภาพที่ 2-6 สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติหมู่บ้านซาพออโถว (ที่มา: Qi Yingtao, 2020
https://www.nxnews.net/zt/2020/ytzw/yttptt/202007/t20200726_6798711.html)

หมู่บ้านซาพออโถวตั้งอยู่ใกล้กับภูเขาสูงในพื้นที่ซาพออโถวที่สามารถมองเห็น
 ทรัพยากรธรรมชาติที่สวยงามอย่างทะเลทรายที่ไร้ขอบเขตและแม่น้ำฮวงโหที่ทอดยาวสุดสายตา
 ส่งผลให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว แหล่งท่องเที่ยวซาพออโถวได้กลายมาเป็น
 ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่สำคัญของภูมิภาค ดังที่แสดงในภาพที่ 2-7 ปัจจุบันหมู่บ้านซาพออโถวมี
 ระบบการคมนาคมที่สมบูรณ์ เกิดการสร้างหมู่บ้านต้นแบบด้านการท่องเที่ยวที่ได้มาตรฐานในการ
 ผสมผสานการท่องเที่ยวรูปแบบต่าง ๆ อาทิ สถานที่พักผ่อนหย่อนใจ สถานที่ท่องเที่ยว ที่รับประทานอาหาร
 กิจกรรมนันทนาการ และการเก็บผักผลไม้พิเศษ รวมถึงที่พักอาศัย ดังภาพที่ 2-8

ภาพที่ 2-7 แหล่งท่องเที่ยวชาพอิถอ (ที่มา: Qi Yingtao, 2020
https://www.nxnews.net/yc/jrww/201911/t20191126_6496682.html)

ภาพที่ 2-8 สภาพแวดล้อมหมู่บ้านชาพอิถอ
(ที่มา: http://k.sina.com.cn/article_5925005412_16128686400100hs6k.html)

หมู่บ้านชาพอโถวมีทรัพยากรทางวัฒนธรรมที่สมบูรณ์ เช่น ทะเลทราย แม่น้ำฮวงโห พื้นที่ทุ่งหญ้าสีเขียว หรือแนวสันเขาที่ทอดยาวล้วนเป็นพื้นฐานที่ส่งเสริมการอนุรักษ์วัฒนธรรมที่สมบูรณ์ วัฒนธรรมยุคก่อนประวัติศาสตร์ เส้นทางสายไหม พรหมแดนประเทศ การบุกเบิกพื้นที่ของหน่วยทหาร หรือวัฒนธรรมจักรวรรดิเอเชียตะวันตกต่างก็เป็นเอกลักษณ์ที่สื่อถึงวัฒนธรรมท้องถิ่น นอกจากนี้เอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมจากการอพยพย้ายถิ่นฐาน ศาสนา วัฒนธรรมสมัยใหม่ รวมถึงวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของท้องถิ่นภาคตะวันออกเฉียงเหนือล้วนส่งเสริมอัตลักษณ์ของมนุษย์และสังคมนั้น ๆ

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (Eco-tourism) มีความหมายอยู่ใน 2 ระดับ คือ ความสมดุลระหว่างระบบนิเวศและกิจกรรมการท่องเที่ยว และความสมดุลของรายได้ทางเศรษฐกิจที่ได้จากระบบนิเวศและกิจกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งริเริ่มโดยเฮคเตอร์ เซบาลอส ลาสคูเริน (H.Ceballos-Lascurain) ที่ปรึกษาพิเศษขององค์การระหว่างประเทศเพื่อการอนุรักษ์ธรรมชาติ (IUCN) ที่ได้เสนอขึ้นเมื่อปี 1983 และได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการในการประชุมด้านสิ่งแวดล้อมที่จัดขึ้นครั้งแรกในปี 1986 ณ ประเทศเม็กซิโก ซึ่งได้รับความสนใจจากนานาชาติทั่วโลก

ในช่วงริเริ่ม การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หมายถึง การท่องเที่ยวตามธรรมชาติ และต่อมาในปี 1916 พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติของประเทศสหรัฐอเมริกาได้เสนอนโยบายสองทางในการอนุรักษ์ทรัพยากรและการใช้ทรัพยากรของนักท่องเที่ยว ในช่วงปี 1991-2002 องค์การระหว่างประเทศ เช่น สมาคมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ องค์การการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของออสเตรเลีย องค์การระหว่างประเทศเพื่อการอนุรักษ์ธรรมชาติ เป็นต้นได้จำแนกขอบเขตของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ออกเป็นด้านต่าง ๆ อาทิ การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและการผูกสัมพันธ์กับผู้อาศัยในท้องถิ่น การส่งเสริมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมแหล่งท่องเที่ยวและวัฒนธรรม การท่องเที่ยวที่สร้างรายได้ให้แก่คนในชุมชนและเสริมสร้างโอกาสในการเข้าร่วมเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งมีจุดที่เหมือนกัน คือ การเคารพสังคมและวัฒนธรรมท้องถิ่นที่อยู่บนพื้นฐานของการอนุรักษ์ทรัพยากรเชิงนิเวศ ส่งเสริมการพัฒนาที่เชื่อมโยงระหว่างการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกับเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมของชุมชนในท้องถิ่น โดยนักวิชาการ Honey ได้กล่าวถึงการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศบนพื้นที่ชายขอบทะเลทรายชาพอโถวว่ามีนัยยะสำคัญ

ประการแรก เข้าชี้ให้เห็นถึงการท่องเที่ยวเชิงนิเวศควรเป็นการท่องเที่ยวขนาดเล็กที่ส่งผลกระทบต่อพื้นที่ดั้งเดิมและเปราะบางที่ได้รับการอนุรักษ์ดูแล ซึ่งเป็นการกำหนดจำกัดขอบเขตผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของระบบนิเวศในพื้นที่เปราะบาง

ประการที่สอง การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเกิดประโยชน์ในการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว เป็นการสนับสนุนทุนทรัพย์ที่ใช้ในการอนุรักษ์ ส่งผลให้ชุมชนได้รับการพัฒนาทางเศรษฐกิจและอำนาจการบริหาร ส่งเสริมความเคารพในพหุวัฒนธรรม ผลักดันการพัฒนาด้านสิทธิมนุษยชน จากกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศบนพื้นที่เปราะบางทางด้านระบบนิเวศก่อประโยชน์ในด้านการศึกษา สร้างความเคารพต่อระบบนิเวศและสังคมวัฒนธรรม เสริมสร้างสมดุลระหว่างการพัฒนาการท่องเที่ยวและระบบนิเวศท้องถิ่น รวมถึงสภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม

ในปี 1987 องค์การกองทุนสัตว์ป่าโลกสากล (WWF) ได้จัดการประชุมรายงานการศึกษาปฏิบัติทางด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจาก 5 ประเทศ รวมถึงเม็กซิโก และได้ตีพิมพ์รายงานการวิจัยเรื่อง “การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ: ศักยภาพและกักตัก” โดยในรายงานได้เสนอข้อคิดเห็นในการวางแผนและการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนบนพื้นที่ท่องเที่ยวและความสำคัญในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมเฉพาะในพื้นที่ท่องเที่ยวเชิงระบบนิเวศ

ในช่วงทศวรรษที่ 1990 การดำเนินยุทธศาสตร์การพัฒนาที่ยั่งยืนส่งผลให้คำว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้รับการเผยแพร่สู่ประเทศจีนอย่างเป็นทางการ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศมุ่งเน้นการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน โดยมีแก่นสำคัญคือนิเวศวิทยา รายงานการประชุมสมัชชาใหญ่พรรคคอมมิวนิสต์จีนครั้งที่ 20 ได้ประกาศว่า การส่งเสริมการพัฒนาสีเขียวและการอยู่ร่วมกันอย่างกลมกลืนระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ เป็นภารกิจเชิงยุทธศาสตร์ที่สำคัญของการทำให้เป็นสมัยใหม่แบบจีน

ใน “แผนพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแห่งชาติ (2016-2025)” ทะเลทรายภาคเหนือและเขตท่องเที่ยวเชิงนิเวศทุ่งหญ้าอันเป็นที่ตั้งของพื้นที่ซาฟารี มุ่งเน้นการพัฒนาเขตท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบมีอัตลักษณ์ “ข้อคิดเห็นว่าด้วยการสร้างระบบอนุรักษ์ธรรมชาติโดยอาศัยอุทยานแห่งชาติเป็นหลัก” ที่เผยแพร่ในภายหลังเน้นย้ำว่า ภายใต้หลักการการอนุรักษ์ ควรมีการกำหนดให้บริเวณที่เหมาะสมในพื้นที่ควบคุมของเขตอนุรักษ์ธรรมชาติ มีการจัดกิจกรรมให้ความรู้ทางนิเวศวิทยา สัมผัสประสบการณ์ธรรมชาติ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เป็นต้น เพื่อสร้างระบบผลิตภัณฑ์เชิงนิเวศคุณภาพสูงที่มีความหลากหลายขึ้น ใน “เค้าโครงแผนการอนุรักษ์เชิงนิเวศและการพัฒนาคุณภาพสูงในพื้นที่ลุ่มแม่น้ำฮวงโห” มีการเสนอข้อกำหนดในการดำเนินงานสำหรับพื้นที่ซาฟารีอย่างเจาะจง ในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในหัวขั้ววัฒนธรรมแม่น้ำฮวงโห รวมถึงเพิ่มอุปทานบริการการท่องเที่ยวคุณภาพสูง ใน “แผนพัฒนารัฐกิจการท่องเที่ยวห้าปี ฉบับที่ 14” ระบุถึงการพัฒนาพื้นที่ซาฟารีในอีกห้าปีข้างหน้า โดยเสนอที่จะมุ่งมั่นทำการอนุรักษ์เชิงนิเวศเป็นอันดับแรก พัฒนาการ

ท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอัตราที่เหมาะสม บรรลุเป้าหมายการอนุรักษ์เชิงนิเวศ การพัฒนาสีเขียว และยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนอย่างเป็นเอกภาพ แผนการพัฒนาควรพิจารณาความสามารถในการรองรับเชิงนิเวศ (biocapacity) และความสามารถในการฟื้นฟูของธรรมชาติอย่างละเอียดรอบคอบ ผลักดันการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน และส่งเสริมการพัฒนาสีเขียวในการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นรากฐานของงานวิจัย โดยแนวคิด วิธีการ เป้าหมาย และความสำคัญของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ข้างต้นสามารถนำไปสู่การสร้างแนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่ครอบคลุม และการศึกษาการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทั่วโลก นโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของประเทศจีน องค์กรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พฤติกรรมการท่องเที่ยวและเป้าหมายการพัฒนาการท่องเที่ยว ยังเป็นแนวทางอ้างอิงเพื่อพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายในพื้นที่ซาฟอโถว

2. การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

แนวคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเกิดขึ้นพร้อมกับแนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งเป็นการขยายแนวคิดของการพัฒนาอย่างยั่งยืนในด้านการท่องเที่ยวด้านเศรษฐกิจและวัฒนธรรม

ความหมายของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน คือ เพื่อยกระดับคุณภาพสภาพแวดล้อมด้านการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยว และในขณะเดียวกันก็เป็นการปรับปรุงคุณภาพชีวิตของผู้คนในท้องถิ่น เพื่อรักษาความสอดคล้องของระบบนิเวศของพื้นที่ ความสมบูรณ์ทางวัฒนธรรม และโอกาสเป็นไปได้ด้านเป้าหมายทางเศรษฐกิจการท่องเที่ยวในระหว่างขั้นริเริ่ม ทั้งนี้เพื่อรักษาและเพิ่มโอกาสการพัฒนาของอนาคตด้านสิ่งแวดล้อม สังคม และเศรษฐกิจ

การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มความเข้าใจให้แก่ประชาชนเกี่ยวกับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจของการท่องเที่ยว และเพื่อเสริมสร้างความตระหนักในการอนุรักษ์ระบบนิเวศ พร้อมส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างเป็นธรรม ปรับปรุงคุณภาพชีวิตของผู้อยู่อาศัยในพื้นที่ต้อนรับการท่องเที่ยว ยกระดับคุณภาพชีวิตของนักท่องเที่ยว รวมถึงการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวเพื่อสังคมในอนาคตจากระบบนิเวศที่มีอยู่ เป็นต้น

กฎบัตรเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนจากการประชุมการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนระดับโลกที่จัดโดยองค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO) โครงการสิ่งแวดล้อมแห่งสหประชาชาติ (UNEP) และองค์การการท่องเที่ยวโลกแห่งสหประชาชาติ (UNWTO) ได้มีการเสนอเป้าหมายและหลักการในการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนทั้งหมด 18 ข้อ ในงานวิจัยเรื่องการวางแผนการท่องเที่ยว : โมเดลการพัฒนาที่ยั่งยืนแบบองค์รวม Edward Inskeep (1991) ได้เสนอนำธรรมชาติ วัฒนธรรมสังคม เศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมมาเป็นองค์ประกอบหลักในการวางแผนการท่องเที่ยว และได้นำเสนอประเด็นพื้นฐานที่ควรพิจารณาในการ

วางแผนการท่องเที่ยวจาก 3 ระดับ โดยแผนการประเมินมุมมองการพัฒนาความเชื่อมโยงระหว่างสังคม เศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม การประเมินผลกระทบที่เกิดขึ้นกับเป้าหมายการพัฒนาพื้นที่โดยภาพรวม สังคมวัฒนธรรม รวมถึงสภาพแวดล้อมจากแผนการวางแผนที่ต่างกัน จาก “วาระการประชุมธุรกิจการท่องเที่ยวในศตวรรษที่ 21” ได้กล่าวถึงหน้าที่ความรับผิดชอบของหน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้องกับด้านการพัฒนาที่ยั่งยืนไว้ ได้แก่ การประเมินนโยบายปัจจุบัน กฎระเบียบและระบบเศรษฐกิจการท่องเที่ยว ความสามารถในการดำเนินการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ปรับปรุงหรือกำหนดกฎหมายและนโยบายที่สอดคล้องกับเป้าหมายการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน การประเมินผลกระทบและการควบคุมการเกิดผลกระทบทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม การอบรมให้ความรู้ และเสริมสร้างความตระหนักรู้ด้านสิ่งแวดล้อมสาธารณะและจริยธรรมการท่องเที่ยว การกำหนดหลักการวางแผนและจัดระเบียบการมีส่วนร่วมทางสังคมในการวางแผนการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การกำกับดูแลการดำเนินการตามแผน การจัดข้อมูล และการแลกเปลี่ยนเทคโนโลยีด้านการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน การแนะนำผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวใหม่ที่มีลักษณะการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ติดตามการดำเนินการตามกลยุทธ์การท่องเที่ยวที่ยั่งยืนทั้ง 7 ข้อ

ในการศึกษานี้ การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนคือคุณค่าและความสำคัญของการจัดการแหล่งท่องเที่ยว จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับแนวคิดและวัตถุประสงค์ของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน สามารถเป็นแนวทางนำไปสู่การวิเคราะห์สภาพที่เป็นอยู่ของการท่องเที่ยว การบูรณาการทรัพยากรการท่องเที่ยว และการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ชาพออล

3. ทฤษฎีการผลิตวัฒนธรรมเชิงพื้นที่

การผลิตพื้นที่ (production of space) กล่าวคือ พื้นที่ที่ถูกสร้าง ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ทางสังคม และเป็นโครงสร้างทางประวัติศาสตร์อย่างหนึ่ง ในปี 1974 Lefebvre ได้ตีพิมพ์หนังสือเรื่อง The Production of Space ซึ่งใช้มิติเชิงพื้นที่เป็นมุมมองในการอธิบายสังคม ใส่กระบวนการทางสังคม โครงสร้างทางสังคม และความสัมพันธ์ทางสังคมในรูปสัจฐานวิทยาของพื้นที่ และสร้างทฤษฎีการผลิตวัฒนธรรมเชิงพื้นที่ (Li Biao, 2015) โดย Lefebvre เสนอวิธีการพิสูจน์พื้นที่จากการรวมมิติการปฏิบัติการเชิงพื้นที่ (spatial practices) มิติภาพแทนของพื้นที่ (representation of space) และมิติพื้นที่เชิงภาพแทน (representational space) โดยอ้างอิงจากภาษาวลีของสำนักปรัชญาแบบเยอรมนี ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการผนวกรวมของสังคม ประวัติศาสตร์และพื้นที่ โดยหน้าที่และลักษณะของทฤษฎีสะท้อนให้เห็นในมุมมองต่างๆ ดังนี้

ประการแรก ในฐานะที่เป็นรูปแบบการผลิต พื้นที่มีบทบาทในการเพิ่มผลผลิตและสามารถสร้างวัสดุและเสริมสร้างชีวิตเชิงวัตถุ ประการที่สอง พื้นที่เป็นผลิตภัณฑ์พิเศษ ซึ่งมีมูลค่าเช่นเดียวกับสินค้าโภคภัณฑ์ ประการที่สาม ในฐานะที่เป็นสถานที่เฉพาะ พื้นที่ไม่ได้เป็นเพียงเป้าหมายของการผลิต แต่ยังเป็นสถานที่เพื่อการรองรับการบริโภคด้วย ประการที่สี่ พื้นที่คืออุดมคติ กล่าวคือ พื้นที่ที่

แตกต่างกันมีอุดมการณ์ทางการเมืองที่แตกต่างกัน ประการที่ห้า การผลิตเชิงพื้นที่ที่ประกอบด้วย การต่อสู้ทางชนชั้นและความขัดแย้ง และพื้นที่ที่เป็นทั้งสถานที่และเป้าหมาย ประการที่หก พื้นที่กลายเป็นพลังแห่งอุดมการณ์ ซึ่งเทียบเท่ากับผลการรักษาเสถียรภาพของโครงสร้างส่วนบนในการผลิตเชิงพื้นที่ (Gao Feng, 2010) Guo Wen (2012) ศึกษาการผลิตพื้นที่การท่องเที่ยวและประสบการณ์ของผู้อยู่อาศัยในชุมชน และเสนอว่า เมื่อพื้นที่ได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยว คุณลักษณะดั้งเดิมของพื้นที่จึงมีแนวโน้มเปลี่ยนเป็นคุณลักษณะทางสังคม การเล่าเรื่องเชิงพื้นที่จึงกลายเป็นจุดสนใจของการศึกษาพื้นที่การท่องเที่ยว Guo Wen และ Huang Zhenfang (2013) ใช้ทฤษฎีพื้นที่ และ ทฤษฎีการผลิตเชิงพื้นที่ เพื่อวิเคราะห์การผลิตเชิงพื้นที่ในหลายมิติของการพัฒนาการท่องเที่ยวในเมืองโบราณทางตอนใต้ของแม่น้ำแยงซี และอภิปรายเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและกลไกพลวัตของการเปลี่ยนแปลงเชิงพื้นที่ที่เกิดจากการพัฒนาการท่องเที่ยว Sun Jiuxia (2014) สำรวจความสัมพันธ์ระหว่างการท่องเที่ยวกับการผลิตพื้นที่ชุมชนแบบดั้งเดิมบนพื้นฐานทฤษฎีการผลิตเชิงพื้นที่ สาเหตุของการเปลี่ยนแปลงพื้นที่ชุมชนแบบดั้งเดิมคือการที่นักท่องเที่ยวกลายเป็นหนึ่งในองค์ประกอบหลักของการผลิตพื้นที่ชุมชนแบบดั้งเดิม และผู้มีส่วนได้เสียในการท่องเที่ยวคือ ผู้สร้างหรือผู้ผลิตหลักในพื้นที่ สาเหตุหนึ่งที่น่าไปสู่ความขัดแย้งของการผลิตพื้นที่ชุมชนแบบดั้งเดิมภายใต้อิทธิพลของการท่องเที่ยว คือความหลากหลายของการผลิตเชิงพื้นที่และความคลาดเคลื่อนของเป้าหมายการผลิต

งานวิจัยนี้ประยุกต์ใช้ทฤษฎีการผลิตเชิงพื้นที่เพื่อศึกษาวิธีการผลิตทางสังคม ประวัติศาสตร์และอัตลักษณ์วัฒนธรรมในพื้นที่ซาโพโลว อันประกอบด้วย แหล่งท่องเที่ยว หมู่บ้านซาโพโลว และหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย ผ่านมิติเวลา มิติพื้นที่ และมิติการรับรู้ วิเคราะห์ลักษณะที่หลากหลายของพื้นที่ในกิจกรรมการท่องเที่ยว และเป็นพื้นฐานสำหรับการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม

4. ทฤษฎีการปรับตัวทางวัฒนธรรม

Raymond Williams (1958) ได้กำหนดคำนิยามของวัฒนธรรมไว้ 3 ความหมายกว้าง ๆ ดังนี้ ประการที่หนึ่ง สื่อถึงกระบวนการทั่วไปในการพัฒนาทางปัญญา จิตใจ และสุนทรียศาสตร์ ประการที่สอง หมายถึง วิถีชีวิตเฉพาะของกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง และประการที่สาม ซึ่งถึงชุดข้อความและแนวทางปฏิบัติที่มีส่วนในการสื่อและสร้างความหมาย งานวิจัยฉบับนี้ใช้คำนิยามประการที่สองและสามในการศึกษาวัฒนธรรมทะเลทราย

การปรับตัวทางวัฒนธรรม (Acculturation) ปรากฏครั้งแรกในเอกสารภาษาอังกฤษในปี 1880 Powell จากสำนักกิจการชาติพันธุ์แห่งสหรัฐอเมริกาได้ให้คำจำกัดความว่า เป็นการเปลี่ยนแปลงทางจิตวิทยาที่เกิดจากการเลียนแบบพฤติกรรมในวัฒนธรรมใหม่โดยชาวต่างชาติ ในด้านแนวคิดสำคัญทางมานุษยวิทยาวัฒนธรรม ระบุว่า ระหว่างคนสองกลุ่มที่มีวัฒนธรรมต่างกันมี

ความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรมทั้งทางตรงและต่อเนื่องที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงรูปแบบวัฒนธรรมดั้งเดิมของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่าย

ในหนังสือเรื่อง “ชาวอินเดียนแดงในอเมริกา” โดย Wilcom E. Washburn (1997) ได้มีการยกกรณีศึกษาการกระจายทางภูมิศาสตร์ของกลุ่มชาติพันธุ์อินเดียนแดงบนชายฝั่งตะวันตกของสหรัฐอเมริกา และอธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต วิธีการ และลักษณะทางวัฒนธรรมท้องถิ่นของชาวอินเดียนแดงอย่างละเอียด จากนั้น Stuart กล่าวว่า การปรับตัวทางวัฒนธรรม ตามทฤษฎีของมานุษยวิทยาวัฒนธรรมที่เขาพยายามรวมการปรับตัวทางวัฒนธรรมกับสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตเข้าด้วยกัน และวิเคราะห์ผลพบว่า วัฒนธรรมสามารถเป็นไปตามแนวคิดนี้ได้ และในทางตรงกันข้ามยังสะท้อนอยู่ในค่านิยมของผู้คน และวัฒนธรรมก็ค่อย ๆ การปรับตัวเข้าหากัน จากสิ่งนี้จะเห็นได้ว่าการปรับตัวทางวัฒนธรรม คือ การปรับตัวระหว่างธรรมชาติและสังคมทั้งสองฝ่าย

งานวิจัยนี้บูรณาการวิธีการสังเกตแบบมีส่วนร่วม การสัมภาษณ์ และการวิเคราะห์ข้อมูลประยุกต์ใช้ทฤษฎีการปรับตัวทางวัฒนธรรมเพื่อศึกษาการปรับตัวทางวัฒนธรรมในสองระดับ โดยมุ่งศึกษาในขอบเขตทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านชีวภูมิศาสตร์ ด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านการเมือง และด้านจริยธรรม ศาสนา ซึ่งประการแรก คือ หลักพื้นฐานในการปรับตัวทางวัฒนธรรมของวัฒนธรรมพื้นที่ชาวโกลวที่เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงของระบบนิเวศทะเลทรายสำรวจหลักพื้นฐานในการปรับตัวทางวัฒนธรรมของผู้อยู่อาศัยในพื้นที่ชายขอบทะเลทรายต่อการเปลี่ยนแปลงระบบนิเวศทะเลทราย วิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการปรับตัวและเปลี่ยนแปลง ทั้งสรุปอัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายภายใต้การปรับตัวทางวัฒนธรรม ประการที่สองเป็นการศึกษาการปรับตัวทางวัฒนธรรมวิธีการดำรงชีวิตของนักท่องเที่ยวต่างชาติในสภาพแวดล้อมที่เป็นระบบนิเวศแบบทะเลทราย อีกทั้งวิเคราะห์คุณค่าทางการศึกษาและการเผยแพร่วัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวในการสัมผัสประสบการณ์รูปแบบการใช้ชีวิตในพื้นที่ทะเลทราย

5. ทฤษฎีร่วมสร้างคุณค่าการท่องเที่ยว

แนวคิดในช่วงแรกเริ่มของทฤษฎีร่วมสร้างคุณค่ามีต้นกำเนิดจากการผลิตร่วม (co-production) ก่อนจะมาด้วยประสบการณ์ของลูกค้า (customer experiences) และแนวคิดที่เน้นการบริการ (service-dominant logic) จนกลายเป็นมุมมองหลักในการศึกษาวิจัยการสร้างคุณค่าร่วมกัน (Vargo และ Lusch, 2008) Heinonen และคณะ (2010) ได้เสนอแนวคิดที่เน้นการลูกค้า (customer-dominant logic) ขึ้น เพื่อเบนจุดสนใจของการสร้างคุณค่าจากกระบวนการทางธุรกิจไปสู่การมองลูกค้าเป็นศูนย์กลาง รวมถึงศึกษาการสร้างคุณค่าในพฤติกรรมบริการบริโภคของลูกค้า โดยให้ความสำคัญกับคุณค่าดั้งเดิมของลูกค้า

Song Xiao (2022) เชื่อว่าแนวคิดของผู้มีส่วนร่วมคือผู้รวบรวมทรัพยากรและคุณค่าเกิดขึ้นและสร้างขึ้นโดยผู้มีส่วนร่วมมีความสอดคล้องกับแนวคิดการท่องเที่ยวเชิงสัมผัสประสบการณ์ (Vargo และคณະ, 2016) การท่องเที่ยวถูกมองว่าเป็นสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมสำหรับการสร้างคุณค่าร่วมกัน (Shaw และคณະ, 2011) การสร้างมูลค่าการท่องเที่ยวร่วมกัน (tourism value co-creation) ทำให้ความแตกต่างแบบดั้งเดิมระหว่างผู้ผลิตและผู้บริโภคในด้านการท่องเที่ยวเลื่อนหายไป และอัตลักษณ์ของนักท่องเที่ยวได้เปลี่ยนจากผู้มาเยือนสู่ผู้ได้รับประสบการณ์และผู้สร้างสรรค์ (O'dell, 2007)

การสร้างคุณค่าร่วมกัน คือการสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวร่วมกันโดยเน้นบทบาทสำคัญของนักท่องเที่ยวต่อประสบการณ์การท่องเที่ยว ทฤษฎีเชิงพฤติกรรมเน้นที่พฤติกรรมของนักท่องเที่ยว และเชื่อว่าการร่วมสร้างคุณค่าทางการท่องเที่ยวเป็นกระบวนการเชิงโต้ตอบที่มีศูนย์กลางคือความต้องการ โดยมีผู้รวบรวมทรัพยากรโดยสมัครใจอย่างน้อยสองคนเพื่อดำเนินการรูปแบบเฉพาะของความร่วมมือที่เป็นประโยชน์ร่วมกันเพื่อสร้างคุณค่าให้กันและกัน Campos และคณະ (2016) นำเสนอแนวคิดทางจิตวิทยาของการสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวร่วมกัน ซึ่งเชื่อว่าการสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวร่วมกัน คือสิ่งที่นักท่องเที่ยวได้รับเมื่อพวกเขามีส่วนร่วมทั้งทางร่างกายและหรือทางจิตใจในกิจกรรมและการมีปฏิสัมพันธ์กับเรื่องอื่นๆ ปัจจัยที่มีอิทธิพล ได้แก่ พฤติกรรมและจิตวิทยาของนักท่องเที่ยว ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักท่องเที่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว สภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวกของสถานที่ท่องเที่ยว

Wei Mingqiu และคณະ (2020) ให้นิยามการร่วมสร้างคุณค่าการท่องเที่ยวไว้ว่า เป็นระบบนิเวศการบริการที่ประกอบขึ้นจากการมีส่วนร่วมของธุรกิจท้องถิ่น ผู้อยู่อาศัยในท้องถิ่น และนักท่องเที่ยว โดยมีภาครัฐเป็นผู้นำ มีการปฏิสัมพันธ์เชิงลึกและการบูรณาการทรัพยากรระหว่างปัจจัยภายในแต่ละส่วน ส่งเสริมให้ผลิตภัณฑ์และบริการการท่องเที่ยวสาธารณะมีการสร้างสรรค์นวัตกรรมและปรับปรุงคุณภาพ จนสร้างคุณค่าสาธารณะขึ้นมาได้ในที่สุด

ในงานวิจัยนี้ การสร้างคุณค่าทางการท่องเที่ยวร่วมกัน หมายถึงกระบวนการการใช้ทรัพยากรของพื้นที่ชาพอัฒนาเพื่อให้เกิดการบูรณาการทรัพยากรกับการท่องเที่ยว เป็นกระบวนการตระหนักถึงคุณค่าต่อการมีส่วนร่วมและความสำคัญของความร่วมมือ

ตารางที่ 2-1 การประยุกต์ใช้แนวคิดและทฤษฎี (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

แนวคิดและทฤษฎี	การประยุกต์ใช้
การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	แนวคิดของการวิจัย พื้นฐานของกิจกรรมการท่องเที่ยว
การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	เป้าหมายของการวิจัย แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมพื้นที่ชาพอโถว
การผลิตวัฒนธรรมเชิงพื้นที่	วิธีดำเนินการวิจัย ทฤษฎีศึกษาอัตลักษณ์วัฒนธรรมของพื้นที่ชาพอโถว
การร่วมสร้างคุณค่าการท่องเที่ยว	วิธีดำเนินการวิจัย ความสัมพันธ์แบบอยู่ร่วมกันระหว่างนักท่องเที่ยว ชุมชน และ ผู้ประกอบการท่องเที่ยว

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่อง “การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ: การอยู่ร่วมกันอย่างเอื้อประโยชน์ของหลายฝ่าย หลากเป้าหมาย” Song Rui (2003) ได้ทำการสรุปเรียงเรียงเอกสารที่เกี่ยวข้องกับคำนิยามและแนวคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยเสนอกรอบแนวคิด 5W1H (WHO: กลุ่มผู้เข้าร่วม ; WHY: โอกาสในการเข้าร่วม; WHERE: สถานที่ในการพัฒนา; WHICH: หลักการพัฒนา; HOW: แผนการปฏิบัติ; WHAT: ผลจากการปฏิบัติ) ที่เป็นปัจจัยการท่องเที่ยว และยังทำการสังเคราะห์องค์ความรู้ของรูปแบบเป้าหมายในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ซึ่งผู้เขียนได้เสนอเป้าหมายของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในด้านความยั่งยืนทางทรัพยากร สังคมและวัฒนธรรม เศรษฐกิจ และการสัมผัสประสบการณ์ของนักท่องเที่ยว เพื่อรับประกันประสบการณ์ให้นักท่องเที่ยว ในขณะที่เดียวกันก็เป็นเพิ่มความเป็นไปได้ทางเศรษฐกิจ ความเหมาะสมต่อสิ่งแวดล้อม และการยอมรับต่อสังคมและวัฒนธรรม ประการที่สาม มุ่งวิเคราะห์ความขัดแย้งทางผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อพื้นที่ชุมชนที่เป็นหัวใจสำคัญในกระบวนการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ภายหลังจากระบุผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พร้อมเสนอให้มีการสร้างระบบการพึ่งพาอาศัยกันในหลายรูปแบบ โดยการสร้างสมดุลทางผลประโยชน์ กลไกการประสานงาน และการกำหนดผลบรรลุเป้าหมาย ประการสุดท้าย มีการเสนอการสร้างระบบในกานพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของประเทศจีนจากเสนอปัจจัยด้านระบบ การวางแผนและการจัดการ การประเมินและการรับรองที่ได้จากการวิเคราะห์สถานการณ์และปัญหาในปัจจุบันที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในเขตอนุรักษวัฒนธรรมชาติ จุดชมวิว วนอุทยาน อุทยานธรณีวิทยา และอื่น ๆ

งานวิจัยเรื่อง “การศึกษารูปแบบการพัฒนาและประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวทะเลทรายในประเทศจีน” Liu Haiyang (2013) ได้ศึกษาลักษณะการพัฒนาการท่องเที่ยวทะเลทรายในประเทศจีนและต่างประเทศ ทั้งยังวิเคราะห์และให้เหตุผลในการพัฒนาการท่องเที่ยวทะเลทรายของจีนจากมุมมอง 5 ด้าน ได้แก่ ลักษณะการพัฒนาของการท่องเที่ยวทะเลทราย ปัจจัยการท่องเที่ยวทะเลทราย ประเภทของทรัพยากรการท่องเที่ยวทะเลทราย ระยะเวลาของการพัฒนาต้นแบบจุดชมวิวทะเลทราย และลักษณะของนักท่องเที่ยว จากการวิเคราะห์แบบลำดับขั้น และการศึกษาภาพรวมเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพด้วยเทคนิคเดลฟาย เพื่อสร้างโมเดลจำลองศักยภาพการพัฒนาพื้นที่การท่องเที่ยวทะเลทราย โดยการออกแบบโมเดลดังกล่าวเป็นการประเมินภาพรวมที่ครอบคลุมถึงทะเลทราย 29 แห่งของจีน เพื่อระบุพื้นที่ที่มีศักยภาพในการพัฒนาที่ดีที่สุด 9 แห่ง พื้นที่ที่มีศักยภาพที่สำคัญต่อการพัฒนา 10 แห่ง และพื้นที่ศักยภาพทั่วไปอีก 9 แห่ง ทั้งยังเสนอแนวทางการพัฒนาในอนาคตของแต่ละพื้นที่ ซึ่งพบว่าพื้นที่ซาฟอโถว เมืองจงเว่ย เป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพสูงที่สุดในการพัฒนาการท่องเที่ยวทะเลทราย

งานวิจัยเรื่อง “การเปลี่ยนแปลงเชิงพลวัตของการแปรสภาพเป็นทะเลทรายและการพัฒนาการท่องเที่ยวในทะเลทรายคูบูดี” Cui Yan (2010) ได้ศึกษาการเพิ่มขยายการแปรสภาพเป็นทะเลทรายของโลก และอุตสาหกรรมการควบคุมทรายในเชิงการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยการใช้วิธีการท่องเที่ยวเพื่อการศึกษาแนวคิดใหม่ ๆ ในการควบคุมทะเลทรายบนพื้นที่ทะเลทรายคูบูดีที่มุ่งเน้นการอยู่ร่วมกันอย่างกลมกลืนของมนุษย์และธรรมชาติ ซึ่งได้รวบรวมการวิจัยแบบสหวิทยาเข้ากับการบูรณาการศึกษาวิธีการควบคุมและแก้ปัญหาการแปรสภาพเป็นทะเลทรายจากการศึกษาทฤษฎีพื้นฐานและขั้นตอนการวางแผน เพื่อออกแบบวางแผนการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทะเลทราย ในขั้นแรกของการปฏิบัติ ผู้วิจัยได้รวมเทคโนโลยี GIS เพื่อสร้างฐานข้อมูลของตำแหน่งเชิงพื้นที่และความสัมพันธ์เชิงพื้นที่ของจุดชมวิวทะเลสาบซีซิงในทะเลทรายคูบูดี ต่อมาได้ใช้การวิเคราะห์ลำดับขั้นกับทรัพยากรที่มีอยู่ของพื้นที่จุดชมวิวโดยเน้นองค์ประกอบธรรมชาติเชิงพื้นที่และปัจจัยด้านมนุษยศาสตร์ในการประเมินภาพรวม ซึ่งร่วมกับวิธีการวิเคราะห์ SWOT เพื่อวิเคราะห์และประเมินปัจจัยของสภาพที่มีอยู่ของจุดชมวิว หลังจากนั้นได้ทำการวิเคราะห์ภาพรวมของตลาดด้านทรัพยากรนักท่องเที่ยว ทั้งมีการเสนอการออกแบบวางแผนของผลิตภัณฑ์และหัวข้อในการออกแบบ และแผนการการท่องเที่ยว รวมถึงเสนอมาตรการสำหรับการสร้างระบบติดตามการพัฒนาที่ยั่งยืน

งานวิจัยเรื่อง “การผลิตพื้นที่เชิงนิเวศและการผลิตซ้ำในพื้นที่โอเอซิสเออ์จิน่า มองโกเลียใน” Dai Lanhai (2020) ได้ทำการศึกษาเชิงทฤษฎีเกี่ยวกับพื้นที่เชิงสังคม โดยมุ่งศึกษาการผลิตวัฒนธรรมในพื้นที่เชิงนิเวศจากการวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงระบบนิเวศของโอเอซิสเออ์จิน่า ซึ่งบทความนี้ได้รวบรวมการแสดงออกพื้นที่เชิงนิเวศของโอเอซิส การปฏิบัติเชิงพื้นที่ระบบนิเวศ การพิสูจน์ความสัมพันธ์ที่หลากหลายของพื้นที่เชิงนิเวศเพื่อยืนยันว่าพื้นที่เชิงนิเวศเป็นเอกลักษณ์ที่มีความ

หลากหลายของพื้นที่เชิงกายภาพ พื้นที่เชิงสังคม และพื้นที่เชิงจิตใจ ส่งเสริมการสร้างพื้นที่เชิงนิเวศ ทดแทนจากการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในโอเอซิส และสร้างระบบการพัฒนาอุตสาหกรรมจากการรวม “การเกษตรเชิงนิเวศ-การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ-อุตสาหกรรมเชิงนิเวศ” ในการเสริมสร้างความสมดุลทางผลประโยชน์ของพื้นที่เชิงนิเวศโอเอซิส เศรษฐกิจและสังคม

งานวิจัยเรื่อง “การปรับตัวทางวัฒนธรรมของมนุษย์ในพื้นที่ทะเลทรายอันแห้งแล้ง” Yilimiguli Abulizi (2012) ทำการศึกษาโดยมีพื้นฐานจากการศึกษามานุษยวิทยาเชิงนิเวศและการปรับตัวทางวัฒนธรรม โดยการลงพื้นที่สำรวจภาคสนามในการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตและสภาพสังคมของผู้คนในพื้นที่ตำบลหย่าโปกบริเวณแม่น้ำเค่อหลี่หย่าที่ใหญ่ที่สุดในลุ่มน้ำหย่าโปกในอำเภออวีเถียน เขตเหอเถียนตี้ มณฑลซินเจียง ซึ่งจากการลงพื้นที่ได้ทำการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมและวิถีชีวิตของผู้คนในพื้นที่ตำบลหย่าโปกบนสภาพแวดล้อมแบบทะเลทราย การปรับตัวต่อสภาพแวดล้อมในรูปแบบการดำรงชีวิตเชิงกายภาพ อีกทั้งยังทำการเปรียบเทียบเพื่ออธิบายวิถีชีวิต ขนบธรรมเนียม และค่านิยมดั้งเดิมในกระบวนการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมที่ต้องปรับตัวตามสภาพสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนไป จากกระบวนการปรับตัวทางวัฒนธรรมระหว่างผู้คนตำบลหย่าโปกกับพื้นที่ทะเลทราย ได้สะท้อนให้ผู้คนตระหนักถึงความสำคัญกับความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสิ่งแวดล้อมเชิงนิเวศ ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมเชิงนิเวศ

สรุป

เนื้อหาในบทนี้ได้ทำการวิเคราะห์เรียบเรียงทฤษฎีและเอกสารที่เกี่ยวข้อง วางรากฐานเชิงทฤษฎีที่จำเป็นต่อการสร้างกรอบวิจัยเชิงทฤษฎีในการศึกษาการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในพื้นที่ซาฟารีและอัตลักษณ์นิเวศวัฒนธรรมของทะเลทรายซาฟารี โดยใช้การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นทิศทางในการศึกษาการจัดการกิจกรรมการท่องเที่ยวในพื้นที่ซาฟารี ใช้การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนเป็นเป้าหมายในการศึกษาการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่ซาฟารี รวมถึงใช้ทฤษฎีการผลิตวัฒนธรรมเชิงพื้นที่ ทฤษฎีการปรับตัวทางวัฒนธรรม และทฤษฎีร่วมสร้างคุณค่าการท่องเที่ยวเป็นแนวทาง เพื่อศึกษาเรียบเรียงนิเวศวัฒนธรรม วัฒนธรรมท้องถิ่น วิถีชีวิตและการผลิตของผู้อยู่อาศัยในพื้นที่ซาฟารี โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างกรอบแนวคิดที่เหมาะสมกับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายในซาฟารี นำไปสู่เป้าหมายเชิงทฤษฎีและวิธีดำเนินการวิจัยที่เหมาะสมกับการวิจัยในขั้นถัดไป การทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในหัวข้อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ วัฒนธรรม การท่องเที่ยวทะเลทราย การพัฒนาการท่องเที่ยวในทะเลทรายคูบูดี การผลิตและการผลิตซ้ำในพื้นที่โอเอซิสเอ้อจี้่น่า รวมถึงการปรับตัวทางวัฒนธรรมของมนุษย์ในพื้นที่ทะเลทรายทำให้ผู้วิจัยเข้าใจถึงแนวคิดการวิจัยที่หลากหลายเกี่ยวกับการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

วัฒนธรรมในพื้นที่ชาพอโถว การผสมผสานอัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายของพื้นที่ชาพอโถวเพื่อ
สร้างทฤษฎีการจัดการและระบบการปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพขึ้น

บทที่ 3

วัฒนธรรมทะเลทรายซาฮารา

บทนี้นำเสนอข้อมูลจากการลงพื้นที่สำรวจภาคสนามในพื้นที่ซาฮารา ประกอบด้วย สภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยา วิถีชีวิตของผู้คนในพื้นที่ซาฮารา และการถ่ายทอดวัฒนธรรม ทะเลทรายในพื้นที่ผ่านการสัมภาษณ์ชาวบ้าน เจ้าหน้าที่บริหาร และผู้ดูแลการผลิตภายในหมู่บ้าน ทรัพยากรทางวัฒนธรรมในซาฮาราเป็นทรัพยากรองค์ความรู้ที่ได้จากการตกผลึกอารยธรรมและภูมิปัญญาของมนุษย์ในพื้นที่ การค้นคว้าทรัพยากรทางนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายในบริเวณนี้เป็นพื้นฐานในการศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายในซาฮารา

พื้นที่ซาฮาราและสถานการณ์การพัฒนาในปัจจุบัน

1. การเปลี่ยนแปลงทางสภาพแวดล้อมในประวัติศาสตร์ของพื้นที่ซาฮารา

ในยุคสมัยที่สังคมมนุษย์เกิดการพัฒนาคั้งใหญ่ กิจกรรมของมนุษย์ในพื้นที่ซาฮาราได้เปลี่ยนพื้นที่ธรรมชาติให้กลายเป็นพื้นที่อยู่อาศัย มีเอกสารบันทึกทางประวัติศาสตร์ระบุว่า ในสมัยราชวงศ์ฉิน-ฮั่น อำเภองเว่ยที่พึ่งพาทรัพยากรจากแม่น้ำฮวงโหได้ทุ่มกำลังเพื่อพัฒนาการผลิตด้วยการเกษตร และกลายมาเป็นด่านแห่งสำคัญบนเส้นทางสายไหมโบราณสายเหนือเพื่อมุ่งหน้าสู่เหลียงโจวและภาคตะวันตก เนื่องจากภาวะสงครามและการขยายพื้นที่เพาะปลูกเกินพิกัด พืชพรรณจึงได้รับความเสียหายร้ายแรง ไร่นาของหมู่บ้านถูกกัดกร่อนด้วยพื้นที่ทะเลทรายอย่างต่อเนื่อง บันทึกอำเภองเว่ย (คณะกรรมการเรียบเรียงบันทึกอำเภองเว่ย, 1995) ระบุว่าในสมัยราชวงศ์ฉินตะวันตกมีเอกสารระบุถึงตำบลกานถึงในพื้นที่ซาฮาราที่ถูกกรบกรวนด้วยพายุทรายจากทะเลทรายถึงเกือบสี่พันกิโลเมตรเป็นเนินทรายขนาดใหญ่ที่มีชื่อว่า “ว่านเซี่ยตู่” เมื่อถึงยุคห้าราชวงศ์และราชวงศ์ซ่ง-เหลียว พื้นที่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของอำเภองเว่ยก็ค่อย ๆ กลายเป็นทะเลทรายกว้างว่างเปล่า ปรากฏชื่อเรียกขานต่าง ๆ เช่น “ซาถั่ว” “ซาหลิ่ง” และ “ซาซาน” ในสมัยราชวงศ์หยวนปรากฏเขตแดนอิงหลีโจวที่ถูกกันไว้ด้วยภูเขาทรายลูกใหญ่ เมื่อมาถึงสมัยราชวงศ์หมิงก็แนวมีภูเขาทรายเรียงรายซ้อนกันตามชายฝั่งทางเหนือของแม่น้ำฮวงโห ในสมัยราชวงศ์ชิงถึงยุคสาธารณรัฐเกิดพายุทรายร้ายแรงหลายครั้ง กลืนกินบ้านเรือนและพื้นที่เพาะปลูกอันอุดมสมบูรณ์ไปมหาศาล ประชาชนได้รับความเสียหายที่เกิดจากพายุทรายเหล่านี้ ผู้คนจำนวนมากจึงต้องอพยพจากถิ่นฐานบ้านเกิด แผนที่ฉบับสมบูรณ์ของอำเภองเว่ยในพื้นที่ซาฮาราในรัชสมัยจักรพรรดิเฉียนหลง ราชวงศ์ชิง ปรากฏอยู่ในภาพที่ 3-1

ชาวบ้านท้องถิ่นมีคำกล่าวสืบทอดกันมาว่า “สิบปีแล้งเก้าปี ปลูกพืชได้ไม่แน่นอน กลางวันยังเห็นเป็น หน่ออ่อนเขียว กลางคืนพายุทรายกลบมิด” ครอบครัวที่อาศัยอยู่ในพื้นที่นี้มาหลายชั่วอายุคนได้เลือก ที่จะ “ปรับตัวทางวัฒนธรรม” เข้ากับชีวิตในทะเลทราย

ภาพที่ 3-1 แผนที่ฉบับสมบูรณ์ของอำเภอจงเว่ยในรัชสมัยจักรพรรดิเฉียนหลง สมัยราชวงศ์ชิง (ที่มา: บันทึกอำเภอจงเว่ย)

หลังการก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน ผู้คนค่อย ๆ หันมาตระหนักถึงภัยคุกคามจากการ เคลื่อนตัวของพายุทรายและความสำคัญของการสร้างระบบนิเวศสีเขียวในการดำเนินชีวิตและการ ผลิต อำเภอจงเว่ยจึงเริ่มดำเนินโครงการหลักที่เกี่ยวข้องกับการปลูกป่า การป้องกันพายุทรายและการ ควบคุมทราย นับตั้งแต่ปี 1950 ชาวบ้านในซาฟอโถวได้ปลูกต้นไม้คิดเป็นพื้นที่ 1,000-3,000 หนุ่ใน แต่ละปี การปลูกป่าเพื่อสร้างแนวกันพายุทราย สร้างเครือข่ายป่าพื้นที่เพาะปลูก และปลูกป่าผลไม้พืช เศรษฐกิจ ไม่เพียงช่วยควบคุมความเสียหายจากการเคลื่อนตัวของพายุทราย แต่ยังเพิ่มรายได้ทาง เศรษฐกิจให้แก่ท้องถิ่นด้วย นี่คือ “การปรับตัวทางวัฒนธรรม” ของชาวบ้านต่อสภาพนิเวศทะเลทราย

เส้นทางรถไฟสายเปา-หลานที่ตัดผ่านทะเลทรายเป็นระยะทาง 44 กิโลเมตรได้ก่อสร้าง เสร็จสิ้นและเริ่มเดินรถในปี 1958 นับเป็นการก่อสร้างเส้นทางรถไฟทะเลทรายสายมหัศจรรย์ของจีน เพื่อรับประกันความปลอดภัยของเส้นทางและการเดินรถ นักวิจัยเรื่องการควบคุมทราย บุคลากรด้าน การบำรุงรักษาทางรถไฟในท้องถิ่น รวมถึงชาวบ้านในพื้นที่ต่างก็ใช้ตารางฟางข้าวเพื่อยับยั้งควบคุม ทราย โดยตั้งแผงดักทรายไว้ด้านหน้า จากนั้นจึงเลือกพืชทะเลทรายที่ทนทานต่อความแห้งแล้งมา ปลูกตามแนวตารางฟางข้าว พืชเหล่านี้จึงไม่ได้ขึ้นเองตามธรรมชาติ วิธีควบคุมทรายด้วยตาราง

ฟางข้าวนี้ช่วยพลิกฟื้นการกลายสภาพเป็นทะเลทราย ทั้งยังสร้างวงจรที่ดีต่อระบบนิเวศอีกด้วย ดังภาพที่ 3-2 “ระบบป้องกันและบำรุงรักษาทางรถไฟสายเปา-หลาน” ที่ใช้แนวทาง “ทำสายเป็นหนึ่ง” จึงถือกำเนิดจากพื้นฐานเช่นนี้ โดยแนวทางดังกล่าวประกอบด้วย การสร้างแนวกันไฟ การทดน้ำปลูกป่า การวางฟางหญ้าดักทราย การสร้างแนวกันทราย และการสร้างแนวเพาะปลูกหญ้ากันทราย ดังภาพที่ 3-3

ภาพที่ 3-2 วิธีควบคุมทรายด้วยตารางฟางข้าว (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-3 ระบบการป้องกันและซ่อมบำรุงทางรถไฟเปา-หลาน (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

เขตอนุรักษ์ธรรมชาติแห่งชาติซาฟอโถว เมืองจงเว่ย เขตปกครองตนเองหนิงเซี่ย ก่อตั้งขึ้นในปี 1984 และได้รับการเลื่อนสถานะเป็นเขตอนุรักษ์ธรรมชาติพิเศษหลายระดับชาติแห่งแรกของจีนในปี 1994 ดังภาพที่ 3-4 ในฐานะเขตอนุรักษ์ธรรมชาติพิเศษหลาย 7 ประเภทที่ก่อตั้งเป็นแห่งแรกของประเทศ ซาฟอโถวได้ดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งชาวจีนและชาวต่างประเทศจำนวนมากให้มาเยี่ยมชม ทั้งยังเป็นเงื่อนไขที่ทำให้พื้นที่แห่งนี้ได้รับการพัฒนา

ภาพที่ 3-4 เขตอนุรักษ์ธรรมชาติซาฟอโถว (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

2. การพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงของหมู่บ้านในพื้นที่ซาฟอโถว

หมู่บ้านดั้งเดิมในเขตซาฟอโถวที่อยู่ภายใต้ภูมิหลังพิเศษจากการได้รับผลกระทบจากทะเลทรายยังคงถูกอนุรักษ์มาจนถึงทุกวันนี้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพื้นที่นี้มีความสามารถในการปรับตัวเชิงพื้นที่ทางนิเวศและพื้นที่ทางสังคมที่เข้มแข็ง โดยหมู่บ้านดั้งเดิมประกอบไปด้วยธรรมชาติ เศรษฐกิจสังคม และระบบนิเวศที่แฝงไปด้วยประโยชน์ที่ซับซ้อนที่เกิดจากปัจจัยทางธรรมชาติและปัจจัยมนุษย์มาเป็นเวลานาน โดยรายละเอียดของหน่วยปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่ซาฟอโถวถูกแสดงอยู่ในตารางที่ 3-1 ในการกระบวนการพัฒนาทางประวัติศาสตร์ที่ยาวนาน หมู่บ้านเหล่านี้ได้รับการอนุรักษ์แบบการตั้งถิ่นฐานแบบดั้งเดิมเอาไว้ เพื่อสร้างเงื่อนไขในการดำรงชีวิตของคนในท้องถิ่น ในขณะเดียวกันยังเป็นการสืบทอดเผยแพร่รูปแบบการผลิตพื้นที่ในการดำรงชีวิตของมนุษย์ในยุควัฒนธรรมเกษตร ซึ่งเป็นเครื่องมือทางกายภาพที่สำคัญในการพัฒนาสังคมและตามหาคุณค่าในท้องถิ่น การพัฒนาของหมู่บ้านดั้งเดิมผ่านการปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์และพื้นที่มาเป็นเวลายาวนาน เป็นพื้นที่ที่สื่อถึงความอัจฉริยะในการทดลองปฏิบัติภายใต้สภาพแวดล้อมที่พิเศษ มีข้อจำกัด เงื่อนไขและเทคนิคเฉพาะของชุมชนอย่างชัดเจน

ตารางที่ 3-1 หน่วยปกครองส่วนท้องถิ่นภายใต้พื้นที่ซาฟโถว (ที่มา: Liu Fangliang, 2024)

ชื่อหน่วยปกครองส่วนท้องถิ่น	หมู่บ้าน ชุมชนในเมือง	ประชากรถาวร	พื้นที่	ทรัพยากรทางวัฒนธรรม นิเวศวิทยา และการท่องเที่ยว
ตำบลเหวินซาง	หมู่บ้าน 8 แห่ง ชุมชน 18 แห่ง	151386	26.76 ตารางกิโลเมตร	ทำเกษตรแบบดั้งเดิม ปลูกผัก เลี้ยงปศุสัตว์ ปลูกป่า ท่องเที่ยวพักผ่อน สวนเฟิงฉิง หมู่บ้านชวงเฉียว
ตำบลปินเหอ	หมู่บ้าน 13 แห่ง ชุมชนเมือง 15 แห่ง	139897	28.47 ตารางกิโลเมตร	องค์ประกอบวัฒนธรรมนอกด่าน เช่น ทะเลทราย แม่น้ำฮวงโห และตารางฟางข้าว
ตำบลหยิงสูยเฉียว	หมู่บ้าน 16 แห่ง ชุมชน 2 แห่ง	31954	1,380 ตารางกิโลเมตร	ตำบลสวยงามระดับประเทศ หนึ่งในสิบสถานที่พักผ่อนยอดเยี่ยมของจีน เมืองท่องเที่ยวภูมิทัศน์โดดเด่นแห่งชาติ หมู่บ้านมีอารยะแห่งชาติ หมู่บ้านสาธิตกลุ่มชาติพันธุ์สามัคคี ก้าวหน้า และหมู่บ้านท่องเที่ยววิถีชนบทแห่งสำคัญระดับชาติ
ตำบลตงหยวน	หมู่บ้าน 20 แห่ง (รวมหมู่บ้านผู้อพยพ 4 แห่ง)	18752	184.1 ตารางกิโลเมตร	การบูรณาการเชิงลึกระหว่างทรัพยากรการพักผ่อนวิถีชนบทกับอุตสาหกรรมและธุรกิจรูปแบบใหม่ เช่น การดูแลสุขภาพ การทัศนจร แบบผ่อนคลาย โฮมสเตย์ ประสบการณ์วัฒนธรรมสร้างสรรค์
ตำบลโหลวหยวน	หมู่บ้าน 13 แห่ง	10718	41.94 ตารางกิโลเมตร	ข้อได้เปรียบในการผลิตพืชผลเกษตรท้องถิ่น
ตำบลเงินหลิว	หมู่บ้าน 12 แห่ง	9899	205.96 ตารางกิโลเมตร	การเกษตรสมัยใหม่ การเกษตรเชิงทัศนจร
ตำบลเซวียนเหอ	หมู่บ้าน 24 แห่ง	34670	488.9 ตารางกิโลเมตร	จุดท่องเที่ยวชื่อไขว้จื่อ ภูเขาสายรุ้ง ดานเสี่ย อุตสาหกรรมเกษตรสีเขียว แลกอุตสาหกรรมป่าพืชเศรษฐกิจ
ตำบลหย่งคัง	หมู่บ้าน 21 แห่ง	31849	515 ตารางกิโลเมตร	ผู้อพยพเชิงนิเวศตำบลซีจี แหล่งผลิตหลักของแอปเปิลซาฟโถว
ตำบล	หมู่บ้าน 16 แห่ง ชุมชน 1 แห่ง	31700	884.81	โครงการพื้นที่ปลูกข้าวเลี้ยงปลา

ฉางเล่อ			ตาราง กิโลเมตร	หมู่บ้านหนี่ทาน โครงการโฮมสเตย์ เจ้าหลินซี วัฒนธรรมเซรามิกเซีย เหอเหยียน โครงการคอมเพล็กซ์ที่ พักหวางเหอซูจี
ตำบล เซียงซาน	หมู่บ้าน 8 แห่ง	11067	933.78 ตาราง กิโลเมตร	การปลูกแตงโมแปลงใหญ่ด้วยเทคนิค อัดทราย
ตำบล ชิงเหริน	หมู่บ้าน 11 แห่ง (รวมหมู่บ้านผู้ อพยพ 4 แห่ง)	22256	772.35 ตาราง กิโลเมตร	การปลูกแตงโมด้วยเทคนิคอัดทราย การปลูกเก๋ากี้

ชาพอ๊ถั่วครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมด 6,877 ตารางกิโลเมตร มีตำบล 11 แห่ง หมู่บ้าน 162 แห่ง และชุมชนเมือง 36 แห่งใน
เขตปกครอง โดยมีประชากรที่ตั้งถิ่นฐานถาวร 403,000 คน

ด้วยทรัพยากรนิเวศทะเลทรายและทรัพยากรวัฒนธรรมลุ่มแม่น้ำฮวงโห เขตชาพอ๊ถั่วจึง
รุ่มรวยไปด้วยมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ดังตารางที่ 3-2

ตารางที่ 3-2 รายการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของเขตชาพอ๊ถั่ว (Liu Fangliang, 2023)

รายการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของเขตชาพอ๊ถั่ว					
เทคนิคพื้นบ้าน	ศิลปะพื้นบ้าน	ดนตรีและการ เต้นรำพื้นบ้าน	วรรณกรรม พื้นบ้าน	การขับร้อง พื้นบ้าน	กิจกรรมทาง วัฒนธรรม พื้นบ้าน
- เทคนิคการทำ บะหมี่เฮาจื่อ - เทคนิคการ สร้างแพหนัง แพะ - การสร้างบ้าน ทรงเตาโค้งกุ เหย้า - การรีดนม แบบตระกูลตู้ - การควบคุม ทรายด้วยตาราง ฟางข้าว	- ภาพเขียนสี สถาปัตยกรรม จงเว่ย - การแกะสลัก อิฐขาวหุย - หน้ากาฟูลี่จิ่ง เว่ย - ภาพวาดส่วยลู่ - การตัด กระดาษ - การเย็บปักถักร้อย - การออกแบบ	- การ แสดงฮว่างหยาง เฉียนเปี่ยนจง เว่ย - การเซตมั่งกร จงหนิง - การผลิตขลุ่ย ดินเผาและ เทคนิคการ บรรเลง - เทคนิคการ บรรเลงพิณ โบราณกู่ฉิน	- ตำนานชาพอ โถว - ตำนานเก๋ากี้	- การขับร้อง พื้นบ้าน - การแสดง ละครความรัก จงเว่ย	- งานวัดจงเว่ย การแสดงละคร จงเว่ย - พิธีกรรมรอบ กองไฟ

- เครื่องในทอด	ลายพรหม				
ตระกูลเกา	ภาพวาด				
- เทคนิคการ	พื้นบ้าน				
ผลิตเสื้อผ้าและ	- เทคนิคการ				
หมวกตัวละคร	สร้างบ้าน				
- เทคนิคการทำ	โบราณ				
โครงไฟแบบ	- งาน				
ดั้งเดิม	ประติมากรรม				
- เทคนิคการทำ	ภาพนูน				
น้ำตาลมอลต์	- เทคนิคการ				
- เทคนิคการ	เผาเครื่องปั้นสี				
ประกอบอาหาร	ดำ				
บะหมี่นึ่งเนื้อ	- ศิลปะงาน				
แพะ	กระดาษ				
- เทคนิคการ	- การปักลาย				
ประกอบอาหาร	- ภาพวาดเผาสี				
เนื้อแพะผัดพริก	- ภาพวาดทราย				
เชียงซาน	จิ้งไท่หลันจินซือ				
- เทคนิคการ	- ภาพวาดวิวหิน				
ผลิตเหล็ก	ทราย				
- เทคนิคการ	- ศิลปะสีน้ำมัน				
ผลิต	พื้นบ้านจวงเว่ย				
เครื่องปั้นดินเผา	- ศิลปะภาพ				
ราชวงศ์เซี่ย	แม่น้ำฮวงโห				
ตะวันตก	- หน้ากากคณะ				
- เทคนิคการ	ละคร				
ประกอบอาหาร	- ภาพวาด				
งานเลี้ยงจวงเว่ย	น้ำเต้า				
- เทคนิคการ	- ภาพวาดผนัง				
ประกอบอาหาร	เตียงให้ความ				
เจแบบจวงเว่ย	ร้อน				
- เทคนิคการทำ					
บะหมี่ก๊วย					
ฮวาเซียง					
- เทคนิคการทำ					

เต้าหู้ตระกูล เหยียน - เทคนิคการทำ บะหมี่เฮาจื่อ เนื้อแพะจวงเว่ย - เทคนิคการ แกะสลักเลียน แบบจวงเว่ย - เทคนิคการ วาดน้ำตาล - เหล้าน้ำผึ้งเก่า ก็อู่เหล้าดำ เหล้าหยางเกาอู่ เหล้าดำจวงเว่ย - แป้งโมโมอบ หวาน - เต้าหู้ฉางเล่อ เนื้อหมักไทเซียง ซาน - ข้าวอบเนื้อ แพะ - ของทานเล่น พื้นบ้านจวงเว่ย - เทคนิคการอบ แป้งโมตั้งเดิม - เทคนิคการ หมักเหล้า เหลืองตั้งเดิม					
---	--	--	--	--	--

การลงพื้นที่สำรวจหมู่บ้านต่าง ๆ ในพื้นที่ชาพออโถวเป็นการศึกษาจาก 4 แง่มุม อันได้แก่ ระบบนิเวศธรรมชาติ ระบบสังคมและวัฒนธรรม ระบบการปกครอง และผู้มีส่วนร่วม

ตารางที่ 3-3 ชุมชนดั้งเดิมในเขตซาฟอโถว (Liu Fangliang, 2023)

ชุมชนดั้งเดิมในเขตซาฟอโถว	
ระบบ	เนื้อหา
ระบบนิเวศธรรมชาติ	ภูมิประเทศ ธรณีวิทยา ทรัพยากรน้ำ ภูมิอากาศ สัตว์และพืชพันธุ์
สังคมและวัฒนธรรม	สภาพเศรษฐกิจ วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมและค่านิยมของชุมชน
การปกครอง	การปกครองของรัฐและวิสาหกิจที่บริหารด้วยตนเอง หลักเกณฑ์การปฏิบัติงานและหลักเกณฑ์การคัดเลือกอื่น ๆ
ผู้มีส่วนร่วม	ชาวบ้านในพื้นที่และหน่วยงานรัฐในท้องถิ่น

ขอบเขตของการวิจัยวัฒนธรรมทะเลทรายในพื้นที่ซาฟอโถวเน้นศึกษาแหล่งท่องเที่ยวซาฟอโถวเป็นหลัก โดยประกอบด้วยหมู่บ้านซาฟอโถวและหมู่บ้านฉางหลิวสุ่ย

2.1 หมู่บ้านซาฟอโถว

หมู่บ้านซาฟอโถวตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเมืองจงเว่ยในมณฑลหนิงเซีย อยู่ห่างออกไปทางอำเภอ หิงสุ่ยเฉียวด้านทิศตะวันตก ราว 16 กิโลเมตรจากเมืองจงเว่ย ทิศใต้ติดกับแม่น้ำ ฮวงโห ทิศตะวันตกติดกับแหล่งท่องเที่ยวซาฟอโถวดังภาพที่ 3-5 ทิศเหนือจรดชายแดนทะเลทรายเลิงเก้อหลี่ ซึ่งเป็นหนึ่งใน 20 พื้นที่ที่สำคัญในการแก้ปัญหาควบคุมทรายของจีน แผนที่ของหมู่บ้านดูได้จากภาพที่ 3-6 การลงพื้นที่สำรวจวัฒนธรรมทะเลทรายในหมู่บ้านซาฟอโถวแสดงในภาพที่ 3-7 โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษาจาก 4 แง่มุม อันได้แก่ ระบบนิเวศธรรมชาติ ระบบสังคมและวัฒนธรรม ระบบการปกครอง และผู้มีส่วนร่วม

ภาพที่ 3-5 แหล่งท่องเที่ยวซาฟอโถว (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

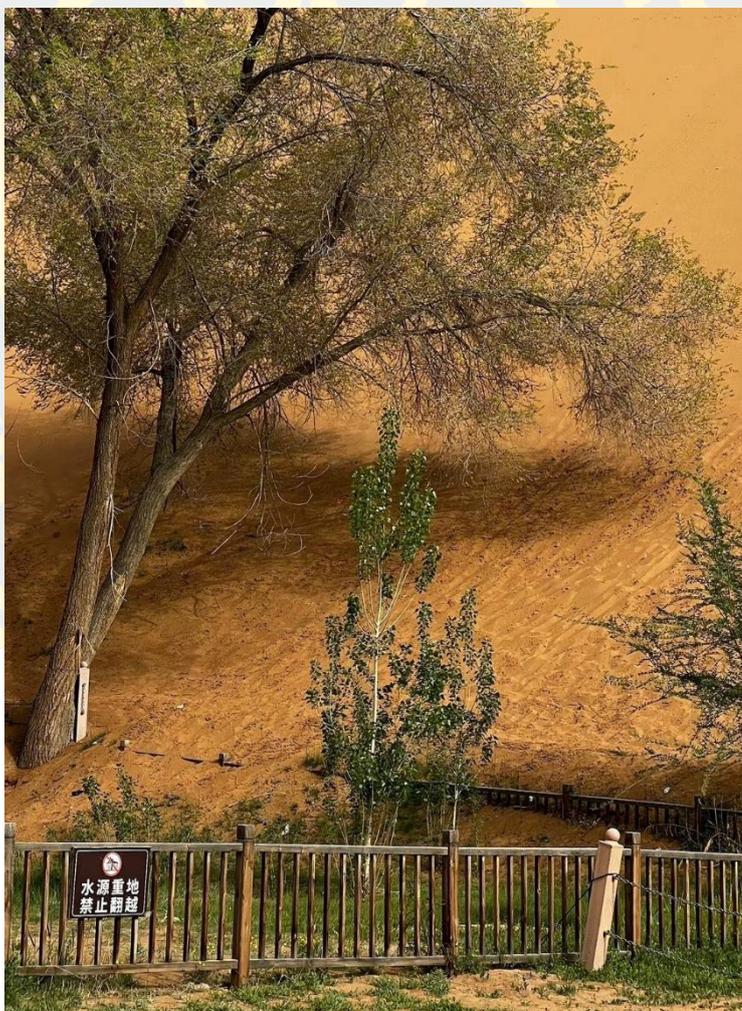
ภาพที่ 3-6 แผนที่หมู่บ้านซาฟอโถว (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-7 ถนนในหมู่บ้านซาฟอโถว (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

การสำรวจระบบนิเวศธรรมชาติ

การสำรวจนี้มุ่งศึกษาสภาพทางภูมิศาสตร์ แหล่งน้ำ ภูมิอากาศ พืชพรรณและสัตว์ในพื้นที่ซาฟอโถว ซาฟอโถวนั้นทางใต้ติดกับภูเขาเซียงชาน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเทือกเขาฉีเหลียนชาน ส่วนทางเหนือติดทะเลทรายถึงเก้อหลี่ มีลมจากแม่น้ำฮวงโหพัดผ่านตอนกลาง ลักษณะภูมิประเทศมีความซับซ้อนและหลากหลาย มีความสูงเหนือระดับน้ำทะเล 1,300 เมตร อุณหภูมิเฉลี่ย 16-18 องศาเซลเซียส บริเวณทะเลทรายเต็มไปด้วยพืชทะเลทรายนานาพันธุ์ เช่น ต้นหนิงเถียว (*Caragana korshinskii*) ต้นฮวาปั้ง (*Hedysarum scoparium*) ต้นหยางจื่อ (*Hedysarum mongolicum*) พื้นที่เพาะปลูกและพื้นที่ชุ่มน้ำริมฝั่งแม่น้ำฮวงโหมีพืชพรรณมากมาย พืชเศรษฐกิจและพืชพรรณในหมู่บ้านเจียวจี้ พบเห็นแมลงและนกต่าง ๆ ได้ทั่วไป ดังที่ปรากฏในภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 3-8 การต่อสู้ระหว่างทะเลทรายแห้งแล้งกับพืชเขียวขจีในซาฟอโถว
(ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-9 อูฐ: นาวาล่องทะเลทราย (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-10 สองฝั่งแม่น้ำฮวงโหในพื้นที่ซาฟอโถว (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

การสำรวจระบบสังคมและวัฒนธรรม

การสำรวจนี้มุ่งศึกษาสภาพเศรษฐกิจ วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ค่านิยม และอื่น ๆ ในพื้นที่ซาพอโถว หมู่บ้านซาพอโถวเป็นเขตบริหารหมู่บ้านที่ตั้งอยู่บริเวณเชิงเขาแหล่งท่องเที่ยวซาพอโถว เดิมมีชื่อว่าสวนตระกุดลง มีประวัติเก่าแก่กว่า 200 ปี โดยเป็นผู้ครอบครองทะเลทรายกลุ่มแรกในพื้นที่ซาพอโถว ที่ตั้งเดิมของหมู่บ้านอยู่ในแหล่งท่องเที่ยวซาพอโถว เนื่องด้วยการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวและการสร้างเขตอนุรักษ์ธรรมชาติซาพอโถว หมู่บ้านจึงย้ายมายังตำแหน่งที่ตั้งในปัจจุบัน ทุกวันนี้ในหมู่บ้านมีทั้งสิ้น 175 ครัวเรือน ประชากรราว 550 คน เนื่องจากพื้นที่มีการพัฒนาการท่องเที่ยวค่อนข้างเร็ว ชาวบ้านส่วนใหญ่จึงทำงานในแหล่งท่องเที่ยวซาพอโถว ชาวบ้านในหมู่บ้านราว 120 คนเป็นพนักงานของแหล่งท่องเที่ยวซาพอโถว (โดยดูแลเรือสปีดโบ๊ต 25 ลำ แพหนังแพะ 37 ลำ และอูฐ 162 ตัว) อีกทั้งการทำแพหนังแพะเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของพื้นที่ ดังที่ปรากฏในภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 3-11 เรือนแพะปลูกเพื่อการเกษตรในหมู่บ้านซาพอโถว (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-12 ซากกำแพงเมืองจีน (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-13 ภาพแกะสลักหน้าผาดำมายตี้ (ที่มา: ภาพโดยสมาชิกในคณะสำรวจ)

ภาพที่ 3-14 แหล่งเตาโบราณเซรามิกเซียเหอเหยียน (ที่มา: ภาพโดยสมาชิกในคณะสำรวจ)

ภาพที่ 3-15 แพหนังแพะในแหล่งท่องเที่ยวชาพอ๊โถว (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-16 โฮมสเตย์ขนาดเล็กในที่ตั้งเดิมของสวนตระกูลถั่ว (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-17 แดงโมอูตมราตู่ซีลีเนียม ของดีชาวโถว (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-18 ภาพวาดฝีมือเกษตรกรชาวบ้าน (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-19 พื้นที่อยู่อาศัยของชาวบ้านในหมู่บ้านซาพอโถว (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-20 ภาพวาดผนังเตียงให้ความร้อนในบ้านพักอาศัย (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-21 งานฝีมือปักผ้าคลุมเครื่องนอน (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-22 ลายปักผ้าคลุมเครื่องนอน (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

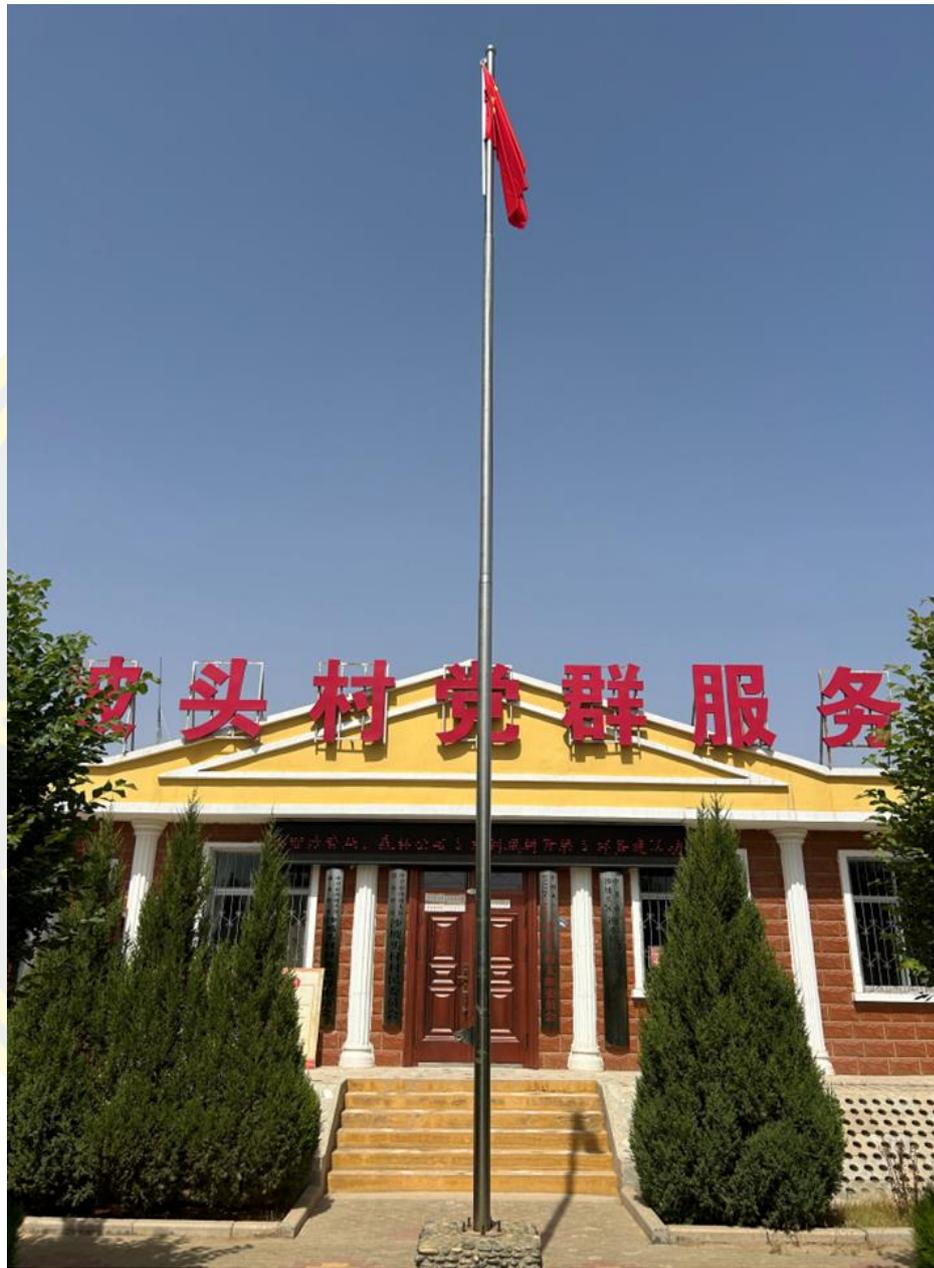
ภาพที่ 3-23 ผลงานปักผ้าแขวนประดับผนังห้อง (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-24 กิจกรรมเชิดมังกรในช่วงเทศกาลตรุษจีนของหมู่บ้าน
(ที่มา: ภาพโดยชาวบ้านที่ให้สัมภาษณ์)

การสำรวจระบบการปกครองในสังคม

การสำรวจนี้มุ่งศึกษาการจัดการ การจัดการการดำเนินธุรกิจ หลักจรรยาบรรณ และระเบียบในการพัฒนาแบบองค์รวมของรัฐบาลพื้นที่ซาพออโถว หมู่บ้านซาพออโถวใช้ประโยชน์จากข้อได้เปรียบด้านตำแหน่งที่อยู่ติดกับแหล่งท่องเที่ยวแห่งชาติระดับ 5A และทุ่มกำลังทำโครงการการท่องเที่ยววิถีชนบทในช่วงไม่กี่ปีมานี้เพื่อสร้างรายได้ให้แก่ชาวบ้าน เช่น การท่องเที่ยวเชิงเกษตร กิจกรรมเก็บผลไม้ ที่พักโฮมสเตย์ นอกจากนี้ หมู่บ้านยังปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานอย่างสม่ำเสมอ ถนนหนทางเรียบและสะอาด มีต้นไม้ร่มรื่น ในหมู่บ้านมีที่พักเชิงเกษตร 51 หลัง มีผู้ทำงานในธุรกิจนี้ราว 160 คน ซึ่งสร้างงานให้แก่ผู้ใช้แรงงานอีกกว่า 200 คนในละแวกใกล้เคียง รองรับนักท่องเที่ยวราว 500,000 คนในแต่ละปี หมู่บ้านซาพออโถวรวมเอาบริการทางการท่องเที่ยวต่าง ๆ ทั้งการพักผ่อน กิจกรรมนันทนาการ การทัศนอาจร การกินดื่ม ที่พัก และการเก็บผลไม้เข้าไว้ด้วยกัน จึงเป็นหมู่บ้านต้นแบบด้านการท่องเที่ยวพักผ่อนแห่งสำคัญของทั้งภูมิภาค

ภาพที่ 3-25 ที่ทำการคณะกรรมการหมู่บ้านซาฟอโถว (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-26 เยี่ยมชมการทอเงี้ยวเชิงเกษตร (ที่มา: ภาพโดยสมาชิกในคณะสำรวจ)

ภาพที่ 3-27 สวนเก็บผลไม้การทอเงี้ยวเชิงเกษตรในซาฟโถว (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-28 การท่องเที่ยวและโฮมสเตย์เชิงเกษตรที่พัฒนาโดยหมู่บ้านซาพออโก
(ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-29 อาหารพื้นบ้าน (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-30 สัตว์ที่เลี้ยงภายในหมู่บ้าน (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

การสำรวจผู้มีส่วนร่วม

การสำรวจนี้มุ่งศึกษาชาวบ้าน ผู้ประกอบการ และเจ้าหน้าที่รัฐในพื้นที่ซาพอโถ หมู่บ้านสวนตระกูลถง คนเฒ่าคนแก่ในหมู่บ้านเล่านิทานเกี่ยวกับซาพอโถว่าเดิมทีซาพอโถไม่ได้เป็นภูเขาทะราย แต่มีชื่อเรียกว่าเมืองกู่หวัง (กู่อ๋อง) เป็นชุมทางการคมนาคมแห่งสำคัญบนเส้นทางสู่ซีอู๋หรือแดนตะวันตก ในเมืองคึกคักมีชีวิตชีวาอย่างยิ่ง ขบวนคาราวานพ่อค้าบนหลังอูฐหลังไหลมาที่นี้อย่างไม่ขาดสาย ธุรกิจค้าขายเฟื่องฟู ที่หอทิศใต้ของประตูเมืองเก่ามีระฆังใบใหญ่แขวนเอาไว้ หากเกิดภัยพิบัติขึ้น ระฆังนั้นจะส่งเสียงดังกังวานขึ้นเองเพื่อเตือนภัย ผู้คนจึงยกย่องให้เป็นระฆังศักดิ์สิทธิ์ กู่อ๋องคนสุดท้ายของเมืองเป็นคนโหดเหี้ยมร้ายกาจ วันหนึ่งกู่อ๋องออกนอกเมืองไปล่าสัตว์ในทะเลทรายทางเหนือ สร้างความโกรธเคืองแก่ฮ่องผู้ครอบครองชายแดนทะเลทรายทาง

เหนือ เมื่อเขาเห็นว่าก๊วยอ่องบังอาจรุกร้าเข้ามาในอาณาเขตของตน จึงมีบัญชาให้จับกุมอีกฝ่าย ก๊วยอ่องที่ถูกจับพยายามจะหลบหนี จึงสาบานกับฟ้าว่า “หากข้ากระทำการโหดเหี้ยมได้อีก ยามกลับไปขอให้ถูกทรายเหลืองทับถมจนสิ้นชีพ” หลังสาบานแล้ว อ่องชายแดนเหนือก็ปล่อยตัวก๊วยอ่องไป ระหว่างเดินทางกลับ ปรากฏว่าเกิดพายุทรายเหลืองมีดฟ้าม้วนดินเตรียมเข้าจู่โจมก๊วยอ่อง เมื่อเขาผ่านกำแพงเมืองเข้ามา ระฆังศักดิ์สิทธิ์ก็ส่งเสียงดังไม่หยุด ชาวเมืองต่างหลบหนีกันจ้าละหวั่น ก๊วยอ่องไม่ใส่ใจใจค่าเตือนของระฆังและกลับเรือนไปพักผ่อน ทรายเหลืองที่ถูกลมพายุที่พัดหอบมาจึงทับถมกลืนกินเมืองโบราณและไร่นาในละแวกใกล้เคียง เกิดเป็นภูเขาทรายในที่แห่งนี้ ชาวเมืองทั้งหมดถูกฝังอยู่ใต้เนินทรายสูงตระหง่านระฆังศักดิ์สิทธิ์เห็นแก่คำอธิษฐานของชาวบ้าน หากบนภูเขาทรายมีการเคลื่อนไหว มันจะส่งเสียงดังไม่ขาดสายเพื่อช่วยคนดีที่ถูกฝังอยู่ในทราย นี่คือที่มาของ “ซาพอหมิงจง” หรือเสียงระฆังแห่งเนินทรายอันโด่งดังของซาพอโอว

ตรงจุดที่ทะเลทรายซาพอหมิงจงมาบรรจบกับแม่น้ำฮวงโห ก่อเกิดเป็น “สวรรค์บนดิน” สองพี่น้องแฝงที่จากจงหยวนเดินทางเลียบทางน้ำมาจนถึงที่นี่ และพบว่าไม้ดอกไม้ผลดกต้นสมบูรณ์ พุ่มไม้เหือดแห้ง เป็นสถานที่ที่ดีและหาได้ยาก พวกเขาจึงตัดสินใจตั้งถิ่นฐานอยู่อาศัยที่นี่สืบมารุ่นต่อรุ่น จึงได้ชื่อว่าสวนตระกูลลง

ภาพที่ 3-31 ผู้ใหญ่ในหมู่บ้านเล่านิทานเกี่ยวกับซาพอโอวให้คณะสำรวจฟัง (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-32 ผู้ใหญ่ในหมู่บ้านเล่าตำนานเกี่ยวกับชาวพอลิโธให้คณะสำรวจฟัง
(ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ตำนานเรื่องคนต่างชาติโบกมือเล่าว่า ช่วงต้นศตวรรษก่อน มีหมอสอนศาสนา ชาวต่างชาติคนหนึ่งต้องการเดินทางมายังภาคตะวันตกของจีนเพื่อเผยแพร่ศาสนา บนเส้นทางจากเมือง หลานโจว มณฑลกานซูมายังหนิงเซี่ยมีทะเลทรายกว้างใหญ่คั่นกลางไว้ทางไปต่อ กลุ่มของเขาจึงล่องแพหนังแพะจากหลานโจวมาตามแม่น้ำฮวงโห เมื่อล่องมาถึงหุบเขาเฮย์ซานที่อยู่ห่างจากชาวพอลิโธไม่ไกลนัก ระดับน้ำก็ลดลงอย่างมาก กลางแม่น้ำปรากฏหินรูปร่างแปลกประหลาด กระแสน้ำเชี่ยวกรากรุนแรง ขณะที่แพหนังแพะกำลังจะกระแทกเข้ากับหินประหลาดกลางแม่น้ำ ชาวต่างชาติคนนั้นเห็นท่าไม่ดี จึงกระโจนลงจากแพไปบนหินก้อนดังกล่าว

ในตอนนั้นเอง คนถือแพผู้ชำนาญก็ใช้ไม้ไผ่แตะที่หินประหลาดเบา ๆ จากนั้นแพก็อ้อมหลบหินและล่องไปตามน้ำได้อย่างราบรื่น ชาวต่างชาติใช้มือข้างหนึ่งเกาะหินกลางแม่น้ำไว้แน่น โบกมือหนึ่งสุดแรงเพื่อขอความช่วยเหลือ ทว่าแพหนังแพะที่ล่องผ่านมาไม่อาจเข้าไปใกล้เขาได้ เมื่อเวลาผ่านไป ร่างของเขาก็อบลมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับหิน กลายเป็นหิน “ชาวต่างชาติโบกมือ” กลางแม่น้ำที่อยู่ไม่ไกลจากชาวพอลิโธในปัจจุบัน

ภาพที่ 3-33 ชาวบ้านเล่าเรื่องท่าเรือข้ามแม่น้ำฮวงโหในสมัยโบราณและแพหนังแพะ
(ที่มา: ภาพโดยสมาชิกในคณะสำรวจ)

ภาพที่ 3-34 ผู้ประกอบการการที่ปักเชิงเกษตรในหมู่บ้านอธิบายจุดเด่นของที่ปัก
(ที่มา: ภาพโดยสมาชิกในคณะสำรวจ)

2.2 หมู่บ้านฉางหลิวสู่ย

หมู่บ้านฉางหลิวสู่ยตั้งอยู่ห่างจากเมืองจงเว่ยไป 30 กิโลเมตร ทิศเหนือติดกับทะเลทรายเถิงเก้อหลี่ ทิศใต้ติดเส้นทางรถไฟสายเปา-หลาน มีพื้นที่ 0.5 ตารางกิโลเมตร มีประชากรอาศัยอยู่กว่า 700 คน บันทึกอำเภอรอบๆ ชื่อฉางหลิวสู่ยมีที่มาจากธารน้ำที่ไหลรินตลอดปีความยาวราว 15 กิโลเมตร เป็นแหล่งตั้งถิ่นฐานของมนุษย์ที่เก่าแก่ที่สุดของพื้นที่จงเว่ย ที่แห่งนี้ยังเป็นสถานีพักม้าบนเส้นทางหลานโจว-เหลียงโจวในสมัยโบราณ ปัจจุบันหมู่บ้านนี้ตั้งอยู่บนรอยต่อระหว่างมณฑลหนิงเซีย เขตปกครองตนเองมองโกเลียใน และมณฑลกานซู ดังภาพที่ 3-35 เราจะเห็นว่าพื้นที่ทะเลทรายทอดยาวไปสุดลูกหูลูกตาถึงบนหน้าผา ขณะที่แนวระเบียงสีเขียวได้หุบเขาเต็มไปด้วยพืชพรรณการลงพื้นที่สำรวจวัฒนธรรมทะเลทรายในหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย มุ่งทำการศึกษา 4 แง่มุม อันได้แก่ ระบบนิเวศธรรมชาติ ระบบสังคมและวัฒนธรรม ระบบการปกครอง และผู้มีส่วนร่วม

ภาพที่ 3-35 ทัศนียภาพหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

การสำรวจระบบนิเวศธรรมชาติ

การสำรวจนี้มุ่งศึกษาสภาพทางภูมิศาสตร์ แหล่งน้ำ ภูมิอากาศ พืชพรรณและสัตว์ในพื้นที่ฉางหลิวสู่ย โดยฉางหลิวสู่ยเป็นบริเวณเนินทะเลทรายในเขตภูเขาทางตะวันตกของจงเว่ย แถบนี้รกร้างว่างเปล่า เต็มไปด้วยร่องและสันทราย พบเห็นกรวดทรายและเนินทรายเล็ก ๆ ได้ทุกหนแห่ง บริเวณนี้มีความสูงเหนือระดับน้ำทะเล 1,350-1,500 เมตร มีพืชพรรณตามธรรมชาติน้อย ระบบธารน้ำของฉางหลิวสู่ยมีปริมาณน้ำไม่สูง ความแตกต่างของอุณหภูมิสูงมาก แต่ละฤดูมีอุณหภูมิและสภาพ

อากาศแตกต่างกันมาก ปริมาณน้ำฝนต่อปีต่ำ พื้นที่นี้ยังได้รับผลกระทบจากลมตะวันตกเฉียงเหนือ ตลอดปี ความเร็วลมค่อนข้างสูงในช่วงเดือนพฤษภาคม ตลอดหลายปีนี้ การควบคุมทราย การสร้างแนวตั้งทรายสีเขียว และการอนุรักษ์นิเวศทะเลทราย ได้มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการผลักดันการพัฒนาสภาพแวดล้อมของหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย ดังที่ปรากฏในภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 3-36 ความสำเร็จในการควบคุมทรายในใจกลางทะเลทรายหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย
(ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-37 ความสำเร็จในการควบคุมทรายในใจกลางทะเลทรายหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย
(ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-38 โอเอซิสฉางหลิวสู่ย (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-39 พื้นที่เพาะปลูกในฉางหลิวสู่ย (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-40 อ่างเก็บน้ำฉางหลิวสูย (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-41 พืชทะเลทราย ซาหลันซีโอโถว (*Echinops gmelinii* Turcz.)
(ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-42 พืชทะเลทราย จูชื้อเผิง (*Halogeton arachnoideus* Moq.)
(ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-43 พืชทะเลทราย ลั่วถั่วเผิง (*Peganum harmala*)
(ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-44 พืชทะเลทราย ชื่อเสวียนฮวา (*Convolvulus tragacanthoides*)
(ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-45 พืชทะเลทราย หัวเหมยเฉ่า (*Olgaea leucophylla*)
(ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-46 กิ้งก่าทะเลทราย (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

การสำรวจระบบสังคมและวัฒนธรรม

การสำรวจนี้มุ่งศึกษาสภาพเศรษฐกิจ วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ค่านิยม และอื่น ๆ ในพื้นที่ฉางหลิวส่วย แถบฉางหลิวส่วยทำเกษตรแบบดั้งเดิมเป็นหลัก พืชเศรษฐกิจได้แก่ข้าวโพด ข้าวสาลี และเมล็ดงา อุตสาหกรรมเลี้ยงสัตว์เพาะเลี้ยงแพะจึงเว่ยเป็นหลัก ชาวบ้านอยู่อาศัยกันบนที่ราบสองฝั่งของหุบเขา อาคารบ้านเรือนในหมู่บ้านมีทั้งเก่าและใหม่ปะปนกัน โดยมีบ้านเก่าสมัยราชวงศ์หมิงและชิงแบบดั้งเดิมที่โดดเด่นที่สุด สร้างด้วยรูปแบบ 10 คาน 8 เส้าเพื่อค้ำโครงสร้าง มีความแข็งแรงทนทาน นอกจากนี้ยังมีอาคารจากช่วงต้น ๆ หลังสงครามปลดปล่อยประชาชนจีน ส่วนใหญ่สร้างขึ้นในช่วงทศวรรษที่ 1960 และ 1970 บ้านเรือนส่วนใหญ่มีรูปแบบเป็นเรือนสามประสานสามเหลี่ยม แต่แต่ละแห่งประกอบด้วยเรือนหลัก 5-7 หลัง เรือนข้างสองฝั่ง 1-2 หลังสร้างเป็นห้องข้างหรือครัว บางแห่งอาจมีเรือนหลัก 3 หลัง เรือนเล็ก 2 หลังตรงปลายสองฝั่ง ชาวบ้านท้องถิ่นเรียกว่า หัวกุญแจ ในสวนปลูกไม้ผลพืชผักมากมาย ดังที่ปรากฏในภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 3-47 แหล่งโบราณคดีเครื่องใช้หินขนาดเล็กกลางแจ้ง (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-48 เครื่องใช้หินขนาดเล็กจัดแสดง ณ พิพิธภัณฑ์จางเว่ย์ (ที่มา: ภาพโดยสมาชิกในคณะสำรวจ)

ภาพที่ 3-49 ร่องรอยเส้นทางสายไหมโบราณในหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-50 คำอธิบายร่องรอยเส้นทางสายไหมโบราณในหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย (ที่มา: ภาพโดยสมาชิกในคณะสำรวจ)

ภาพที่ 3-51 พื้นที่เพาะปลูกในหมู่บ้านฉางหลิวสูย (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-52 การปลูกพืชในหมู่บ้านฉางหลิวสูย (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-53 การเลี้ยงสัตว์ในหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-54 เรือนสี่ประสานชื่อเหย่ว่วนในหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-55 บ้านโบราณ “10 คาน 8 เสา” ในหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-56 บ้านโบราณในหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-57 สภาพหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-58 บ้านในหมู่บ้านฉางหลิวสู่ยที่ไม่มีผู้อยู่อาศัย (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-59 ทางเดินในหมู่บ้านฉางหลิวส่วย (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-60 ภาพวาดบนกำแพงบ้านไร่ในหมู่บ้านฉางหลิวส่วย (ที่มา: ภาพโดยสมาชิกในคณะ)

ภาพที่ 3-61 พื้นที่อยู่อาศัยของชาวบ้าน (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-62 ลายปักเครื่องนอน (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-63 ห้องพระภายในบ้าน (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-64 เครื่องใช้ในชีวิตประจำวันของชนพื้นเมืองดั้งเดิมในพื้นที่จงเว่ย์ ณ พิพิธภัณฑ์จงเว่ย์ (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

บะหมี่เหาจื่อ ของดีจวงเว่ย ได้จากการบดผักเหาจื่อ (*Glebionis carinatum*) ให้เป็นแป้ง แล้วนำไปร่อนตะแกรง จากนั้นนำไปผสมกับแป้งสาลีเนื้อละเอียดตามสัดส่วน ใส่เกลือและผงต่าง ปริมาณพอเหมาะ เติมน้ำแล้วนวดช้า ๆ จนเนื้อแป้งนุ่มเต่ง กรรมวิธีการทำบะหมี่เหาจื่อที่นั่นซับซ้อนอย่างยิ่ง โดยประกอบไปด้วย 18 ขั้นตอน ไล่ตั้งแต่เลือกวัตถุดิบ ผสมแป้ง นวดแป้ง พักแป้ง รีดแป้ง ซ้อนแป้ง ตัดแป้ง รวมถึงลวกบะหมี่และนำไปผัด ต้องผ่านกรรมวิธีทั้งหมดนี้ จึงจะได้บะหมี่เหาจื่อหอมหวานพร้อมเสิร์ฟ

ภาพที่ 3-65 ผักเหาจื่อที่ใช้เป็นวัตถุดิบในการทำบะหมี่เหาจื่อจวงเว่ย (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-66 การทำบะหมี่เฮาจื่อ (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-67 บะหมี่เฮาจื่อเนื้อแพะงเว่ย (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

การสำรวจระบบการปกครองในสังคม

การสำรวจนี้มุ่งศึกษาการจัดการ การจัดการการดำเนินธุรกิจ หลักจรรยาบรรณ และระเบียบในการพัฒนาแบบองค์รวมของรัฐบาลพื้นที่ฉางหลิวส่วย ในช่วงไม่กี่ปีมานี้ รัฐบาลท้องถิ่นได้ทำการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานภายในหมู่บ้านฉางหลิวส่วย สภาพถนน สิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐาน แม่น้ำ และภูมิทัศน์ของหมู่บ้านจึงได้รับการยกระดับครั้งใหญ่ เป็นที่ดึงดูดของผู้ประกอบการธุรกิจหมู่บ้านจากทั่วประเทศ เพื่อมาร่วมมือกับทางหมู่บ้านในการปรับปรุงตกแต่งอสังหาริมทรัพย์ ซึ่งนอกจากจะเพิ่มรายได้ให้กับชาวบ้านแล้ว ยังช่วยยกระดับสภาพแวดล้อมของหมู่บ้าน

ภาพที่ 3-68 โฮมสเตย์ซาซีหลี่ หมู่บ้านฉางหลิวส่วย (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-69 สวนในโฮมสเตย์ซาซีหลี หมู่บ้านฉางหลิวสู่ย (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-70 ห้องพักแบบเตียงดับเบิลในโฮมสเตย์ซาซีหลี หมู่บ้านฉางหลิวสู่ย (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-71 หุบเขาโม่งซี (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-72 จุดตั้งแคมป์หุบเขาโม่งซี (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-73 สถานีวิจัยฉางหลิวสู่ย (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-74 สภาพที่พักนักศึกษาในสถานีวิจัย (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-75 สถานที่จัดการแข่งแรลลี่ (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

การสำรวจผู้มีส่วนร่วม

การสำรวจนี้มุ่งศึกษาชาวบ้าน ผู้ประกอบการ และเจ้าหน้าที่รัฐในพื้นที่ฉางหลิวส่วย Huang Xingchuan เลขาธิการสาขาพรรคคอมมิวนิสต์จีนประจำหมู่บ้านฉางหลิวส่วยกล่าวว่า บรรพบุรุษของชาวบ้านล้วนเป็นผู้ดูแลสถานียักม้า คนในหมู่บ้านมีสองแซ่ใหญ่คือติงและหวาง ประชากรแซ่ติงคิดเป็นราว 35% แซ่หวางราว 60% ชาวบ้านทำอาชีพเพาะปลูกเป็นหลัก ปัจจุบันหมู่บ้านมีประชากรที่มีทะเบียนบ้าน 225 ครัวเรือน 660 คน มีชนพื้นเมืองดั้งเดิมอยู่ราว 25 ครัวเรือน หลัก ๆ เป็นผู้สูงอายุที่ลูกหลานไปทำงานในเมืองใหญ่ มาใช้วัยชราในหมู่บ้านแห่งนี้ อัตราบ้านที่ไม่มีผู้อาศัยอยู่ที่ราว 70% โดยหมู่บ้านได้ทำการศึกษาและคิดค้นโมเดลในการพัฒนา “หมู่บ้าน” + “ชาวบ้าน เกษตรกร” + “ธุรกิจผู้ลงทุน” ขึ้น โดยเกษตรกรจะปล่อยบ้านเรือนของตนที่ว่างอยู่ให้ธุรกิจเช่า แต่ละครัวเรือนจะมีรายได้ 5000 หยวนขึ้นไปต่อปี ด้านธุรกิจก็วางแผน ออกแบบ ดำเนินการแบบรวมศูนย์ ขณะที่หมู่บ้านดำเนินการจัดการแบบรวมศูนย์ ในขั้นนี้ มีบ้านที่ทำการบูรณะซ่อมแซมบ้านเก่าเสร็จสิ้นแล้ว 52 ครัวเรือน เกิดเป็นรูปแบบธุรกิจ 4 ประเภทภายในหมู่บ้าน ได้แก่ สถานีวิจัย จุดตั้งแคมป์ สถานที่แข่งแรลลี่ทะเลทราย และโฮมสเตย์ ทำให้หมู่บ้านเก่ากลับมามีชีวิตชีวาใหม่ ขับเคลื่อนการพัฒนาอุตสาหกรรมขั้นตติยภูมิในท้องถิ่น และเพิ่มจำนวนชาวบ้านที่ได้รับประโยชน์จากการพัฒนาหมู่บ้าน ในช่วงไม่กี่ปีมานี้ การพัฒนาทำให้หมู่บ้านดึงดูดคนหนุ่มสาวราว 20 คนให้กลับมาสร้างธุรกิจที่หมู่บ้าน กระตุ้นการพัฒนาหมู่บ้านให้คึกคักขึ้นอย่างมาก ดังภาพที่ 3-76

ภาพที่ 3-76 สัมภาษณ์เลขาธิการ Huang ประจำหมู่บ้าน (ที่มา: ภาพโดยสมาชิกในคณะสำรวจ)

เมื่อผู้คนในหมู่บ้านฉางหลิวสู่ยเอ่ยถึงทะเลทรายถึงเกอหลี่ พวกเขาก็มักจะนึกถึงพายุทรายรุนแรง ระหว่างการลงพื้นที่สำรวจในซาฟอโถว ผู้วิจัยพบว่าผู้สูงอายุในพื้นที่ล้วนเผชิญความเสียหายจากพายุทรายมาตั้งแต่เด็ก ในยุคนั้นยังไม่มีมาตรการรับมือที่มีประสิทธิภาพ ลมพัดมาครั้งหนึ่ง ท้องฟ้าก็เต็มไปด้วยฝุ่นทรายสีเหลือง หากพายุรุนแรงก็จะมองไม่เห็นอะไรเลย ผู้คนได้แต่หลบซ่อนอยู่ในบ้าน หากชาวบ้านที่กำลังทำอะไรเฝ้าอยู่มองไม่เห็นและไม่กล้าวิ่ง พวกเขาจะไปหลบในคลองที่มีน้ำจืดกว่าพายุทรายจะสงบ จึงจะกลับบ้านได้ ทรายปลิวว่อนไปทุกหนทุกแห่ง ในจมูกและปากเต็มไปด้วยเม็ดทรายเลอะเทอะ ทุกวันนี้อัตราความครอบคลุมของพืชในทะเลทรายเพิ่มจากน้อยกว่า 1% ในตอนแรกเริ่มเป็น 42.5% ในปัจจุบัน มีพืชทะเลทรายเติบโตจาก 20 สายพันธุ์ในตอนแรกเริ่มเพิ่มเป็น 453 สายพันธุ์ในปัจจุบัน ระยะห่างระหว่างผู้คนกับพื้นที่ทะเลทรายขยายจาก 6 กิโลเมตร เป็น 20 กิโลเมตร "ตอนนี้ทุกคนมีรายได้ดีแล้ว เลยซื้อบ้านในเมือง (จางเว่ย) กันหมด ที่นั่นลูกหลานไปโรงเรียนสะดวก" ชาวบ้านยังบอกด้วยว่า ตอนนี้ในหมู่บ้านมีแต่คนสูงวัยอย่างพวกเขา เพราะไม่เคยชินกับการใช้ชีวิตในตัวเมือง และยังชอบบ้านเก่าแบบที่นี้ "เรายินดีต้อนรับและยอมรับการพัฒนาปรับปรุงหมู่บ้านเก่าแก่ ถึงอย่างไรสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ก็ดีขึ้นกว่าแต่ก่อน ถนนหนทางสะอาด สะอาด ในบ้านมีทรายน้อยลง แต่ในการพัฒนาก็ควรรักษาสภาพหมู่บ้านเดิมเอาไว้..." ดังที่ปรากฏในภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 3-77 สัมภาษณ์ชาวบ้าน (ที่มา: ภาพโดยสมาชิกในคณะ)

“ลูกหลานผมอยู่ในเมืองจวงเว่ยกันหมด มีบ้านที่นั่น ผมอยู่ในหมู่บ้านนี้แหละ บ้านเก่าอยู่สบายดี... มีปลูกผักเลี้ยงแพะในบ้าน ส่วนลูกหลานก็กลับมาเยี่ยมช่วงวันหยุด” ระหว่างการสนทนา ชาวบ้านแสดงถึงความหวังว่าอยากให้หมู่บ้านพัฒนาดียิ่งขึ้น เพิ่มโอกาสในการจ้างงานให้แก่คนหนุ่มสาวมากขึ้น หากสามารถทำเงินได้ คนรุ่นใหม่ก็จะเติบโตในหมู่บ้านได้ ลูก ๆ จึงจะกลับมาอยู่ใกล้ ๆ ตัวเขาเองก็จะวางใจมากขึ้น ดังภาพที่ 3-78

ภาพที่ 3-78 สัมภาษณ์ชาวบ้านเลี้ยงสัตว์ (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-79 สัมภาษณ์ผู้สูงอายุในหมู่บ้าน (ที่มา: ภาพโดยสมาชิกในคณะสำรวจ)

ภาพที่ 3-80 เด็ก ๆ ที่มาทัศนศึกษา (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-81 ศิลปะการปักผ้า มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ณ พิพิธภัณฑ์จางเว่ย์ (ที่มา: ภาพโดยสมาชิกในคณะสำรวจ)

ภาพที่ 3-82 ศิลปะการปักผ้า พิพิธภัณฑ์จางเว่ย์ (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-83 ตะกร้าที่ชาวบ้านสานให้ผู้ที่มาทัศนศึกษา (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-84 รถม้าฝีมือชาวบ้าน วิธีคมนาคมขนส่งแบบดั้งเดิมในหมู่บ้าน
(ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-85 สัมภาษณ์ชาวบ้านวัยหนุ่มสาวที่กลับมาสร้างธุรกิจในหมู่บ้าน
(ที่มา: ภาพโดยสมาชิกในคณะสำรวจ)

ผู้ประกอบการระบุว่า สิ่งดึงดูดหลักของโครงการท่องเที่ยวฉางหลิวสู่ยคือบรรยากาศดั้งเดิมของวัฒนธรรมทะเลทราย โดยบริษัทยังจัดกิจกรรมสำรวจทะเลทรายสำหรับเด็กก่อนวัยเรียนใน 26 เมืองใหญ่ทั่วประเทศเป็นหลัก ตั้งแต่กลางเดือนเมษายนเป็นต้นมา บริษัทพยายามรักษาจำนวนผู้มาทำกิจกรรมทัศนศึกษาในหมู่บ้านให้ถึง 200 คนทุกวัน ในแง่ของการพัฒนาอย่างยั่งยืน ผู้ประกอบการกล่าวว่า ระหว่างที่ตอบสนองความต้องการของผู้บริโภค ก็ต้องรักษารูปลักษณ์ดั้งเดิมของหมู่บ้านไว้ให้ได้มากที่สุด โดยปรับปรุงให้มีความเป็นเอกลักษณ์ เพื่อให้ “ทรัพยากรที่หลับใหล” กลับมา “มีชีวิต” ใหม่อย่างแท้จริง แม้ตอนนี้พวกเขาจะยังไม่มีไอเดียในการพัฒนามากนัก แต่ก็หวังว่านอกจากเด็ก ๆ จะได้สัมผัสกับเอกลักษณ์ของทะเลทรายแล้ว จะได้ซึมซับภูมิปัญญาของวัฒนธรรมการใช้ชีวิตชายขอบทะเลทรายด้วย

ภาพที่ 3-86 สัมภาษณ์ผู้ประกอบการ (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 3-87 การอภิปรายการบูรณะซ่อมแซมอาคารในหมู่บ้าน
(ที่มา: ภาพโดยสมาชิกในคณะ)

ผู้ดำเนินโครงการอธิบายสถานการณ์การบูรณะซ่อมแซมอาคารเก่าและการปรับปรุงสภาพแวดล้อม ดังภาพที่ 3-88

ภาพที่ 3-88 ผู้ประกอบการอธิบายการบูรณะหมู่บ้าน (ที่มา: ภาพโดยสมาชิกในคณะ)

ภาพที่ 3-89 สถานที่จัดการแข่งแรลลี่ทะเลทรายอัศวินน้อย (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

กิจกรรมการท่องเที่ยวในเขตซาปอโถวในปัจจุบัน

นับตั้งแต่ปลายศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมา ผลสัมฤทธิ์จากโครงการควบคุมทรายของพื้นที่แห่งนี้ดึงดูดนักวิทยาศาสตร์ที่ศึกษาการควบคุมทรายจากหลายประเทศให้เข้ามาเรียนรู้ผลสัมฤทธิ์การควบคุมทรายในเขตซาปอโถวผ่านการเยี่ยมชมทัศนียภาพทางธรรมชาติที่งดงามของที่นี่ เป็นจุดเริ่มต้นของการบุกเบิกการท่องเที่ยว ภายใต้ภูมิหลังดังกล่าว พื้นที่ซาปอโถวจึงกลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่เปิดต้อนรับนักท่องเที่ยวครั้งแรกในเมืองจางเว่ย จากการพัฒนาที่มีระยะเวลา 50 กว่าปี เขตซาปอโถวได้มีสถานที่ท่องเที่ยวในระดับ 5A 1 แห่ง ระดับ 4A 1 แห่ง และระดับ 3A อีก 5 แห่ง ทั้งยังมีบริษัทนำเที่ยว 35 แห่ง โรงแรม 12 แห่ง มีมัคคุเทศก์ที่ขึ้นทะเบียน 182 คน พนักงานในธุรกิจท่องเที่ยวอีกกว่า 38,000 คน จากสถิติในเดือนตุลาคม ค.ศ. 2021 เขตซาปอโถวมีสถิติการรองรับนักท่องเที่ยวได้ถึง 7,600,000 คนต่อเที่ยว ยอดรายได้รวมจากการท่องเที่ยวสูงถึง 35,000,000,000 หยวน พื้นที่การดำรงชีพที่สร้างขึ้นจากการท่องเที่ยวที่พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเป็นภูมิหลังเกี่ยวข้องและเชื่อมโยงกับการผลิตพื้นที่ของทรัพยากรการท่องเที่ยว และสร้างพื้นที่การท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ขึ้นใหม่ ซึ่งในพื้นที่ทางสังคมที่เกิดขึ้นใหม่ได้สร้างกลไกการรับรู้ใหม่ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมและกิจกรรมของคนในท้องถิ่นและนักท่องเที่ยว ทั้งยังเป็นการอนุรักษ์และสร้างวัฒนธรรมและระเบียบในการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่

1. สภาพทรัพยากรการท่องเที่ยวในพื้นที่ซาปอโถว

ทรัพยากรการท่องเที่ยวเป็นสาระสำคัญในอุปทานกิจกรรมการท่องเที่ยวของสถานที่ท่องเที่ยว ซึ่งประกอบด้วยปัจจัยทางธรรมชาติ ปัจจัยทางสังคม ปัจจัยทางวัฒนธรรม เป็นต้น ที่ใช้ตอบสนองความต้องการด้านการกิน การพักผ่อน การเดินทาง การท่องเที่ยว ความบันเทิง การซื้อของนักท่องเที่ยว ถือเป็นพื้นฐานในการริเริ่มกิจกรรมการท่องเที่ยว เพราะว่าทรัพยากรการท่องเที่ยวเหล่านี้เกิดขึ้นจากสภาพแวดล้อมของพื้นที่พิเศษ มีลักษณะแบบผูกขาดและไม่สามารถเคลื่อนย้ายได้ของลักษณะเด่นในพื้นที่ตั้ง ซึ่งอุปทานเหล่านี้เป็นคุณสมบัติที่สำคัญของการริเริ่มกิจกรรมท่องเที่ยวที่สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ เนื่องด้วยพื้นที่ซาปอโถวตั้งอยู่ในเขตอนุรักษ์ธรรมชาติระดับชาติ ได้รับข้อกำหนดจากระเบียบข้อบังคับในการอนุรักษ์ธรรมชาติแห่งชาติจีน (ปี 1994) แผนกำหนดภาพรวมเขตอนุรักษ์ธรรมชาติระดับชาติ (ปี 2002) ระเบียบข้อบังคับการวางแผนการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเขตอนุรักษ์ธรรมชาติ (ปี 2006) ซึ่งทำได้เพียงริเริ่มกิจกรรมการท่องเที่ยวในรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในพื้นที่ทดลองของเขตอนุรักษ์ธรรมชาติเท่านั้น จากการสังเคราะห์ทรัพยากรการท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานที่มีอยู่ในปัจจุบัน รวมกับการออกแบบบริการด้านการท่องเที่ยว จะสามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นได้ ทั้งเป็นการยกระดับมุมมองด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวได้ รายละเอียดของอุปทานด้านทรัพยากรการท่องเที่ยวเขตซาปอโถวแสดงอยู่

ในตารางที่ 3-4

ตารางที่ 3-4 การวิเคราะห์อุปทานด้านทรัพยากรการท่องเที่ยวเขตซาฟอโถว (Liu Fangliang, 2023)

อุปทานด้านทรัพยากรการท่องเที่ยวเขตซาฟอโถวในปัจจุบัน		
ประเภท	เนื้อหาของอุปทาน	สถานที่ท่องเที่ยวซาฟอโถวในปัจจุบัน
อุปทานพื้นฐานด้านการท่องเที่ยว	ทรัพยากรการท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการด้านการท่องเที่ยว	<ol style="list-style-type: none"> 1. ทรัพยากรการท่องเที่ยว ได้แก่ สถานที่ท่องเที่ยวระดับ 5A 1 แห่ง ระดับ 4A 1 แห่ง ระดับ 3A 5 แห่ง ซึ่งประกอบด้วยทะเลทรายแม่น้ำฮวงโห และโอเอซิส 2. สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว ได้แก่ หอชมวิวมแม่น้ำฮวงโห การล่องแพหนังแพะ การกระโดดบันจี้จัมพ์ การโหนสลิงข้ามแม่น้ำฮวงโห หอชมวิหวังเหวย สไลเดอร์ทราย การขี่อูฐ การเล่นเชิรฟ์ทะเลทราย การผจญภัยในทะเลทราย การแข่งขันกรีฑาทะเลทราย การศึกษาดาราศาสตร์ พิพิธภัณฑ์หินแปลกฮวงโห และการท่องเที่ยวเชิงเกษตร 3. บริการด้านการท่องเที่ยว ได้แก่ ศูนย์บริการการท่องเที่ยว ร้านค้าสะดวกซื้อ และร้านค้าผลิตภัณฑ์ด้านการท่องเที่ยว 4. การบริการด้านอาหาร ได้แก่ ศูนย์อาหาร ร้านค้า ร้านอาหารพื้นบ้านฮวงโห และร้านค้าเชิงเกษตร
อุปทานด้านการท่องเที่ยวที่รับประกันได้	โครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกที่เกี่ยวข้องในการให้บริการสนับสนุนและบริการเสริมสำหรับการให้บริการท่องเที่ยวขั้นพื้นฐาน	บริการรถรับส่งภายในสถานที่ท่องเที่ยว บริการข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยว บริการอินเทอร์เน็ตไร้สายฟรีที่ครอบคลุม ลานจอดรถ ตู้ ATM จุดบริการชาร์จแบตเตอรี่มือถือ ห้องสำหรับคุณแม่และบุตร ห้องน้ำสาธารณะ ห้องสูบบุหรี่ ห้องปฐมพยาบาล สถานีตำรวจ

อุตสาหกรรมท่องเที่ยวและหน่วยงานคมนาคมถือเป็นสื่อกลางด้านการท่องเที่ยว ที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการเชื่อมโยงผู้ดำเนินและผู้เข้าร่วมกิจกรรมการท่องเที่ยว สื่อกลางการท่องเที่ยวในหลายปีมานี้อาศัยการพัฒนาทางเทคโนโลยีสารสนเทศที่ช่วยปรับปรุงให้มีข้อมูลการท่องเที่ยวที่ทันต่อเวลา มีความสะดวกในการเดินทางท่องเที่ยว มีคุณภาพการบริการข้อมูลการท่องเที่ยวที่สูงขึ้น เนื่องด้วยการรวมตัวของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมอื่น ๆ มีมากขึ้น ซึ่งมีการเชื่อมโยงของแหล่งท่องเที่ยวกับธุรกิจบริการด้านที่พัก ร้านอาหาร การบริการข้อมูลข่าวสารที่มากขึ้น สามารถเพื่อประสบการณ์รับรู้และความสะดวกสบายให้แก่นักท่องเที่ยวได้ดี มีส่วนช่วยในการเพิ่มประโยชน์ทางสังคม เศรษฐกิจของสถานที่ท่องเที่ยวได้ โดยสื่อกลางด้านการท่องเที่ยวซาฟอโถวในปัจจุบันมีดังตารางที่ 3-5

ตารางที่ 3-5 สื่อกลางด้านการท่องเที่ยวชาวพอลิโกลในปัจจุบัน (Liu Fangliang, 2023)

ประเภท	เนื้อหาสื่อ	สถานที่ท่องเที่ยวชาวพอลิโกลในปัจจุบัน
ธุรกิจโรงแรม และ ร้านอาหาร	โรงแรม ร้านอาหาร บริการอื่น ๆ	1. ที่พัก ได้แก่ โรงแรม 103 แห่ง และโฮมสเตย์ 57 แห่ง 2. ร้านอาหาร ได้แก่ ศูนย์อาหารทะเลทราย (อาหารประเภทแป้ง เนื้ออบ ข้าวผัด) ศูนย์อาหารชาวพอลิโกล (บะหมี่เหาจื้อ อาหารอบหม้อดิน ยำบะหมี่เย็น) และร้านอาหารริมแม่น้ำฮวงโห (อาหารพื้นบ้านที่ใช้ปลาในแม่น้ำฮวงโหมาประกอบอาหาร)
ธุรกิจการ คมนาคม ขนส่ง	เส้นทางการขนส่ง และยานพาหนะ	1. สายการบิน ได้แก่ ทำอากาศยานหยินชเวน เขตเหอตง และทำอากาศยานชาวพอลิโกล เขตจงเว่ย 2. ขนส่งสาธารณะ ได้แก่ ทางหลวงมณฑล 201 ทางหลวงแห่งชาติ 109 ทางหลวงหนิงหลาน ทางด่วนฝูชเวน ทางด่วนอูหม่า ทางด่วนตงอู่ ทางด่วนจิงจาง 3. เส้นทางรถไฟเปาหลาน เส้นทางรถไฟเปาจง และเส้นทางรถไฟความเร็วสูงหยินหลาน
การบริการ ข้อมูล	ข้อมูลดิจิทัลด้านการท่องเที่ยว เว็บไซต์การท่องเที่ยว สถิติการท่องเที่ยว และสารสนเทศด้านการท่องเที่ยว	การถ่ายทอดสดการให้บริการข้อมูลการท่องเที่ยวแบบ 5G การซื้อจองตั๋วออนไลน์ แผนที่นำทางอัจฉริยะ พื้นที่จอดรถอัจฉริยะ แพลตฟอร์มอัจฉริยะ ระบบป้องกันความปลอดภัยอัจฉริยะ
ธุรกิจนำเที่ยว	การประสานงานและการจัดตั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องระหว่างส่วนหลักการท่องเที่ยวกับกลุ่มเป้าหมายในการท่องเที่ยว และส่วนหลักการท่องเที่ยวเกี่ยวกับธุรกิจบริการอื่น ๆ	บริษัทนำเที่ยว 35 แห่งในปัจจุบัน

2. รูปแบบการท่องเที่ยวในเขตชาวพอลิโกล

ทะเลทราย แม่น้ำฮวงโห ภูเขาสูง โอเอซิส และทรัพยากรอื่น ๆ ในชาวพอลิโกล เป็นทรัพยากรหลักในการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยว โดยอยู่ในรูปแบบการท่องเที่ยวทัศนารแบบเดิม ๆ เป็นหลัก ในช่วงไม่กี่ปีมานี้ รูปแบบการท่องเที่ยวทางเลือกต่าง ๆ เช่น การท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่ให้ความสำคัญกับประสบการณ์ได้รับความนิยมนมากขึ้น พื้นที่ชาวพอลิโกลก็ได้ปรับตัวให้ทันต่อความต้องการของตลาดอย่างต่อเนื่อง สืบจากรูปแบบและเงื่อนไขใหม่ ๆ ผลักดันการบูรณาการการท่องเที่ยวเข้ากับวัฒนธรรม การเกษตร ธุรกิจ และอุตสาหกรรมอื่น ใช้ประโยชน์จากทรัพยากรทะเลทรายอย่างเต็มที่ ทูมกำลังพัฒนาเศรษฐกิจทะเลทราย อุตสาหกรรมทะเลทราย

และการท่องเที่ยวทะเลทราย เพื่อสร้างระบบอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวผสมผสานที่ไม่เหมือนใคร โดยชูการท่องเที่ยวทะเลทราย การท่องเที่ยวแม่น้ำฮวงโห การท่องเที่ยววิถีเมือง การท่องเที่ยววิถีชนบท และการพักผ่อนเชิงเกษตรเป็นหลัก

ตารางที่ 3-6 รูปแบบการท่องเที่ยวในเขตซาฟอโถว (Liu Fangliang, 2023)

รูปแบบการท่องเที่ยว	รูปแบบการท่องเที่ยวในเขตซาฟอโถว	สถานที่ท่องเที่ยวซาฟอโถวในปัจจุบัน
แนวนิเวศธรรมชาติ	การท่องเที่ยวทัศนาร การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การท่องเที่ยวเพื่อกีฬา การท่องเที่ยวในวันหยุด การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การทัศนศึกษา	ทิวทัศน์อันน่าทึ่งของ “ควีนยาวเป็นสายท่ามกลางทะเลทราย ตะวันลับฟ้าเหนือสายธารา” เทคโนโลยีควบคุมทรายด้วย “ตารางฟางข้าว” บ้านเกิดของดวงดาว การบำบัดด้วยทราย การสำรวจทะเลทราย
แนวประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม	การท่องเที่ยวทัศนาร การท่องเที่ยวเพื่อกีฬา การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การทัศนศึกษา	ทะเลทรายส่วนทางรถไฟสายเปา-หลาน เขตอนุรักษวัฒนธรรมซาฟอโถว แหล่งโบราณคดีเครื่องใช้หินขนาดเล็กยุคก่อนประวัติศาสตร์ ร่องรอยเส้นทางสายไหมโบราณ ร่องรอยกำแพงเมืองจีน วัฒนธรรมกลีกรรม
แนวนันทนาการเชิงพาณิชย์	การท่องเที่ยวทัศนาร การท่องเที่ยวเพื่อกีฬา การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การทัศนศึกษา การท่องเที่ยววันหยุด การทัศนศึกษา	ตลาดนัดคนรุ่นใหม่ ถนนคนเดินลิ้มรสทะเลทรายเซี่ยงหยาง การตั้งแคมป์ในทะเลทราย
แนวเทศกาลสำคัญ	การท่องเที่ยวเชิงกีฬา การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การทัศนศึกษา	เทศกาลการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมนานาชาติ เส้นทางสายไหมทะเลทรายแม่น้ำฮวงโห เทศกาลดนตรีทะเลทรายเฟยจู เทศกาลดอกสาลีแม่น้ำฮวงโห เทศกาล การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมวิถีชุมชนซาฟอโถว เมืองจงเว่ย เทศกาลวัฒนธรรมบ้านและรถเมืองจงเว่ย เทศกาลดนตรีออพโรดทะเลทรายฟ้าพราว ดาวหนึ่งซี่ เทศกาลดนตรีและรถยนต์จงเว่ย “เมื่อน้ำยามสารทฤดู เสียงแห่งทะเลทราย” การแข่งแรลลี่อัศวินน้อย

3. การจัดการการท่องเที่ยวในเขตซาปอโถว

การพัฒนาการท่องเที่ยวอัจฉริยะ: ในปี 2021 รัฐบาลเมืองจางเว่ยได้สร้างแพลตฟอร์มกำกับดูแลการท่องเที่ยวอัจฉริยะ ก่อตั้งบริษัทการท่องเที่ยวอี-คอมเมิร์ซจางเว่ย จัดทำสามระบบหลักที่ประกอบด้วย บริการการท่องเที่ยวอัจฉริยะ การจัดการการท่องเที่ยวอัจฉริยะ และการตลาดการท่องเที่ยวอัจฉริยะ

การจัดการการท่องเที่ยว: ก่อตั้งกลุ่มแนวหน้างานการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่นำโดยประธานคณะกรรมการพรรคฯ และรัฐบาลเขตซาปอโถว จัดทำเอกสารสนับสนุน เช่น “แผนพัฒนาผลิตภัณฑ์การสร้างพื้นที่สันทนาการท่องเที่ยวทุกพื้นที่ในเขตซาปอโถว” และ “คำแนะนำในการสนับสนุนเงินทุนพิเศษสำหรับการส่งเสริมวัฒนธรรมและการพัฒนาการท่องเที่ยวทุกพื้นที่ในเขตซาปอโถว” โดยเน้นความสำคัญของข้อได้เปรียบเชิงทรัพยากร เช่น “ทรัพยากร แม่น้ำฮวงโห โอเอซิส” เพื่อส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ดำเนินการมาตรการพิเศษ 6 ประการ ได้แก่ “กินสบายใจ” “พักผ่อนสบาย” “เดินทางอย่างวางใจ” “เที่ยวอย่างอิมใจ” “ใช้จ่ายไม่ต้องกังวล” และ “เล่นให้สุขใจ” รวมถึงปรับปรุงสภาพแวดล้อมการท่องเที่ยวในซาปอโถวอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้นักท่องเที่ยวเดินทางถึง แวะพักผ่อน เที่ยวสนุก

การจัดการการคมนาคมในการท่องเที่ยว: สร้างเครือข่ายการคมนาคมที่สะดวกรวดเร็วยกระดับสภาพการคมนาคมในซาปอโถวให้เข้าถึงได้อยู่เสมอ ผ่านการสร้างถนน การสร้างทางรถไฟความเร็วสูง และการเปิดเส้นทางเดินเรือใหม่ ๆ เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวจากทั่วประเทศ

การจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม: พื้นที่ซาปอโถวได้พัฒนาการท่องเที่ยววิถีชนบทขึ้นเพื่อผลักดันการสร้างชนบทสวยงาม สร้างความแข็งแกร่งให้ผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวชนบท สร้างเส้นทางประสบการณ์การพักผ่อนในชนบทบนเส้นทางสายไหมทะเลทรายโดยมีสวนตระกูลองุ่นเป็นตัวแทน รวมถึงสร้างแหล่งรวมการพักผ่อนเชิงเกษตรที่มีแอปเปิลและเก๋ากี้อุดมธาตุซีลีเนียมเป็นผลิตภัณฑ์หลัก เพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวในระดับต่าง ๆ กัน โรงแรมรถไฟหุบกลางทะเลทราย รีสอร์ทกาเล็กซีทะเลทราย คอมเพล็กซ์โฮมสเตย์บนฝั่งใต้ของแม่น้ำฮวงโหในซาปอโถว รวมถึงผลิตภัณฑ์เพื่อการพักผ่อนระดับกลางถึงสูงอื่น ๆ ล้วนเป็นที่รู้จักไปทั่วประเทศ

ความต้องการของนักท่องเที่ยวในเขตซาปอโถว

นักท่องเที่ยวเป็นพื้นฐานของกิจกรรมการท่องเที่ยว โดยความคิดเห็นด้านการรับรู้ต่อสถานที่ท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวเป็นปัจจัยสำคัญต่อการพัฒนาโครงการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวเกิดแรงจูงใจในการท่องเที่ยวภายใต้การผลักดันของความต้องการด้านการท่องเที่ยว ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมท่องเที่ยวในกิจกรรมการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น ซึ่งลักษณะเฉพาะด้านค่านิยม วิถีชีวิต ความเคยชิน ความต้องการในการบริโภคมีผลโดยตรงต่อการตัดสินใจหรือส่งผลต่อความต้องการด้าน

การท่องเที่ยว แต่ความสามารถในการบริโภคและเวลาการพักผ่อนเป็นเงื่อนไขส่วนบุคคลที่เกิดจากความต้องการในการท่องเที่ยว โดยปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความต้องการในการท่องเที่ยวประกอบด้วย ปัจจัยด้านประชากร เศรษฐกิจ สังคมวัฒนธรรม กฎหมายการปกครอง อุปทานการท่องเที่ยว เป็นต้น โดยผู้วิจัยได้วิเคราะห์กิจกรรมของนักท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวทะเลทรายซาฟารี ดั่งตารางที่ 3-7

ตารางที่ 3-7 กิจกรรมการท่องเที่ยวทะเลทรายซาฟารีในปัจจุบัน (Liu Fangliang, 2023)

ประเภท	รายละเอียด	สถานที่ท่องเที่ยวซาฟารีในปัจจุบัน
ภูมิทัศน์ของทะเลทราย	สภาพแวดล้อมของทะเลทราย คุณค่าในการเที่ยวชม ความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากร ราคาบัตรเข้าชม สภาพแวดล้อมด้านการท่องเที่ยว (ความหนาแน่น ความสะอาด เป็นต้น)	<ol style="list-style-type: none"> 1. จุดชมวิวในซาฟารีแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ จุดชมวิวฮวงโห และจุดชมวิวซาฟารี 2. ราคาบัตรเข้าชม 50 หยวน 3. เวลาเปิดทำการ ในช่วงฤดูการท่องเที่ยว (ตั้งแต่ 1 เมษายน ถึง 31 ตุลาคม) จะเปิดทำการตั้งแต่ 08.00-19.00 น. และในช่วงนอกฤดูการท่องเที่ยว (1 พฤศจิกายนถึง 31 มีนาคม) จะเปิดทำการตั้งแต่ 09.00-17.00 น. 4. สภาพแวดล้อมด้านการท่องเที่ยว โดยจะสามารถรองรับปริมาณนักท่องเที่ยวได้ 50,000 คนต่อรอบในแต่ละวัน และสามารถรองรับนักท่องเที่ยวในเวลาเร่งด่วนได้ 21,000 คนต่อรอบ
สภาพแวดล้อมทางด้านอาหาร	เอกลักษณ์ ราคา ความสะอาด และความสะอาด	<ol style="list-style-type: none"> 1. จำนวนร้านอาหาร: 3 แห่ง 2. ชื่อร้านอาหาร: ศูนย์อาหารทะเลทราย ศูนย์อาหารซาฟารี ร้านอาหารฮวงโหเสียวกว่าน 3. เมนูแนะนำ: บะหมี่น้ำสูตรดั้งเดิม บะหมี่เฮาจือ เต้าหู้พะโล้ เต้าหู้พะโล้ ข้าวเหนียวอบเผือก เนื้อตุ๋นหม้อดิน เนื้อพะยะฉัด ทรงเครื่อง แป้งอบ ยำเส้นแบบจางเว่ย ปลาสามรส แป้งทอด พุทราจีน หมี่ผัดจางเว่ย ขนมอบจางเว่ย 4. จำนวนการรองรับ: ศูนย์อาหารทะเลทราย สามารถรองรับได้ที่ 120 คน ศูนย์อาหารซาฟารี รองรับได้ 280 คน และร้านอาหารฮวงโหเสียวกว่าน รองรับได้ 200 คน
สภาพแวดล้อมด้านที่พัก	ความสะอาด ความสบาย ราคา สิ่งอำนวยความสะดวก เวลาเข้าพัก (ความหนาแน่นและความสะอาด)	<ol style="list-style-type: none"> 1. ที่พักภายในจุดท่องเที่ยว: โรงแรมส่วนกลาง (มีห้องพักมาตรฐาน 62 ห้อง ห้องพักเดี่ยว 9 ห้อง ห้องพักมาตรฐานมีสวนดอกไม้ 6 ห้อง ห้องพักเดี่ยวมีสวนดอกไม้ 12 ห้อง ห้องพัก 3 คน 4 ห้อง ห้องริม 10 ห้อง) ลานจอดรถบ้าน (รถบ้าน 10 คัน) ห้องพักริมน้ำ (มีห้องมาตรฐาน 25 ห้อง โฮมสเตย์ 5 ห้อง ห้องสุท 1 ห้อง) โรงแรมชิงชิง (ห้องพักวิวทะเลทราย

		<p>112 ห้อง)</p> <p>2.ราคาห้องพัก : เริ่มต้นที่ 488 หยวนถึง 1,088 หยวน</p> <p>3.ที่ตั้งของโรงแรม : โรงแรมส่วนกลาง ตั้งอยู่ในเขตซินเจิ้น ซาพออโถว ลานจอดรถบ้านตั้งอยู่ในเขตจุดชมวิวแม่น้ำฮวงโห และโรงแรมชิงชิงตั้งแต่ในจุดชมวิวทะเลทราย</p>
สภาพแวดล้อมด้านการจราจร	<p>ความเร็ว ความสะดวก</p> <p>ความปลอดภัย การวางเส้นทาง</p>	<p>1. จากท่าอากาศยานจงเว่ยถึงจุดท่องเที่ยวซาพออโถว: สามารถนั่งรถสนามบินไปยังสถานีกุโหลเจียอู่จีเจียหยวน และข้ามถนนเพื่อนั่งรถประจำทางสาย 2 ไปยังจุดท่องเที่ยวซาพออโถว หรือจะเรียกรถจากสนามบินไปยังจุดท่องเที่ยวโดยตรง</p> <p>2. จากสถานีรถไฟความเร็วสูงไปยังจุดท่องเที่ยวซาพออโถว สามารถนั่งรถประจำทางมาลงยังจุดท่องเที่ยวหรือเรียกรถจากสนามบินไปยังจุดท่องเที่ยวโดยตรง</p> <p>3. จากสถานีรถไฟไปยังจุดท่องเที่ยวซาพออโถว สามารถนั่งรถประจำทางสาย 2 ไปลงยังจุดท่องเที่ยวหรือเรียกรถจากสนามบินไปยังจุดท่องเที่ยวโดยตรง</p> <p>4. จากสถานีขนส่งจงเว่ยไปยังจุดท่องเที่ยวซาพออโถว สามารถนั่งรถประจำทางสาย 2 มาลงยังจุดท่องเที่ยวหรือเรียกรถจากสนามบินไปยังจุดท่องเที่ยวโดยตรง</p> <p>5. ขับขี่เดินทางไปยังจุดท่องเที่ยวซาพออโถวด้วยตนเอง สามารถเลือก”ประตูแห่งกาลเวลา” หรือ “ประตูฝั่งตะวันออกของเขตฮวงโห ซาพออโถว” หรือ “จุดบริการนักท่องเที่ยวซินเจิ้น” ในแผนที่บอกทาง จากนั้นเปลี่ยนรถโดยสารภายในจุดท่องเที่ยวไปยังประตูแห่งกาลเวลา</p>
สภาพแวดล้อมด้านการค้า	<p>ชนิด สภาพแวดล้อม ราคา</p> <p>จุดเด่น ลำดับในตลาด และความน่าเชื่อถือ</p>	<p>1. ร้านค้า : ร้านขายของที่ระลึกฝั่งประตูตะวันออก ศูนย์จำหน่ายของที่ระลึกเขตฮวงโห (ทางออกฝั่งประตูตะวันออก) แผงร้านฝั่งตรงข้ามพิพิธภัณฑ์ แผงร้านค้าแพนังแพะ แผงร้านค้าทางขึ้นลงลานสไลเดอร์ทราย ตลาดประตูใหญ่</p> <p>2.สินค้าสำคัญ ได้แก่ เครื่องดื่ม ภาพวาดทราย สินค้าท้องถิ่น</p> <p>3.ราคาสินค้า เริ่มตั้งแต่ 10 หยวนไปจนถึง 300 หยวน</p> <p>4. ร้านสะดวกซื้อ : บริเวณโรงจอดรถบัส ฝั่งตะวันตกของประตูตะวันตก เขตฮวงโห และเขตทะเลทราย</p>
สภาพแวดล้อมด้านกิจกรรมนันทนาการ	<p>ชนิดของกิจกรรม ความปลอดภัย การบริการด้านการจัดการเชิงนันทนาการ</p>	<p>1. ทรัพยากรการท่องเที่ยวเขตฮวงโห ได้แก่ การล่องแพหนังแพะ สไลเดอร์ทราย การโหนสลิง การนั่งเรือชมวิวน้ำฮวงโห การขี่ม้าชมวิว หอชมวิวหวังเหวย</p> <p>2. ทรัพยากรการท่องเที่ยวเขตทะเลทราย ได้แก่ การขี่อูฐตาม</p>

		<p>รอยเส้นทางสายไหม การเล่นเชิรฟ์ทะเลทราย การผจญภัยในทะเลทราย บ้านจัมพ์ ชมวิวโครงการการควบคุมการกลายสภาพเป็นทะเลทรายบนเส้นทางรถไฟเปา-หลาน จุดชมพระอาทิตย์ทะเลทราย</p> <p>3. กิจกรรมการเรียนรู้ทะเลทราย ได้แก่ การสร้างแพหน้งแพะ และการทดสอบรับน้ำหนัก การเรียนรู้เรื่องอูฐ การเรียนรู้การควบคุมการกลายสภาพเป็นทะเลทรายด้วยตารางฟางข้าว การท่อน้ำในทะเลทราย เป็นต้น</p>
การบริการด้านการจัดการ	<p>การรับฟังความคิดเห็น บริการสอบถาม รูปแบบบริการ ลักษณะการบริการ บริการให้คำแนะนำ</p>	<p>1. ระเบียบข้อบังคับด้านการท่องเที่ยวอย่างมีอารยธรรม (รักษาความสะอาดของสภาพแวดล้อม ปฏิบัติตามกฎหมาย ข้อบังคับสาธารณสุข และอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม)</p> <p>2. ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว : จุดบริการรถร่วมเขตสงวโห และ ประตูแห่งการเวลาเขตทะเลทราย</p> <p>3. บริการให้คำแนะนำ : ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวชินเงิน และ โถงจำหน่ายบัตรของประตูใหญ่ฝั่งตะวันออก</p>
สิ่งอำนวยความสะดวก	<p>ห้องน้ำสาธารณะ สิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะในการพักผ่อน เครื่องหมายชี้บอกทาง สิ่งอำนวยความสะดวกด้านความปลอดภัย สิ่งอำนวยความสะดวกในการติดต่อสื่อสาร</p>	<p>1. ศูนย์ปฐมพยาบาล : ศูนย์ปฐมพยาบาลจุดชมวิทะเลทรายซาฟอโถว</p> <p>2. ห้องน้ำ : ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวชินเงิน จุดจอดรถบัส โถงจำหน่ายบัตรเข้าชมทางทิศตะวันออก ทางเข้าสะพานกระจก 3D แหล่งจำหน่ายของที่ระลึกนักท่องเที่ยวทางทิศตะวันออก ฝั่งตรงข้ามทางเดินของจารีค้ำกล่าวประธานเหมา ทางลงของหอสลิง ทางเข้า-ออกฝั่งตะวันออกและตะวันตกของหอชมวิหวังเหวย รวมทั้งสิ้น 9 แห่ง</p> <p>3. ศูนย์บริการความปลอดภัย : สถานีตำรวจจุดท่องเที่ยวซาฟอโถว</p> <p>4. ลานจอดรถ : ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวชินเงิน และในจุดท่องเที่ยวอื่น ๆ รวม 7 แห่ง รองรับรถได้ 1,800 คัน</p> <p>5. ตู้ ATM : อยู่ในศูนย์บริการนักท่องเที่ยวชินเงิน</p> <p>6. บริการอินเทอร์เน็ตไร้สายฟรีของหน่วยงานซาฟอโถวที่ครอบคลุมทั่วพื้นที่ท่องเที่ยว</p>

การสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวสะท้อนให้เห็นว่า กิจกรรมที่น่าดึงดูดใจที่สุดในซาฟารีพาร์คสำหรับนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่คือการชมภูมิทัศน์ทะเลทราย การสไลด์ลงเนินทราย การขี่อูฐ การล่องแพหนังแพะ การนั่งกระเช้าข้ามแม่น้ำฮวงโห และการขับรถจี๊ปในทะเลทราย ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักท่องเที่ยวให้ความสำคัญกับประสบการณ์ในซาฟารีพาร์ค พื้นฐานของกิจกรรมในพื้นที่นี้คือทรัพยากรทะเลทราย ผู้วิจัยได้ตระหนักว่าซาฟารีพาร์คเป็นทั้งสถานที่สำหรับทัศนอาสรมและสัมผัสประสบการณ์ นับว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ครบวงจร

การท่องเที่ยวทะเลทรายกำลังพัฒนาไปเป็นการท่องเที่ยวกระแสหลัก จุดดึงดูดสำคัญของซาฟารีพาร์คคือทรัพยากรการท่องเที่ยวธรรมชาติ โดยมี “ทราย+น้ำ” เป็น ทรัพยากรการท่องเที่ยวหลัก รูปแบบการท่องเที่ยวมีแนวโน้มสูงที่จะเป็นการท่องเที่ยวแบบพ่อแม่ลูกและท่องเที่ยวด้วยตนเอง ซึ่งมีประสบการณ์การท่องเที่ยวของลูกเป็นกุญแจสำคัญ การวางโปรแกรมท่องเที่ยวในพื้นที่ซาฟารีพาร์คเป็นการผสมผสานแหล่งท่องเที่ยวหลาย ๆ จุดเข้าด้วยกัน ความมีประสิทธิภาพของกิจกรรม ค่าใช้จ่ายทัศนคติในการบริการ จำนวนนักท่องเที่ยว และโครงสร้างพื้นฐานในพื้นที่ คือสิ่งที่ส่งผลต่อประสบการณ์ของนักท่องเที่ยว

โดยนักท่องเที่ยวชอบที่จะจัดโปรแกรมให้มีแหล่งท่องเที่ยวหลายแห่ง จุดดึงดูดสำคัญของแหล่งท่องเที่ยวซาฟารีพาร์คและแหล่งท่องเที่ยวซาฟารีพาร์คอื่น ๆ สำหรับนักท่องเที่ยวต่างมณฑลโดยเฉลี่ยคือ ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่ “ผสมผสานระหว่างน้ำและทราย” เกิดการแข่งขันในแง่การจัดวางตำแหน่งในฐานะแหล่งท่องเที่ยว ด้วยเหตุนี้จึงควรชูจุดขายเป็นอัตลักษณ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมของซาฟารีพาร์ค เพื่อหลีกเลี่ยงประสบการณ์ซ้ำซ้อนกับแหล่งท่องเที่ยวที่คล้ายกัน

การพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวควรปรับตัวเข้ากับความต้องการของตลาดอยู่เสมอ ด้วยตำแหน่งที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของซาฟารีพาร์คที่ไม่เหมือนใคร โดยมีทั้งทรัพยากรทะเลทรายและแม่น้ำฮวงโห ทั้งยังได้รับผลกระทบจากปัจจัยอย่างฤดูกาล สภาพภูมิอากาศและอุณหภูมิ นำไปสู่การพัฒนา รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวแบบครบวงจร ซึ่งสามารถขยายไปสู่โครงการรูปแบบและการสัมผัสประสบการณ์อื่น ๆ

นักท่องเที่ยวยังเสนอแนะให้ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน รวมถึงยกระดับคุณภาพการบริการในแหล่งท่องเที่ยว การสัมภาษณ์ครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า นักท่องเที่ยวชอบการท่องเที่ยวแบบพ่อแม่ลูกและท่องเที่ยวด้วยตนเอง แหล่งท่องเที่ยวควรเพิ่มโครงสร้างพื้นฐานสำหรับการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรสำหรับเด็กให้มากขึ้น รวมถึงประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับนิเวศวัฒนธรรม การศึกษาเชิงนิเวศ และข้อมูลการท่องเที่ยว นอกจากนี้ ผู้ให้สัมภาษณ์ยังเอ่ยถึงปัญหาเรื่องประสิทธิภาพในการท่องเที่ยว ทัศนคติในการบริการ และจำนวนนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวซาฟารีพาร์คหลายครั้ง

สรุป

บทนี้ผู้วิจัยได้ลงพื้นที่สำรวจหมู่บ้านชาวพ้อโถงและหมู่บ้านฉางหลิวสู่ยและทำการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ดูแลหน่วยงานการท่องเที่ยวหมู่บ้านต่าง ๆ นักวิชาการ ผู้สูงอายุ ชาวบ้าน และผู้ดำเนินโครงการการท่องเที่ยวในหมู่บ้าน โดยทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทรัพยากรธรรมชาติ วัฒนธรรมทางนิเวศ กับการผลิตและวิถีชีวิตของคนในพื้นที่ พบว่าคนในท้องถิ่นมีวิถีชีวิตที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมในทะเลทราย ซึ่งการทำเกษตร การเลี้ยงสัตว์ล้วนเป็นสิ่งที่นำไปสู่การแพร่กระจายของการทำให้กลายเป็นทะเลทราย การแพร่กระจายของทะเลทรายจะส่งผลกระทบต่อผู้อยู่อาศัยในท้องถิ่นในระยะยาว จึงเกิดโครงการสำรวจการป้องกันและควบคุมสภาพแวดล้อมในทะเลทราย หลังจากการก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน คนในท้องถิ่นเริ่มหันมาให้ความสำคัญกับการสำรวจการพัฒนาาระบบนิเวศทะเลทรายที่ยั่งยืน และสร้างเขตอนุรักษ์ระบบนิเวศ พื้นที่ท่องเที่ยวในทะเลทรายทางรถไฟในทะเลทราย ในกระบวนการพัฒนาทางประวัติศาสตร์ ชาวบ้านอาศัยสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและรูปแบบการใช้ชีวิตเพื่อสร้างวัฒนธรรมประจำภูมิภาคที่มีลักษณะเฉพาะของท้องถิ่น อัตลักษณ์เหล่านี้มีรากฐานมาจากอิทธิพลของสภาพแวดล้อมแบบนิเวศทะเลทราย ปัจจุบัน 3 ใน 5 ของประชากรในพื้นที่พึ่งพาอุตสาหกรรมทางนิเวศ เช่น การปรับปรุงระบบนิเวศทะเลทราย การท่องเที่ยว และการก่อสร้างระบบนิเวศทะเลทรายเพื่อสืบสานวัฒนธรรมของภูมิภาค ซึ่งช่วยวางรากฐานให้แก่การสังเคราะห์อัตลักษณ์ในในบทต่อไป

บทที่ 4

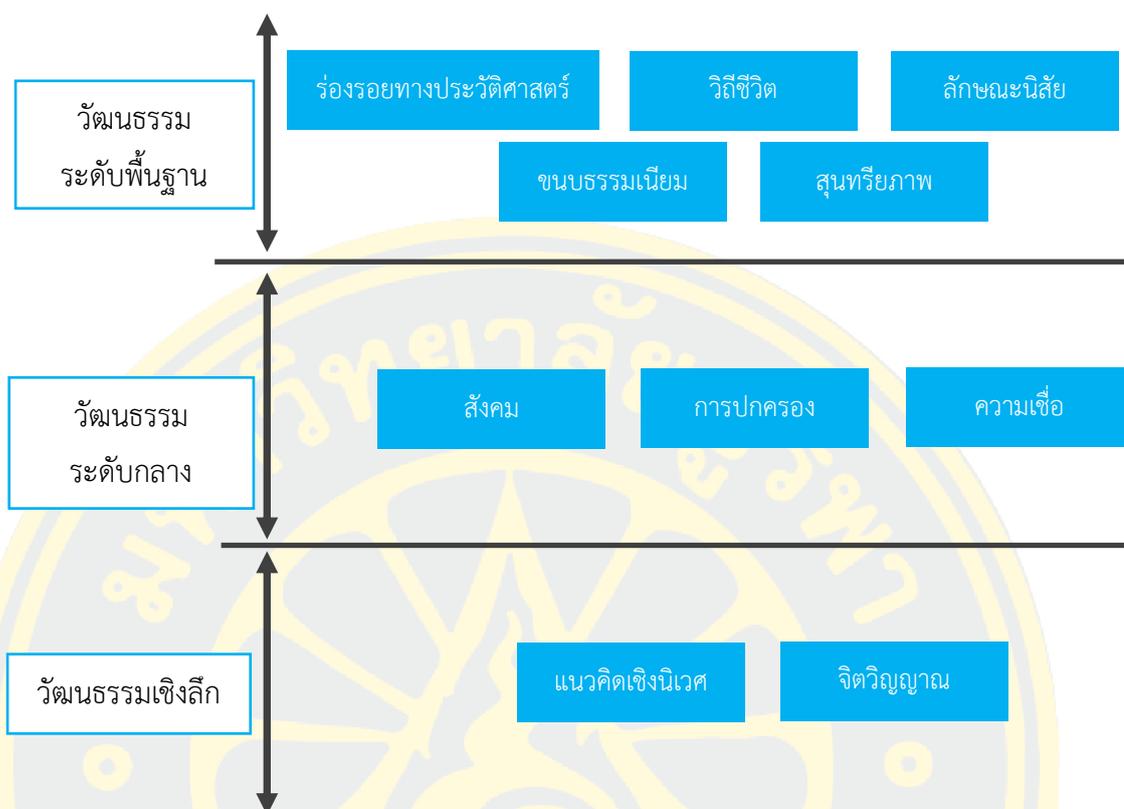
อัตลักษณ์นิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายซาฮารา

พื้นที่ซาฮาราอยู่ภายใต้การปกครองของเมืองเวียงจันทน์ เขตมณฑลหนิงเซีย เป็นพื้นที่ที่อุดมไปด้วยทรัพยากรทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่ยาวนานที่มีระบบวิศวกรรมชลประทานเป็นตัวแทนของวัฒนธรรมลุ่มแม่น้ำฮวงโห มีวัฒนธรรมเชิงนิเวศพื้นที่ชายขอบทะเลทรายที่อาศัยแหล่งท่องเที่ยวซาฮาราเป็นหลัก มีวัฒนธรรมยุคก่อนประวัติศาสตร์ที่มีโบราณสถานแหล่งวัฒนธรรมเครื่องมือหินกะเทาะและภาพเขียนผนังถ้ำ อีกทั้งยังมีวัฒนธรรมชายขอบ และวัฒนธรรมการอพยพเชิงนิเวศนับแต่สมัยยุคสงครามซุนชิว ซึ่งได้หลอมรวมศาสนา ลัทธิและปรัชญาที่มีมาตั้งแต่ยุคโบราณจนกลายเป็นโครงสร้างทรัพยากรทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมพื้นที่ซาฮาราที่มีเอกลักษณ์ ในบทนี้เป็นการวิเคราะห์อัตลักษณ์นิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายซาฮาราผ่านการประยุกต์ใช้ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง โดยมีรายละเอียดดังนี้

อัตลักษณ์นิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายซาฮารา

“อัตลักษณ์” หมายถึงสีสันทันหรือลักษณะเฉพาะที่ปรากฏออกมาของสิ่งต่าง ๆ ซึ่งเป็นลักษณะหรือรูปแบบที่จำแนกได้อย่างชัดเจนระหว่างของสิ่งนั้นกับสิ่งอื่น และเป็นสิ่งที่ถูกกำหนดขึ้นจากสภาพแวดล้อมเฉพาะที่เกิดจากการผลิตและการพัฒนาของสิ่งต่าง ๆ ทั้งยังเป็นสิ่งที่มีความเฉพาะในสิ่งนั้น โดย “อัตลักษณ์วัฒนธรรม” คือ ลักษณะ รูปแบบและเนื้อหาทางวัฒนธรรมที่มีความโดดเด่นกว่าที่อื่นที่เกิดขึ้นจากการสร้างวิถีชีวิตของกลุ่มคนในพื้นที่หรือในเขตหนึ่ง วัฒนธรรมทะเลทรายสามารถตีความได้ว่าเป็นภูมิปัญญาในการดำรงชีพของกลุ่มชาติพันธุ์ทะเลทรายที่ผลิตขึ้นบนพื้นฐานเหล่านี้ ที่สะท้อนให้เห็นถึงจิตวิญญาณทางวัฒนธรรมที่โดดเด่นและภูมิวัฒนธรรมเชิงนิเวศที่เข้มแข็ง

เนื่องจากพื้นที่ทะเลทรายตั้งอยู่ในพื้นที่ส่วนลึก มีสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่ซับซ้อนและหลากหลาย กลุ่มคนที่การดำรงชีพในพื้นที่แห่งนี้ต่างก็มีวิถีชีวิตที่หลากหลาย ซึ่งอัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายได้ผนวกรวมวัฒนธรรมเชิงแนวคิด วัฒนธรรมสาธารณสุข วัฒนธรรมเชิงอุตสาหกรรม และวัฒนธรรมเชิงสุนทรีย์เข้าด้วยกันใน 4 มิติ โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษาอัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายในอีกชั้น พบว่าปรากฏอยู่ในรูปแบบดังนี้

ภาพที่ 4-1 ระบบการผลิตทางวัฒนธรรมทะเลทราย (Liu Fangliang, 2023)

1. ทรัพยากรในอัตลักษณ์นิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายในเขตซาฟอโถว

พื้นที่ซาฟอโถวมีลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์โดดเด่น มีประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่ลึกซึ้ง มีทรัพยากรทางวัฒนธรรมที่หลากหลายและงดงาม ทั้งมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างออกไป มีคุณสมบัติของทรัพยากรที่ดี และเป็นหนึ่งในพื้นที่ที่มีทรัพยากรวัฒนธรรมทะเลทรายที่สมบูรณ์อย่างมาก ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาอัตลักษณ์ทรัพยากรวัฒนธรรมในพื้นที่ซาฟอโถว โดยอ้างอิงตามหนังสือ “การจำแนกสำรวจและประเมินทรัพยากรการท่องเที่ยว” (GB/T18972-2017) รวมถึงสภาพปัจจุบันของทรัพยากรทางวัฒนธรรมในพื้นที่ซาฟอโถว สรุปได้ดังนี้

1) อัตลักษณ์ของวิถีชีวิต เป็นรูปแบบการรวมกลุ่ม การดำรงชีพและวิธีการผลิต รวมถึงรูปแบบและสภาพวิถีชีวิตของสังคมหรือผู้อาศัยที่ดำรงชีพอยู่ในทะเลทราย วิถีชีวิตและกิจกรรมการผลิตทั้งหมดของผู้อาศัยขึ้นอยู่กับข้อกำหนดขั้นพื้นฐานในการป้องกันการแปรสภาพเป็นทะเลทราย การสร้างมาตรฐานให้กับสภาพแวดล้อมทางนิเวศ การผลิตและพฤติกรรมการดำรงชีพ การใช้ทรัพยากรที่ดินอย่างมีเหตุผล การปกป้องทรัพยากรน้ำ การใช้พลังงานสะอาดอย่างมีประสิทธิภาพ

2) อัตลักษณ์ของชนบทรณนิยมการดำรงชีพ เป็นการปรับตัวให้เข้ากับสภาพทะเลทรายที่ร้อนระอุ กลางวันและกลางคืนมีอุณหภูมิที่ต่างกัน มีพายุทราย ประชากรน้อย ซึ่งประกอบกันเป็นลักษณะความชื้นชอบ แพนชั่น เทศกาล ความเคยชินและข้อห้าม ฯลฯ ในการใช้ชีวิตด้านวัตถุและจิตวิญญาณของผู้คนในเขตทะเลทราย เช่น เสื้อผ้า อาหาร ที่อยู่อาศัย พฤติกรรม การแต่งงาน งานศพ การเซ่นไหว้ การเฉลิมฉลอง ความบันเทิง และการติดต่อสื่อสาร เป็นต้น

3) อัตลักษณ์ด้านลักษณะนิสัยและจริยธรรม ผู้คนในบริเวณทะเลทรายส่วนใหญ่ดำรงชีพอยู่ในพื้นที่โอเอซิส ที่ด้านหนึ่งเป็นเนินทรายสีทอง และอีกด้านหนึ่งเป็นสภาพนิเวศป่าสีเขียว ก่อให้เกิดเป็นลักษณะนิสัยและจริยธรรมที่ซับซ้อนอีกด้านหนึ่ง สภาพแวดล้อมการใช้ชีวิตและความทรหดของเส้นทางชีวิตทำให้กลุ่มชาติพันธุ์ทะเลทรายมีลักษณะนิสัยที่ความอดทนต่อความยากลำบาก ยืนหยัดเข้มแข็ง ใจกว้าง เป็นมิตร สันสมเป็นชนบทรณนิยมทางจริยธรรมที่เป็นประโยชน์ต่อภาพรวมของกลุ่มชาติพันธุ์

4) อัตลักษณ์ด้านความเชื่อในการใช้ชีวิต การเคารพธรรมชาติเป็นความเชื่อทั่วไปและหยั่งรากลึกในกลุ่มชาติพันธุ์ทะเลทรายทั้งเป็นการแสดงความเคารพต่อธรรมชาติและทะเลทรายของพวกเขา การบูชาสิ่งของมีความเกี่ยวข้องอย่างมากกับกิจกรรมและสภาพแวดล้อมนิเวศทะเลทรายของพวกเขา ซึ่งศาสนาคำเชื่อมีบทบาทที่สำคัญในด้านวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณการดำรงชีพของกลุ่มชาติพันธุ์ทะเลทราย

5) อัตลักษณ์ด้านสุนทรียทางจิตวิญญาณ เช่น ตำนานเทพเจ้าทะเลทราย วรรณกรรม บทเพลง ภาพวาดแกะสลัก ฯลฯ ซึ่งศิลปะจะแสดงออกมาในรูปของทัศนียภาพธรรมชาติทะเลทรายและสะท้อนให้เห็นถึงการดำรงชีพในทะเลทราย ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่แสดงถึงภาพลักษณ์ทางอารมณ์และจิตวิญญาณของกลุ่มชาติพันธุ์ทะเลทราย

2. ประโยชน์ของทรัพยากรในอัตลักษณ์นิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายในเขตซาฮารา

จากการวิเคราะห์อัตลักษณ์นิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายในเขตซาฮารา ผู้วิจัยพบว่า พื้นที่นี้มีทรัพยากรเชิงนิเวศที่อุดมสมบูรณ์ มีคุณค่าในการอนุรักษ์อย่างมาก โดยเฉพาะแรงดึงดูดด้านทรัพยากรที่มีความดั้งเดิม หลากหลาย หายาก และมีคุณค่าทางวิทยาศาสตร์ที่ทำให้มีจุดเด่นที่ชัดเจน โดยการอยู่ร่วมกันระหว่างทะเลทรายและแม่น้ำฮวงโหกลายเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่ดี ขณะเดียวกัน การก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐานของหมู่บ้านภายในพื้นที่ในช่วงไม่กี่ปีมานี้ ก็ส่งผลดีในแง่วัฒนธรรม เศรษฐกิจ สังคม และอื่น ๆ อีกด้านหนึ่งยังสามารถมองเห็นจุดอ่อนของระบบนิเวศในเขตซาฮาราโดยรวมได้ การพัฒนาหมู่บ้านจึงต้องมีการวางแผนบนพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ ให้ความสำคัญในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมนิเวศ ยกย่องผลประโยชน์โดยรวมของอัตลักษณ์นิเวศวัฒนธรรม ส่งเสริมวงจรการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรวัฒนธรรมทะเลทรายที่ดี และสร้างประโยชน์เชิงนิเวศ เศรษฐกิจ และทางสังคมให้มากยิ่งขึ้น

ประโยชน์ทางระบบนิเวศ ในช่วง 30 ปีมานี้ พื้นที่ชาพอ๊โถงแสดงให้เห็นถึงแนวโน้มการฟื้นตัวและการพัฒนาระบบนิเวศธรรมชาติที่เด่นชัด ซึ่งมุ่งเน้นการรักษาสมดุลของระบบนิเวศ เพื่อให้เกิดการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง มีพื้นที่พืชพันธุ์เพิ่มขึ้น และมีความหลากหลายมากขึ้น ตั้งแต่ปี 1986 จนถึงปี 2018 มีจำนวนพันธุ์พืชจาก 414 ชนิดเพิ่มถึง 485 ชนิด ซึ่งมีอัตราการครอบคลุมของพืชสูงถึง 65% ในส่วนของประชากรสัตว์ป่าเพิ่มขึ้นเช่นกัน โดยมีนกเพิ่มจาก 100 ชนิด เป็น 178 ชนิด สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมเพิ่มขึ้นจาก 19 ชนิด เป็น 24 ชนิด สัตว์ป่าคุ้มครองระดับชาติเพิ่มขึ้นจาก 14 ชนิด เป็น 31 ชนิด ผลลัพธ์การควบคุมทรายเห็นผลได้อย่างชัดเจน สภาพแวดล้อมนิเวศมีการปรับปรุงอย่างมีนัยสำคัญ โดยการปลูกพืชสร้างแนวกันทราย การท่อน้ำสร้างป่าและการวางผังหญ้าตัดทราย เป็นต้น และได้สร้างแนวป่ากันกันลมตัดทรายเป็นระยะทางยาว 55 กิโลเมตรทางชายขอบตอนเหนือของทะเลทราย และสร้างสภาพแวดล้อมนิเวศที่มีวงจรที่ดีทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของทะเลทราย

กระทั่งปี 2023 พื้นที่ชาพอ๊โถงได้ดำเนินการโครงการปลูกป่าเพิ่มพื้นที่สีเขียวทั้งสิ้น 13 โครงการ และปลูกไม้ยืนต้นและไม้เลื้อยคลุมดินไปกว่า 245,000 ต้น ซึ่งมีพื้นที่ป่าถึง 776,400 ไร่ เป็นการวางรากฐานสภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยาให้แก่อัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทราย

ประโยชน์ทางเศรษฐกิจ ในปี 2023 สภาพการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทะเลทรายในเขตชาพอ๊โถงและรายได้จากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทั่วประเทศ ซึ่งเขตชาพอ๊โถงทำมูลค่าการผลิตรวม 25,422 ล้านบาท และมูลค่าของภาคอุตสาหกรรมที่สามเพิ่มขึ้นถึง 10,348 ล้านบาท เติบโตขึ้น 4.2% การพัฒนาท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมส่งเสริมให้การบริโภคที่พักและอาหารกลับมาสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเมื่อเทียบกับที่พักและร้านอาหารเพิ่มขึ้นจากปีก่อน 11.3% สูงกว่ามูลค่ารวมของการค้าผลิตภัณฑ์ที่ใช้บริโภคในสังคมถึง 8.4% และมีรายได้เฉลี่ยต่อคนอยู่ที่ 25,720 หยวน เพิ่มขึ้นจากปีก่อน 6.9% รายได้เฉลี่ยของเกษตรกรในชุมชนอยู่ที่ 18,003 หยวน เพิ่มขึ้นจากปีก่อน 7% ซึ่งมีการปลูกแตงโมมากถึง 259,300 ไร่ พืชผักสวนครัว 126,500 ไร่ ผลไม้ 100,000 ไร่ เก้าอี้ 87,000 ไร่ และสามารถผลิตข้าวได้มากกว่าปีก่อนถึง 15.99% อัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายปูพื้นฐานทางเศรษฐกิจให้แก่การพัฒนาหมู่บ้าน

ประโยชน์ทางสังคม พื้นที่ชาพอ๊โถงตั้งอยู่ในบริเวณของกลุ่มน้ำฮวงโห ซึ่งสายน้ำนี้ไหลผ่านมณฑลหนึ่งซึ่งมีระยะทางยาวกว่า 394 กิโลเมตร และไหลผ่านเขตชาพอ๊โถงมีความยาวอยู่ที่ 114 กิโลเมตร ซึ่งคิดเป็น 1 ใน 3 ของพื้นที่มณฑลไค่เคียง และมีทรัพยากรทางวัฒนธรรมของแม่น้ำฮวงโหที่อุดมสมบูรณ์ ปัจจุบันมีหน่วยงานที่ดูแลโบราณวัตถุในแถบกลุ่มแม่น้ำฮวงโหกว่า 304 แห่ง ซึ่งเป็นร่องรอยทางประวัติศาสตร์ของวัฒนธรรมแม่น้ำฮวงโห ในปัจจุบันมีแหล่งท่องเที่ยวระดับชาติระดับ 5A จำนวน 1 แห่ง ระดับ 4A จำนวน 2 แห่ง และระดับ 3A จำนวน 5 แห่ง นอกจากนี้ยังมีธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมและอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องทั้งสิ้น 262 แห่ง มีฐานการสาธิตอุตสาหกรรมวัฒนธรรมระดับเขตปกครองตนเอง 4 แห่ง และพื้นสาธิต 1 แห่ง ซึ่งได้รับการคัดเลือกให้

เป็นพื้นที่สาคิการท่องเที่ยวแห่งแรกของชาติ (สำนักการท่องเที่ยว วัฒนธรรม และกีฬาเขตซาพออโถว, 2023) อักลักษณะวัฒนธรรมทะเลทรายวางรากฐานการพัฒนาอุตสาหกรรมให้กับหมู่บ้าน

การพัฒนาาร่วมกันระหว่างอักลักษณะนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทราย

ระบบสังคมกิจกรรมของมนุษย์มีระบบนิเวศธรรมชาติเป็นรากฐานของการพัฒนา โดยระบบนิเวศธรรมชาติยังได้กำหนดขอบเขตการพัฒนาของระบบสังคมอีกด้วย ทั้งยังมีเงื่อนไขที่ทำให้ระบบสังคมปรับตัวให้เข้ากับระบบนิเวศ ซึ่งสภาพแวดล้อมธรรมชาติที่พิเศษและการสร้างวิถีชีวิตได้ช่วยให้วัฒนธรรมมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น วัฒนธรรมไม่เพียงแต่สืบทอดแสดงออกผ่านภาษา ตัวอักษร ศิลปะ ธรรมเนียม เป็นต้น แต่ยังมีเชื่อมโยงถึงสภาพแวดล้อมธรรมชาติและ การสร้างวิถีชีวิต ซึ่งในทางปฏิบัติ ทั้งสองสิ่งนี้มีความสัมพันธ์ที่หล่อเลี้ยงร่วมกัน วัฒนธรรมและการดำรงชีพแบบดั้งเดิมเป็นจุดเชื่อมโยงในการสื่อสารระหว่างกลุ่มคนพื้นถิ่นกับธรรมชาติทั้งภายในและภายนอก โดยวัฒนธรรมและระบบนิเวศไม่ได้อยู่แยกจากกัน แต่อยู่ในกระบวนการของการพัฒนาร่วมกันทางประวัติศาสตร์ที่มีส่วนช่วยและสะท้อนกลับซึ่งกันและกัน กล่าวได้ว่าการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพส่งเสริมความหลากหลายทางวัฒนธรรม สารสนเทศทางวัฒนธรรมที่มีความหลากหลายก็สามารถช่วยส่งเสริมการอนุรักษ์สิ่งมีชีวิตที่มีความหลากหลายส่งเสริมให้เกิดความหลากหลายทางวัฒนธรรม และความหลากหลายทางวัฒนธรรมที่ทำให้เกิดภูมิปัญญาด้านนิเวศกลับส่งเสริมการอนุรักษ์ความหลากหลายของสิ่งมีชีวิตในระบบนิเวศ ซึ่งทั้งสองมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

ความเรียบง่าย ดั้งเดิม ลึกลับน่าค้นหา ความสวยงามที่กว้างใหญ่ของทรัพยากรการท่องเที่ยวทะเลทราย ซึ่งมีเอกลักษณ์ที่ไม่เหมือนใครในทรัพยากรการท่องเที่ยวประเภทอื่น ๆ ทะเลทรายเองก็มีความแตกต่างของแนวโน้มด้านสุนทรีย์และพื้นที่ท่องเที่ยวที่มีร่องรอยทางประวัติศาสตร์และนัยทางวัฒนธรรมทั้งที่ปรากฏอยู่ในทัศนียภาพและที่มนุษย์สร้างขึ้นที่เป็นเอกลักษณ์ ที่ทำให้ทรัพยากรการท่องเที่ยวทะเลทรายของภาคเหนือไม่สามารถมีการแทนที่ได้ (Huang Yaoli, 2006)

พื้นที่ชมทิวทัศน์อันงดงามของ “ควันยาวเป็นสายท่ามกลางทะเลทราย ตะวันลับฟ้าเหนือสายธารา” ทัศนียภาพธรรมชาติ “ซาพออหมิงจง (เสียงระฆังจากเนินทราย)” “ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่ครองตลาดโลก” เส้นทางรถไฟทะเลทรายสายแรกของโลก “หนึ่งในหน่วยงานด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมที่ดีสุดของโลก 500 แห่ง” พื้นที่ที่ประสบความสำเร็จชั้นยอดของโลกในการควบคุมทรายด้วยวิธี “ตารางฟางข้าว” พืชผักผลไม้ในพื้นที่ซาพออโถว โรงแรมอันมีเอกลักษณ์เฉพาะ ที่พักโฮมสเตย์ เป็นต้น ทั้งหมดนี้ส่งผลให้ทรัพยากรในพื้นที่ซาพออโถวมีภาพลักษณ์การรับรู้ที่แปลกใหม่

1. ทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทะเลทรายซาฟารี

พื้นที่ซาฟารีมีการพึ่งพาและความงดงามที่สมดุลของชีวทัศน์ธรรมชาติที่เป็นเอกลักษณ์ทัศนียภาพวัฒนธรรมที่สมบูรณ์ และผลลัพธ์การควบคุมทรายที่โด่งดังทั่วโลก ซึ่งนักวิชาการด้านการท่องเที่ยวเรียกกันว่า “ทรัพยากรท่องเที่ยวแบบกึ่งผูกขาดระดับโลก” ที่มีการศึกษาเชิงลึกและการใช้ประโยชน์จากคุณค่าด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่เห็นได้ชัด โดยแบ่งประเภททรัพยากรออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ ทัศนียภาพธรรมชาติ ประวัติศาสตร์วัฒนธรรมและผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว บนพื้นฐานนี้ได้ทำการจำแนกประเภทและสรุปผลด้านทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเขตซาฟารีเพื่อการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการกำหนดรากฐานของแผนนโยบายการพัฒนาในอนาคต

- ทัศนียภาพธรรมชาติในเขตซาฟารี

ทัศนียภาพทางภูมิศาสตร์: ทะเลทรายถึงเกือบที่ราบลุ่มแม่น้ำฮวงโห พื้นที่ชั้นบันไดภูเขา พื้นที่แอ่งกระทะ ร่องหุบเขาเฮยซาน

ทัศนียภาพทางอุทกศาสตร์: แม่น้ำฮวงโห ธารน้ำ และแม่น้ำขิงสูย

ทัศนียภาพสิ่งมีชีวิต: ป่าที่มนุษย์สร้างขึ้น: ต้นป้อปลาร์ ต้นป้อปลาร์จีนเจียง ต้นสน

ไม้พุ่ม: ต้นโพทานิเนียมองโกลเลีย (*Potaninia Mongolia*) ต้นริวมุเรีย (*Reaumuria soongarica*) ต้นเซลลาโทคาปัส (*Ceratocarpus latens*) ต้นนิทราเรีย (*Nitraria sphaerocarpa Maxim*) ต้นซัลโซลา (*Salsola passerina*) ต้นอาร์ทีมิเซีย (*Artemisia desertorum*) ต้นคัสพิดาทัมไบแหลม (*Kalidium cuspidatum*) ต้นแกรสซิลกันเล็ก (*Kalidium gracile Fenzl*) ต้นอาซิฟิลลา (*Oxytropis aciphylla Ledeb*) ต้นเอเฟ็ดรา (*Ephedra przewalskii Stapf*) ต้นพุทราคัลลิโกนัม (*Calligonum mongolicum Turcz*) ต้นมะเขว่น (*Zygophyllum xanthoxylum*) ต้นคารากาน่า (*Caragana brachypoda Pojark / Caragana korshinskii*) ต้นชาตงซิง (*Ammopiptanthus mongolicus*) ต้นโพเลียทัม (*Kalidium foliatum*)

ทุ่งหญ้า: ต้นอ้อ หญ้ากก และพืชในกลุ่มวงศ์ทานตะวัน

พืชพันธุ์ทางการเกษตร: พืชพันธุ์ทางการเกษตรสำหรับพื้นที่แห้งแล้ง (ข้างฟาง ถั่วเหลือง งาขี้ม่อน และงา ฯลฯ พืชพันธุ์ทางการเกษตรนาข้าว)

สัตว์ป่าคุ้มครองลำดับที่ 1 ระดับชาติ 5 ชนิด: นกกระสาดำ (*Ciconia nigra*) นกอินทรีทอง (*Aquila chrysaetos*) นกอินทรีทะเลห้วนวล (*Haliaeetus leucoryphus*) นกอินทรีทะเลหางขาว (*Haliaeetus albicilla*) นกเกรทบัสตาร์ด หรือนกอีแร้งใหญ่ (*Otis tarda*)

ทัศนียภาพท้องฟ้า: วิวพระอาทิตย์ตกกับแม่น้ำ วิวควันดาวสูงกลางทะเลทราย วิวแม่น้ำฮวงโห 9 โด่งกับผืนทรายอันกว้างใหญ่ เสียงระฆังจากเนินทราย

- ประวัติศาสตร์และวิถีวัฒนธรรมในเขตซาฟารี

ร่องรอยวัฒนธรรมเชิงวัตถุที่หลงเหลือ: โบราณสถานยุคหินเหาอีหว่านเฉวียน โบราณสถานยุคหินใหม่ฉางหลิวส่วย โบราณสถานยุคหินใหม่ซาพอโถว โบราณสถาน “วัฒนธรรมสวนผัก” ภาพแกะสลักหน้าผาต้ามายตี้ ระบบการทดน้ำ “ไปหม่าลาเจียง” กังหันทดน้ำโบราณ ด้านซากถนนบนเส้นทางสายไหมเส้นทางเหนือ โบราณสถานเมืองเก่าฉางหลิวส่วยสมัยราชวงศ์ถัง โบราณสถานเมืองการค้า ปล่องไฟหนานฉางทัน ปล่องไฟเฮยซานจู่ย ปล่องไฟเซิ่งจิน จุดแวะพักโบราณอิงผานส่วย จุดแวะพักโบราณอีหว่านเฉวียน สถาปัตยกรรมใต้เนินทราย จุดแวะพักโบราณกานถั่งจื่อถึง จุดข้ามปากแม่น้ำฮวงโห วัดเกาเมี่ยว หอกลอง โบราณสถานเหมืองแร่เจ้าปี่ซาน วัดเป่าอันเกาเมี่ยว ส่วนกำแพงเมืองจีนสมัยราชวงศ์หมิง

ร่องรอยวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุที่หลงเหลือ: ตำนานทางประวัติศาสตร์ “เสียงระฆังจากเนินทราย” “ต่างชาติโบกมือ” ปรากฏการณ์ควบคุมทรายของโลก เทศกาลดอกสาลีแม่น้ำฮวงโห การตัดกระดาษ การเย็บปักถักร้อย การแกะสลัก การเขียนสี งานฝีมือพื้นบ้าน ภาพวาดเกษตรกร รูปแกะสลักอิฐ รูปแกะสลักดินเหนียว งานจักสานพื้นบ้าน ศิลปะพื้นบ้าน ศิลปะการขึ้นชมหิน ภาพวาดเผาสี เทคนิคการประกอบอาหารงานเลี้ยงเหอตันหลิวส่วย เทคนิคการทำเครื่องปั้นดินเผาแม่น้ำฮวงโห จั๋งหน่อง ชลูดินเผา ชลูดินเผาหัววัว งานวัด พิธีรอบกองไฟ โคมไฟ

- ผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวในเขตซาพอโถว

ผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น: เหล้าเก๋ากี้แดงหนิงเซีย เหล้าขาว เสื้อขนสัตว์ พรมหนังแพะ แพะภูเขา จงเว่ย แดงโม เมล่อน อูฐ ปลาไวท์ฟิชแม่น้ำเหลือง เก๋ากี้หนิงเซีย องุ่น พุทราทราย พุทราจีน เมล็ดแดงโม สาลีเซียงซาน แอปเปิลหย่งคัง กุ้ยช่ายหนานจา

อาหารท้องถิ่น: บะหมี่น้ำเซียวจี้ บะหมี่เฮาจื่อ เต้าหู้พะโล้ ข้าวอบเผือก หมูอบหม้อดิน เนื้อแพะผัดพริกเซียงซาน ซุปข้าวโพด บะหมี่ซุปลั่ว แป้งนึ่งจงเว่ย ปลาในแม่น้ำฮวงโหราดพริก แป้งทอดพุทรา หมี่ผัดจงเว่ย เครื่องในหมูทอด แป้งไข่ทอด ซุปแป้งทอดจงเว่ย งานเลี้ยงหมันหลิวส่วย

ตารางที่ 4-1 ทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเขตซาพอโถว (Liu Fangliang, 2023)

ประเภททรัพยากรหลัก	ประเภททรัพยากรย่อย	ลักษณะทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเขตซาพอโถว
ทัศนียภาพธรรมชาติ	ภูมิศาสตร์	ทะเลทรายเถิงเก้อหลี่ ที่ราบลุ่มแม่น้ำฮวงโห พื้นที่ชั้นบันได ภูเขา พื้นที่แอ่งกระทะ ร่องหุบเขาเฮยซาน
	อุทกศาสตร์	แม่น้ำฮวงโห ธารน้ำ และแม่น้ำชิงส่วย
	สิ่งมีชีวิต	ป่าที่มนุษย์สร้างขึ้น : ต้นป้อปลาร์ ต้นป้อปลาร์จีนเจียง ต้นสน ไม้พุ่ม : ต้นโพทานิเนียมองโกลเลีย (Potaninia Mongolia) ต้นริวมูเรีย (Reaumuria soongarica) ต้นเซลาทอคอปัส (Ceratocarpus latens)

		<p>ต้นนิทรารเรีย (<i>Nitraria sphaerocarpa</i> Maxim) ต้นซัลโซลา (<i>Salsola passerina</i>) ต้นอาร์ทีมิเซีย (<i>Artemisia desertorum</i>) ต้นคัสพิดาทัมไบแหลม (<i>Kalidium cuspidatum</i>) ต้นแกรสซิลก้านเล็ก (<i>Kalidium gracile</i> Fenzl) ต้นอาซิฟิลลา (<i>Oxytropis aciphylla</i> Ledeb) ต้นเอเฟ็ดรา (<i>Ephedra przewalskii</i> Stapf) ต้นพุทราคัลลิโกเนียม (<i>Calligonum mongolicum</i> Turcz) ต้นมะแขว่น (<i>Zygophyllum xanthoxylum</i>) ต้นคารากาน่า (<i>Caragana brachypoda</i> Pojark / <i>Caragana korshinskii</i>) ต้นชาตงซิง (<i>Ammopiptanthus mongolicus</i>) ต้นโฟเลียทัม (<i>Kalidium foliatum</i>)</p> <p>ทุ่งหญ้า : ต้นอ้อ หญ้าก และพืชในกลุ่มวงศ์ทานตะวัน</p> <p>พืชพันธุ์ทางการเกษตร : พืชพันธุ์ทางการเกษตรสำหรับพื้นที่แห้งแล้ง (ข้างฟาง ถั่วเหลือง งาขี้ม่อน และงา ฯลฯ) พืชพันธุ์ทางการเกษตรนาข้าว (ข้าว) สัตว์ป่าคุ้มครองลำดับที่ 1 ระดับชาติ 5 ชนิด : นกกระสาดำ (<i>Ciconia nigra</i>) นกอินทรีทอง (<i>Aquila chrysaetos</i>) นกอินทรีทะเลหัวนวล (<i>Haliaeetus leucoryphus</i>) นกอินทรีทะเลหางขาว (<i>Haliaeetus albicilla</i>) นกเกรบัสตาร์ด หรือนกอีแร้งใหญ่ (<i>Otis tarda</i>)</p>
	ทัศนียภาพท้องฟ้า	<p>วิวพระอาทิตย์ตกกับแม่น้ำ วิววันขาวสูงกลางทะเลทราย วิวแม่น้ำฮวงโห 9 โค้งกับผืนทรายอันกว้างใหญ่ เสียงระฆังจากเนินทราย</p>
ประวัติศาสตร์วัฒนธรรม	ร่องรอยวัฒนธรรมเชิงวัตถุที่หลงเหลือ	<p>โบราณสถานยุคหินเหอฮ้วนเฉวียน โบราณสถานยุคหินใหม่ฉางหลิวสูย โบราณสถานยุคหินใหม่ซาฟอโถว โบราณสถาน “วัฒนธรรมสวนผัก” ภาพวาดผนังถ้ำดำไมติ ระบบการท่อน้ำ “ไปหม่าลาเจียง” กังหันท่อน้ำโบราณ ด่านซากวนบนเส้นทางสายไหมเส้นทางเหนือ</p> <p>โบราณสถานเมืองเก่าฉางหลิวสูยสมัยราชวงศ์ถัง โบราณสถานเมืองการค้า ปล่องไฟหนานฉางตัน ปล่องไฟเฮยซานจู่ย ปล่องไฟเซ็งจิน จุดแวะพักโบราณอิงผานสูย จุดแวะพักโบราณอิ้วฮ้วนเฉวียน</p> <p>สถาปัตยกรรมใต้เนินทราย จุดแวะพักโบราณกานถั่งจื่อถิง จุดข้ามฟากแม่น้ำฮวงโห วัดเกาเมี่ยว หอกลอง โบราณสถานเหมืองแร่เจ้าปั๊ซาน วัดเป่าอันเกาเมี่ยว ส่วนกำแพงเมืองจีนสมัยราชวงศ์หมิง</p>
	ร่องรอยวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุที่หลงเหลือ	<p>ตำนานทางประวัติศาสตร์ “เสียงระฆังจากเนินทราย” “ต่างชาติโบกมือ” ปรากฏการณ์ควบคุมทรายของโลก เทศกาลดอกสาหลี่แม่น้ำฮวงโห</p> <p>การตัดกระดาษ การเย็บปักถักร้อย การแกะสลัก การเขียนสี งานฝีมือพื้นบ้าน ภาพวาดเกษตรกร รูปแกะสลักอิฐ รูปแกะสลักดินเหนียว งานจักสานพื้นบ้าน ศิลปะพื้นบ้าน ศิลปะการขึ้นชมหิน ภาพวาดเฟาสี</p>

		เทคนิคการประกอบอาหารงานเลี้ยงเหอตันหลิวสุ่ย เทคนิคการทำเครื่องปั้นดินเผาแม่น้ำฮวงโห
		จ้องหน่อง ซลู่ดินเผา ซลู่ดินเผาหัวว้าว งานวัด พิธีรอบกองไฟ โคมไฟ
ผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว	ผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว	เหล้าเก๊กี้แดงหนิงเซีย เหล้าขาว เสื้อขนสัตว์ พรหมหนังแพะ แพะภูเขาจวงเว่ย แดงโม เมล่อน อูฐ ปลาไวท์พีชแม่น้ำเหลือง เก้าอี้หนิงเซีย อ่งนุ พุทธาทราย พุทธาจีน เมล็ดแดงโม สาลีเซียงซาน แอปเปิลหย่งคัง กุ้ยช่ายหานจ่า
	อาหารที่มีเอกลักษณ์	บะหมี่น้ำเซียวจี้ บะหมี่เฮาจื่อ เต้าหู้พะโล้ ข้าวอบเผือก หมูอบหม้อดิน เนื้อแพะผัดพริกเซียงซาน ซุปข้าวโพด บะหมี่ซูปลั่ว แป้งนึ่งจวงเว่ย ปลาไนแม่น้ำฮวงโหราดพริก แป้งทอดพุทรา หมี่ผัดจวงเว่ย เครื่องในหมูทอด แป้งไข่ทอด ซุปแป้งทอดจวงเว่ย งานเลี้ยงหอมมันหลิวสุ่ย

2. ขั้นตอนการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเขตซาพอโถว

ขั้นการเริ่มต้น (ช่วงทศวรรษที่ 1950-1980) พื้นที่ทะเลทรายซาพอโถวเริ่มดึงดูดความสนใจจากนักวิชาการที่มีความเชี่ยวชาญในการควบคุมทรายทั้งในและต่างประเทศ มีการดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มาเรียนรู้ผลลัพธ์ในการควบคุมทราย และค่อย ๆ กลายเป็นจุดท่องเที่ยว ในปี 1982 จากการเปิดพื้นที่ของหนิงเซีย ซาพอโถวจึงกลายเป็นสัญลักษณ์ในการเปิดพื้นที่ของเมืองจวงเว่ย และเริ่มดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติได้

ขั้นการพัฒนา (ช่วงทศวรรษที่ 1980- ปี 2004) แหล่งท่องเที่ยวซาพอโถวทำการเปิดจำหน่ายบัตรเข้าชมอย่างเป็นทางการ มีการเพิ่มของรายการการท่องเที่ยว เช่น การล่องแพหนังแพะ การขี่อูฐ ธุรกิจการท่องเที่ยวที่ไม่เคยมีก็มีการเปิดมากขึ้นและค่อย ๆ เติบโตขึ้นเรื่อย ๆ ในปี 1984 สภาแห่งรัฐของจีนได้กำหนดให้พื้นที่ซาพอโถวเป็น “พื้นที่อนุรักษ์ระบบนิเวศธรรมชาติทะเลทรายแห่งแรกของจีน” ซึ่งในการนี้เป็นการวางรากฐานที่ดีในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและพัฒนาการท่องเที่ยวในเขตซาพอโถว ต่อมาในปี 1992 รัฐบาลได้มอบรางวัลพิเศษ “ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี” จากผลลัพธ์การควบคุมทรายในเขตซาพอโถว จากผลการควบคุมทรายเป็นการสนับสนุนการพัฒนาที่ยั่งยืนของซาพอโถว โดยเมื่อเดือนมิถุนายน ปี 1992 รัฐบาลจีนและสภาแห่งรัฐได้ออกประกาศเกี่ยวกับ “การตัดสินใจการเร่งพัฒนาอุตสาหกรรมประเภทที่สาม” เป็นมีระบุอย่างชัดเจนให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นจุดสำคัญของอุตสาหกรรมประเภทที่สาม และเป็นการสร้างรากฐานการพัฒนาการท่องเที่ยวในเขตซาพอโถว และเป็นการสนับสนุนจากทางรัฐบาลต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวซาพอโถว ในปี 1986 มีการก่อตั้งสำนักงานการท่องเที่ยวและการต่างประเทศ เมืองจวงเว่ย และหน่วยงานดูแลการท่องเที่ยวซาพอโถว ซึ่งรัฐบาลได้เริ่มพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวซาพอโถว และในปี 1987 แหล่งท่องเที่ยวซาพอโถวก็ได้เปิดจำหน่ายบัตรเข้าชมการอย่างเป็นทางการ และเป็นแหล่ง

ท่องเที่ยวระดับ 4A ของจีน

ขั้นการขยายตัว (ปี 2004-2015) มีการเพิ่มคุณภาพและเนื้อหาของแหล่งท่องเที่ยวชาพอโถว มีการสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานและการคิดค้นผลิตภัณฑ์ด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และยกระดับคุณภาพและมาตรฐานการบริการ เพื่อให้เกิดการขยายตัวของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่ครบครัน ในปี 2007 แหล่งท่องเที่ยวชาพอโถวได้รับการพิจารณาเป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับ 5A ของจีน ซึ่งในปี 2015 มีการรองรับนักท่องเที่ยวได้สูงถึง 1 ล้านคน ซึ่งหมายถึงแหล่งท่องเที่ยวชาพอโถวอยู่ในขั้นตอนการพัฒนาที่มีความมั่นคง

ขั้นการเปลี่ยนแปลง (ปี 2015-ปัจจุบัน) แหล่งท่องเที่ยวชาพอโถวได้ดำเนินการพัฒนาตามหลักการการพัฒนาพื้นที่สีเขียวและการพัฒนาระบบนิเวศ มีการพัฒนาผลิตภัณฑ์บริการสำหรับการพักผ่อน การศึกษาเจาะลึกในวัฒนธรรมท้องถิ่น และสร้างผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่มีอัตลักษณ์ชาพอโถว ในปี 2018 ประกาศ “แผนพัฒนาหลักดันการสร้างพื้นที่สาธิตการท่องเที่ยวระดับประเทศในเขตชาพอโถว” ซึ่งกำหนดเป้าหมายและหน้าที่ในการพัฒนาการท่องเที่ยวระดับประเทศ และในปีเดียวกันมีการประกาศ “คำแนะนำในการสนับสนุนเงินทุนพิเศษสำหรับการส่งเสริมวัฒนธรรมและการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวในเขตชาพอโถว” เพื่อส่งเสริมการสร้างสรรค์และการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งต่อมาในปี 2021 มีประกาศ “แผนพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมคุณภาพสูงชาพอโถว” โดยมุ่งการพัฒนาคุณภาพสูงที่กำหนดเป้าหมายการทำงานและนโยบายที่ช่วยผลักดันอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ทั้งยังสร้างแพลตฟอร์มควบคุมดูแลการท่องเที่ยวอัจฉริยะ และก่อตั้งบริษัทการค้าออนไลน์ด้านการท่องเที่ยวของเมืองจงเว่ย เพื่อผลักดันผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเชิงอัตลักษณ์ และยกระดับคุณภาพการบริการ อีกทั้งยังดำเนินการปรับปรุงสถานะการตลาดด้านท่องเที่ยวโดยเฉพาะ มีปรับปรุงทิวทัศน์เมือง และสร้างระบบพื้นที่สีเขียวและระบบถนนเขียวเชิงนิเวศในเมือง

ตารางที่ 4-2 ขั้นตอนการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเขตชาพอโถว (Liu Fangliang, 2023)

ขั้นตอนการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเขตชาพอโถว			
ขั้นตอน	ระยะเวลา	คำอธิบายขั้นตอน	ตัวอย่างการพัฒนา
ขั้นการเริ่มต้น	ปี 1950-1980	พื้นที่ทะเลทรายชาพอโถวเริ่มดึงดูดความสนใจจากนักวิชาการที่มีความเชี่ยวชาญในการควบคุมทรายทั้งในและต่างประเทศ มีการดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มาเรียนรู้ผลลัพธ์ในการควบคุมทราย และค่อย ๆ กลายเป็นจุดท่องเที่ยว	ในปี 1982 จากการเปิดพื้นที่ของหิ้งเซีย ชาพอโถวจึงกลายเป็นสัญลักษณ์ในการเปิดพื้นที่ของเมืองจงเว่ย และเริ่มดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติได้

ขั้นตอนการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเขตซาฟอโถว			
ขั้นตอน	ระยะเวลา	คำอธิบายขั้นตอน	ตัวอย่างการพัฒนา
ขั้นการพัฒนา	ปี 1980-2004	แหล่งท่องเที่ยวซาฟอโถวทำการเปิดจำหน่ายบัตรเข้าชมอย่างเป็นทางการ มีการเพิ่มของรายการการท่องเที่ยว เช่น การล่องแพหนังแพะ การซื้อธูปธูรกิจการท่องเที่ยวที่ไม่เคยมีก็มีการเปิดมากขึ้นและค่อย ๆ เติบโตขึ้นเรื่อย ๆ	ในปี 1986 มีการก่อตั้งสำนักการท่องเที่ยวและการต่างประเทศ เมืองจวงเว่ย และหน่วยงานดูแลการท่องเที่ยวซาฟอโถว ซึ่งรัฐบาลได้เริ่มพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวซาฟอโถว และในปี 1987 แหล่งท่องเที่ยวซาฟอโถวก็ได้เปิดจำหน่ายบัตรเข้าชมอย่างเป็นทางการ และเป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับ 4A ของจีน
ขั้นการขยายตัว	ปี 2004-2015	มีการเพิ่มคุณภาพและเนื้อหาของแหล่งท่องเที่ยวซาฟอโถว มีการสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานและการคิดค้นผลิตภัณฑ์ด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และยกระดับคุณภาพและมาตรฐานการบริการ เพื่อให้เกิดการขยายตัวของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่ครบครัน	ในปี 2007 แหล่งท่องเที่ยวซาฟอโถวได้รับการพิจารณาเป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับ 5A ของจีน ซึ่งในปี 2015 มีการรองรับนักท่องเที่ยวได้สูงถึง 1 ล้านคน ซึ่งหมายถึงแหล่งท่องเที่ยวซาฟอโถวอยู่ในขั้นตอนการพัฒนาที่มีความมั่นคง
ขั้นการเปลี่ยนแปลง	ปี 2015-ปัจจุบัน	แหล่งท่องเที่ยวซาฟอโถวได้ดำเนินการพัฒนาตามหลักการการพัฒนาพื้นที่สีเขียวและการพัฒนาระบบนิเวศ มีการพัฒนาผลิตภัณฑ์บริการสำหรับการพักผ่อน การศึกษา เยาวชนในวัฒนธรรมท้องถิ่น และสร้างผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่มีอัตลักษณ์ซาฟอโถว	ในปี 2018 ประกาศ “แผนพัฒนาผลิตภัณฑ์การสร้างพื้นที่สาคิตการท่องเที่ยวระดับประเทศในเขตซาฟอโถว” ซึ่งกำหนดเป้าหมายและหน้าที่ในการพัฒนาการท่องเที่ยวระดับประเทศ และในปีเดียวกันมีการประกาศ “คำแนะนำในการสนับสนุนเงินทุนพิเศษสำหรับการส่งเสริมวัฒนธรรมและการพัฒนาการท่องเที่ยวในเขตซาฟอโถว” เพื่อส่งเสริมการสร้างสรรคและการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งต่อมาในปี 2021 มีประกาศ “แผนพัฒนา

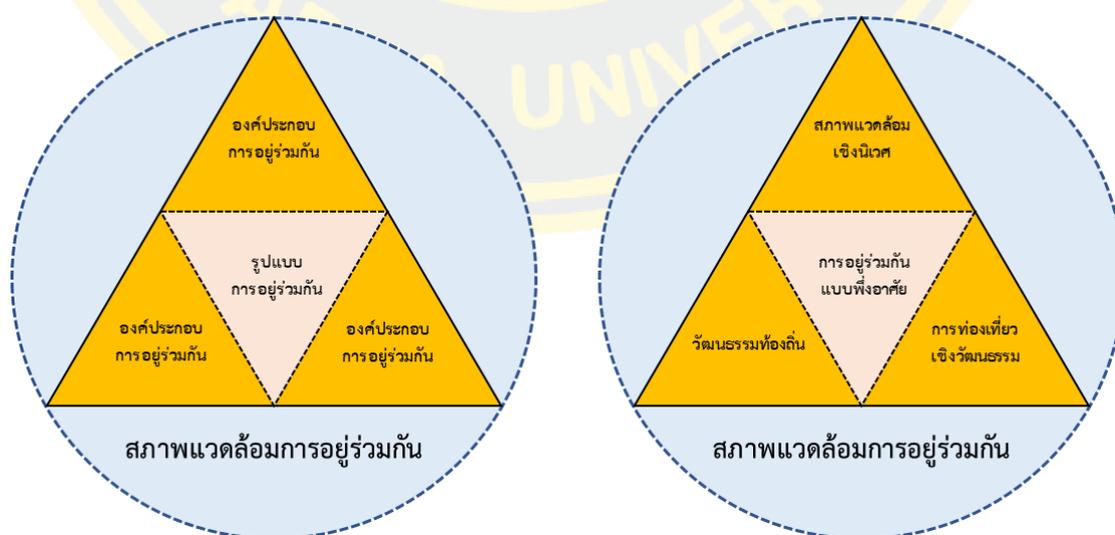
ขั้นตอนการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเขตซาปอโถว			
ขั้นตอน	ระยะเวลา	คำอธิบายขั้นตอน	ตัวอย่างการพัฒนา
			<p>อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมคุณภาพสูงซาปอโถว” โดยมุ่งการพัฒนาคุณภาพสูงที่กำหนดเป้าหมายการทำงานและนโยบายที่ช่วยผลักดัน</p> <p>อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ทั้งยังสร้างแพลตฟอร์มควบคุมดูแลการท่องเที่ยวอัจฉริยะ และก่อตั้งบริษัทการค้าออนไลน์ด้านการท่องเที่ยวของเมืองจวงเว่ย เพื่อผลักดันผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเชิงอัตลักษณ์ และยกระดับคุณภาพการบริการ อีกทั้งยังดำเนินการปรับปรุงสถานะการตลาดด้านท่องเที่ยวโดยเฉพาะ มีปรับปรุงทัศนเมือง และสร้างระบบพื้นที่สีเขียวและระบบถนนสีเขียวเชิงนิเวศในเมือง</p>

ในช่วงไม่กี่ปีมานี้ พื้นที่ซาปอโถวประสบความสำเร็จในการคัดเลือกให้เป็นพื้นที่สาธิตการท่องเที่ยวของประเทศ กลายเป็นพื้นที่ที่สำคัญในเขตพื้นที่ขาดการพัฒนาทางภาคตะวันตก โดยการสร้างพื้นที่สาธิตการท่องเที่ยวของประเทศเป็นแรงขับเคลื่อนใหม่ในการพัฒนาการท่องเที่ยวซาปอโถว ต่อมารัฐบาลประชาชนซาปอโถว เมืองจวงเว่ย ได้ประกาศ “แผนการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมคุณภาพสูงในพื้นที่ซาปอโถว” ซึ่งแผนพัฒนานี้สอดคล้องกับคำกล่าวของท่านสี จิ้นผิง เลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์จีนครั้งมาเยือนหนิงเซีย ที่มุ่งพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมคุณภาพสูง โดยแผนพัฒนาฉบับนี้อยู่ในช่วงแผนพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจ 5 ปี ฉบับที่ 14 ที่ใช้การสร้างพื้นที่สาธิตการท่องเที่ยวเป็นส่วนสำคัญ แก้ไขจุดอ่อน เพิ่มจุดแข็ง สร้างแบรนด์ผลิตภัณฑ์ และเร่งสร้างระบบอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่มีความทันสมัย มีการสร้างการพัฒนาเชิงบูรณาการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมรูปแบบอัจฉริยะ ทั้งสร้างแหล่งท่องเที่ยววัฒนธรรมทะเลทรายระดับนานาชาติและแหล่งท่องเที่ยวพักผ่อนที่ดีที่สุดในอัตลักษณ์ภาคตะวันตก ในช่วงห้าปีที่ผ่านมา พื้นที่ซาปอโถวสามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้เพิ่มขึ้นจาก 6,800,000 คนในปี 2019 เป็น

10,054,000 คนในปี 2023 รายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มสูงขึ้นจาก 5,520 ล้านบาทในปี 2019 เป็น 6,730 ล้านบาทในปี 2023

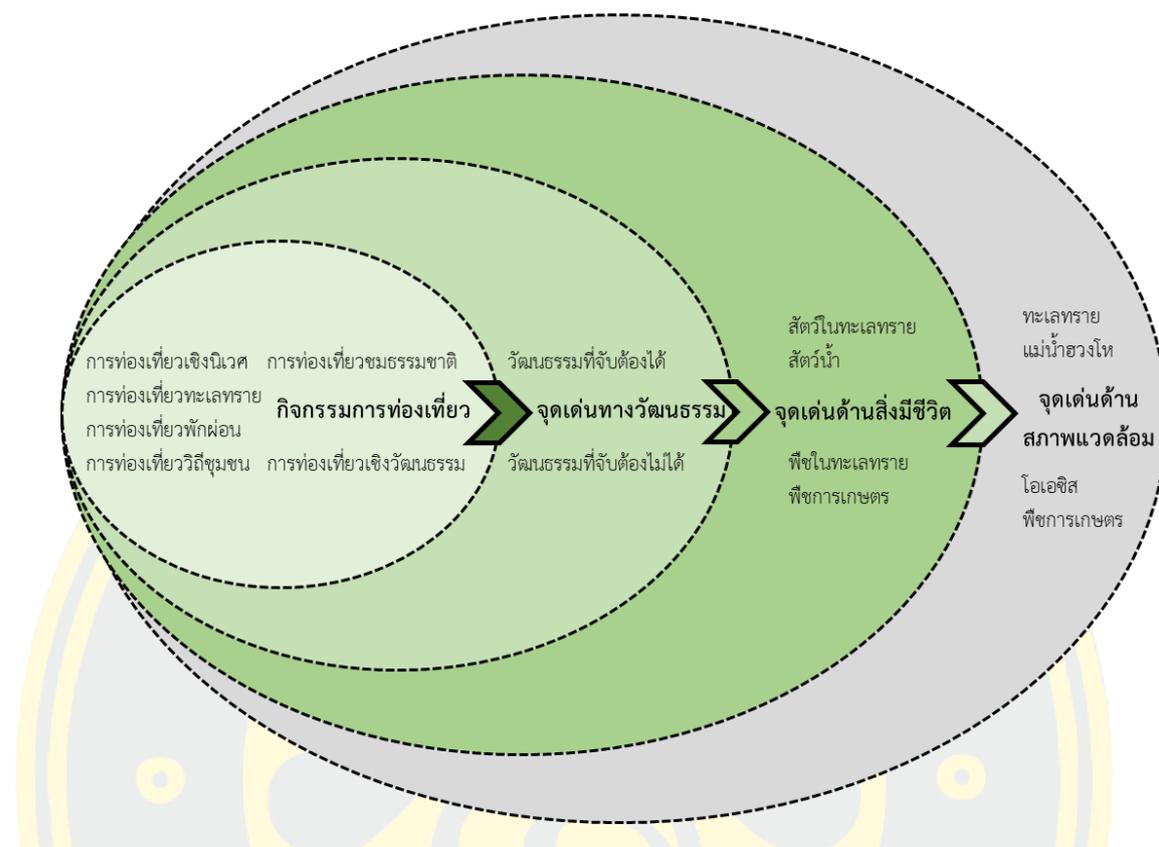
3. การวิเคราะห์ทฤษฎีการอยู่ร่วมกันแบบองค์รวมของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม

องค์ประกอบพื้นฐานของทฤษฎีการอยู่ร่วมกันประกอบด้วยหน่วยองค์ประกอบในการอยู่ร่วมกัน สภาพแวดล้อมการอยู่ร่วมกันและโครงสร้างรูปแบบการอยู่ร่วมกัน (ดังภาพที่ 4-1) ซึ่งหน่วยองค์ประกอบในการอยู่ร่วมกัน คือหน่วยองค์ประกอบและเงื่อนไขพื้นฐานในการสร้างความสัมพันธ์อยู่ร่วมกัน โดยจะต้องมีความเข้มแข็งในการทดแทนกันและการอยู่ร่วมกันทางด้านทรัพยากรระหว่างกัน สภาพแวดล้อมการอยู่ร่วมกันเป็นเงื่อนไขภายนอกที่มีผลต่อการอยู่ร่วมกันของหน่วยองค์ประกอบ เช่น นโยบายการปกครอง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม ฯลฯ ในส่วนของรูปแบบการอยู่ร่วมกันเป็นพื้นที่สะท้อนถึงลักษณะของวิธีการและการแลกเปลี่ยนพลังงานในการรวมกันของหน่วยองค์ประกอบ ซึ่งสามารถแบ่งเป็นลักษณะพฤติกรรมและวิธีการรวมกลุ่ม โดยลักษณะพฤติกรรมรวมถึงการอาศัยแบบภาวะปรสิต ภาวะอิงอาศัยและภาวะพึ่งพากัน และวิธีการรวมกลุ่มรวมถึงการรวมกลุ่มแบบเดี่ยว แบบวัณระยะ แบบต่อเนื่อง และแบบรวมเป็นหนึ่ง ซึ่งใจความสำคัญของการศึกษาทฤษฎีการอยู่ร่วมกันคือความสัมพันธ์ในการพึ่งพาอาศัยกันและการมีผลซึ่งกันระหว่างองค์ประกอบการอยู่ร่วมกัน กล่าวคือหน่วยองค์ประกอบนี้สามารถส่งเสริมกันในกระบวนการร่วมมือ เพื่อให้การดำเนินชีวิตและการพัฒนาเป็นไปได้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ภาพที่ 4-2 ภาพของสามองค์ประกอบในการอยู่ร่วมกัน (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

สภาพแวดล้อมนิเวศเป็นรากฐานการพัฒนาและพื้นฐานทางทรัพยากรของการท่องเที่ยว และวัฒนธรรม สภาพแวดล้อมนิเวศที่ดีสามารถดึงดูดการบริโภคการท่องเที่ยวได้และมีส่วนช่วยใน กิจกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งนักท่องเที่ยวให้ความสนใจกับกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นการสัมผัส สภาพแวดล้อมธรรมชาติและ การชื่นชมวัฒนธรรม โดยวัฒนธรรมท้องถิ่นสะท้อนให้เห็นถึงภาพลักษณ์ ทางวัฒนธรรมที่ถูกสร้างขึ้นภายใต้ทัศนียภาพทางธรรมชาติที่ต่างกัน พฤติกรรมการสัมผัส การท่องเที่ยวและทัศนียภาพทางวัฒนธรรมของชุมชนได้ผสมผสานเข้าด้วยกัน ซึ่งวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวมีความผูกพันตามธรรมชาติ การพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวจึงสามารถสร้างรายได้ทาง เศรษฐกิจ และยังส่งเสริมการสืบทอด การพัฒนาและการอนุรักษ์วัฒนธรรมของแหล่งท่องเที่ยวได้อีก ทางหนึ่ง ทั้งนี้การอนุรักษ์การสืบทอดและการพัฒนาทัศนียภาพทางวัฒนธรรมไม่เพียงแต่ทำให้ ทรัพยากรการท่องเที่ยวสมบูรณ์ขึ้น ทั้งยังเกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านรูปแบบการท่องเที่ยวแบบชม ธรรมชาติทั้งแบบดั้งเดิมและแบบเดี่ยว ซึ่งทำให้ประสบการณ์ของนักท่องเที่ยวมีความสมบูรณ์มากขึ้น ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่ได้จากกิจกรรมท่องเที่ยวสามารถอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมนิเวศได้ ทั้งช่วย เผยแพร่อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมในพื้นที่ สร้างความเข้มแข็งในด้านการรับรู้เชิงนิเวศของผู้คนในแหล่ง ท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังช่วยผลักดันระบบนิเวศและความหลากหลายในการอนุรักษ์ วัฒนธรรม (ดังภาพที่ 4-2)

ภาพที่ 4-3 ภาพการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของการอยู่ร่วมกัน (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

การพัฒนาที่ยั่งยืนในพื้นที่เป็นส่วนสำคัญของการอยู่ร่วมกันในการศึกษานี้ ซึ่งศักยภาพในการอยู่ร่วมกันเป็นลักษณะพื้นฐานของหน่วยองค์ประกอบการอยู่ร่วมกัน โดยได้อธิบายการวิเคราะห์ลักษณะพื้นฐานของหน่วยองค์ประกอบการอยู่ร่วมกันของแหล่งท่องเที่ยวบนพื้นฐานเงื่อนไขการอยู่ร่วมกันได้ ดังนี้

1) หน่วยองค์ประกอบการอยู่ร่วมกันของแหล่งท่องเที่ยวเป็นหน่วยพื้นที่ที่สามารถเติบโตได้อย่างอิสระซึ่งมีเป้าหมายสุดท้ายของการอยู่ร่วมกันคือการพัฒนาและการวิวัฒนาการ ในความสัมพันธ์ของการอยู่ร่วมกันในแหล่งท่องเที่ยวก็เป็นจุดสำคัญในการติดตามการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ดังนั้น หน่วยองค์ประกอบการอยู่ร่วมกันของแหล่งท่องเที่ยวควรแสดงให้เห็นถึงแนวโน้มการเติบโตหรือศักยภาพที่เด่นชัดของกิจกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งหมายถึงแหล่งท่องเที่ยวที่ขาดแคลนทรัพยากรจะไม่มีคุณสมบัติเป็นหน่วยที่ร่วมอยู่ได้

2) ระหว่างหน่วยองค์ประกอบการอยู่ร่วมกันของแหล่งท่องเที่ยวมีความเชื่อมโยงด้านเวลาและพื้นที่ ซึ่งหน่วยองค์ประกอบการอยู่ร่วมกันของแหล่งท่องเที่ยวจะต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนด จึงจะเกิดความสัมพันธ์ในการอยู่ร่วมกันได้ การใช้กิจกรรมการท่องเที่ยวเป็นขอบเขตพื้นที่การอยู่ร่วมกัน และกระแสการท่องเที่ยวก็เป็นการแสดงออกพื้นฐานของความสัมพันธ์ในการอยู่ร่วมกัน

หน่วยองค์ประกอบการอยู่ร่วมกันของแหล่งท่องเที่ยวความรื่นเริงไขในความสัมพันธ์ของกระแสการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นในแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ของเขตพื้นที่ ในช่วงเวลาและระยะทางที่นักท่องเที่ยวยอมรับได้จะเกิดคู่ความสัมพันธ์การอยู่ร่วมกันอย่างน้อยหนึ่งประเภท ทั้งนี้ยังเป็นการตอบสนองเงื่อนไขการเดินทางของกระแสการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวอีกด้วย

3) หน่วยองค์ประกอบการอยู่ร่วมกันของแหล่งท่องเที่ยวก่อให้เกิดความสัมพันธ์เชิงพื้นที่ซึ่งความสัมพันธ์ในการอยู่ร่วมกันนี้ได้แสดงถึงการเกิด การแลกเปลี่ยนและการจับคู่ของวัตถุ ข้อมูลหรือพลังงานของแหล่งท่องเที่ยว รวมเป็นการเคลื่อนตัวด้านพื้นที่ของกิจกรรมการท่องเที่ยว ทำให้ระหว่างหน่วยองค์ประกอบการอยู่ร่วมกันของแหล่งท่องเที่ยวเกิดการเคลื่อนตัวของการท่องเที่ยว

จากลักษณะข้างต้น พื้นที่ซาพอโอโลวที่มีทรัพยากรการท่องเที่ยวที่อุดมสมบูรณ์ กว่า 70% ของทรัพยากรการท่องเที่ยวอยู่ในหมู่บ้านดั้งเดิมในแถบชายขอบทะเลทราย ซึ่งการอยู่ร่วมกันแบบองค์รวมของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมนิเวศในท้องถิ่นคือ ในการจัดแสดงหน่วยองค์ประกอบการอยู่ร่วมกันแต่ละส่วนในพื้นที่กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมนิเวศ (หมู่บ้านซาพอโอโลว หมู่บ้านฉางหลิวสู่ย หมู่บ้านหนานฉางตัน) เพื่อเป็นเป้าหมายองค์รวมของการพัฒนาภายในพื้นที่ก่อให้เกิดการพัฒนาในรูปแบบการท่องเที่ยวของทรัพยากรการท่องเที่ยวของกิจกรรมการท่องเที่ยว จากการอยู่ร่วมกันแบบองค์รวมของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและเชิงวัฒนธรรมของแหล่งท่องเที่ยวจุดชมวิวซาพอโอโลว หมู่บ้านซาพอโอโลว หมู่บ้านฉางหลิวสู่ย และหมู่บ้านหนานฉางตันทั้ง 4 แห่ง มีส่วนช่วยส่งเสริมการพัฒนาระหว่างกันของทรัพยากรของหน่วยองค์ประกอบการอยู่ร่วมกันแต่ละส่วนในพื้นที่ ในการวิเคราะห์ลักษณะการอยู่ร่วมกันตามวัตถุประสงค์การศึกษา มีดังนี้

(1) ทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมนิเวศในท้องถิ่นมีความสมบูรณ์ และมีความเข้มแข็งในการเกื้อกูลกัน

ตามรายงานการทำงานของรัฐบาลที่ได้ออกประกาศเมื่อปลายเดือนธันวาคม ค.ศ. 2023 กล่าวว่า ในปี 2023 พื้นที่ซาพอโอโลวสามารถรองรับนักท่องเที่ยว ได้ถึง 10,054,000 คนต่อครั้ง ทำรายได้การท่องเที่ยวสูงถึง 6,730 ล้านหยวน และในปี 2023 เขตซาพอโอโลวได้รับเลือกให้เป็นหมู่บ้านพื้นที่ทดลองชุมชนอุตสาหกรรมวัฒนธรรมครั้งแรกของประเทศ และประสบความสำเร็จในการจัดเทศกาลดอกสาลีของหมู่บ้านหนานฉางตัน และการสร้างสรรค์ให้หมู่บ้านฉางหลิวสู่ยเป็นแหล่งต้นแบบการท่องเที่ยววิถีชุมชน โดยทั้ง 3 ชุมชนที่ศึกษาตั้งอยู่ในพื้นที่ชายขอบของทะเลทรายถึงเกอหลี่ที่มีสภาพภูมิประเทศที่ซับซ้อนและสภาพภูมิอากาศที่เอื้ออำนวยต่อทรัพยากรนิเวศและความหลากหลายทางวัฒนธรรมที่สมบูรณ์ของเขตซาพอโอโลว โดยใช้แหล่งอนุรักษ์ธรรมชาติระดับชาติของซาพอโอโลวและแบนด์แหล่งท่องเที่ยวระดับ 5A ของซาพอโอโลวเป็นจุดดึงดูดที่สำคัญในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ร่วมกับทรัพยากรนิเวศทะเลทรายกับทรัพยากรธรรมชาติแม่น้ำฮวงโห วัฒนธรรมเกษตรกรรมวัฒนธรรมโอเอซิส โบราณสถานยุคเก่าแก่ วัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์ วัฒนธรรมเส้นทางสายไหม

โบราณสถานการทหาร หมู่บ้านอัตลักษณ์ ที่พักอาศัยเฉพาะ เป็นต้น ทำให้ระหว่างหน่วยองค์ประกอบ การอยู่อาศัยมีทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีคุณลักษณะแบบเดียวกันและแตกต่างกัน โดยการรวม ทรัพยากรการท่องเที่ยวในพื้นที่ใกล้เคียงภายใต้ภูมิหลังของสภาพแวดล้อมนิเวศที่อ่อนไหวและขอบ บางของระบบนิเวศที่เป็นทะเลทรายแสดงให้เห็นถึงความได้เปรียบของการรวมทรัพยากรท่องเที่ยว ภายหลังจากการร่วมตัวระหว่างทรัพยากรการท่องเที่ยวได้พื้นที่ที่มีศักยภาพอย่างมากในการทำ ประโยชน์

(2) ชุมชนมีพื้นที่ใกล้เคียงกัน การเดินทางสะดวก

การศึกษาของ Li Shan และคณะ (2019) ได้กล่าวว่า โมเดลวงกลมการท่องเที่ยวที่ เหมาะสมแสดงให้เห็นถึงระยะเวลา 5 ชั่วโมง หรือระยะทางในการเดินทางประมาณ 400 กิโลเมตร คือขีดจำกัดทางด้านจิตใจที่ยอมรับได้ การออกท่องเที่ยวระยะกลาง-สั้นภายในระยะ 300 กิโลเมตร ค่าเฉลี่ยในทางทฤษฎีของการท่องเที่ยวครั้งทางอยู่ในรัศมีระหว่าง 67-147 กิโลเมตร ในปี 2023 จาก การศึกษาสัมภาษณ์แบบสุ่มของกลุ่มนักท่องเที่ยวที่เดินทางด้วยตนเองเกี่ยวกับ “ระยะเวลาในการ เดินทางของแหล่งท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวจะยอมรับได้” ในการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวซาฟารีโอเอซิส 20.41% สามารถยอมรับได้ที่ 1 ชั่วโมง 35.37% ยอมรับได้ที่ 2 ชั่วโมง 12.18% ยอมรับได้ที่ 3 ชั่วโมง และ 32.04% ยอมรับได้ที่ 5 ชั่วโมง จากระยะเวลาระหว่างแหล่งท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวที่ เดินทางเองยอมรับได้เฉลี่ยอยู่ที่ 2.87 ชั่วโมง โดยคำนวณตามความเร็วในการเดินทาง 1 กิโลเมตรต่อ ชั่วโมง ซึ่งการเดินทางขาเดียว 2.87 ชั่วโมงนั้นแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างแหล่งที่เที่ยวใน ระยะ 2.87 กิโลเมตร โดยหมู่บ้านซาฟารีโอเอซิส หมู่บ้านฉางหลิวสู่ย หมู่บ้านหนานฉางตันล้วนตั้งอยู่ใน เขตซาฟารีโอเอซิส เมืองจงเว่ย มณฑลหนิงเซีย ซึ่งมีแหล่งท่องเที่ยวซาฟารีโอเอซิสเป็นศูนย์กลาง และหมู่บ้านซา ฟารีโอเอซิสอยู่ห่างจากแหล่งท่องเที่ยว 2.8 กิโลเมตร ใช้เวลาเดินทาง 32 นาที ขณะที่หมู่บ้านฉางหลิวสู่ย อยู่ห่างจากแหล่งท่องเที่ยว 4.4 กิโลเมตร ใช้เวลาเดินทาง 50 นาที และหมู่บ้านหนานฉางตันอยู่ห่าง แห่งท่องเที่ยว 95 กิโลเมตร ซึ่งใช้เวลาในการเดินทาง 2 ชั่วโมง จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่า ระยะห่างของหมู่บ้านที่เป็นหน่วยองค์ประกอบที่อยู่ร่วมกันอยู่ใกล้เคียงกันมาก โดยมีเส้นทางรถไฟ ความเร็วสูงตั้งอยู่ และถนนสาย 338 ให้บริการหมู่บ้านทั้งสาม โดยทั้งสามหมู่บ้านในโครงสร้างพื้นที่นี้มี กลุ่มชาติพันธุ์ วิถีชีวิต และวัฒนธรรมที่คล้ายคลึงกัน เป็นพื้นที่ในการอนุรักษ์การดำรงอยู่ของ วัฒนธรรม นอกจากนี้การค้ำระหว่างหมู่บ้าน การหมุนเวียนของผู้คนและการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม เป็นสภาพแวดล้อมทางสังคมวัฒนธรรมที่ดีของหมู่บ้านที่เป็นหน่วยองค์ประกอบที่อยู่ร่วมกัน

(3) การใช้ทะเลทรายและแม่น้ำฮวงโหเป็นจุดเด่นของความหนาแน่นทางทรัพยากรการท่องเที่ยววัฒนธรรมนิเวศ

เขตพื้นที่ซาฟารีตั้งอยู่ในเมืองจงเว่น มณฑลหนิงเซีย บริเวณชายของทะเลทรายเถิงเก้อหลี่ ซึ่งมีทะเลทราย แม่น้ำฮวงโห ภูเขา โอเอซิสรวมเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่สมบูรณ์ ในปี 1984 เขตปกครองตนเองหุย มณฑลหนิงเซียได้ถูกยกให้เป็นหนึ่งในแหล่งท่องเที่ยวในการพัฒนาครั้งแรก จากการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวทะเลทรายมากกว่า 30 ปี เขตพื้นที่ซาฟารีได้กลายเป็นเขตอนุรักษ์ธรรมชาติระดับชาติ และเป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับ 5A ของประเทศ ซึ่งกิจกรรมการท่องเที่ยวได้เพิ่มรายได้ในการท่องเที่ยวซาฟารีและธุรกิจที่เกี่ยวข้อง กระตุ้นการพัฒนาอุตสาหกรรมบริการในเขตพื้นที่ซาฟารี นอกจากนี้ซาฟารียังตั้งอยู่ในเขตการไหลผ่านของแม่น้ำฮวงโห ซึ่งไหลผ่านเป็นระยะทางกว่า 114 กิโลเมตร จึงทำให้มีทรัพยากรทางวัฒนธรรมแม่น้ำฮวงโหที่สมบูรณ์ ภาพวาดผนัง ถ้ำดาไมโต โบราณสถานเหมืองแร่ วัดเกาเมี่ยวเป่าอัน และส่วนหนึ่งของกำแพงเมืองจีนเป็นแหล่งอนุรักษ์ที่สำคัญของประเทศ รวมถึงแหล่งอนุรักษ์โบราณวัตถุระดับเขตปกครองตนเองทั้ง 7 แห่ง ได้แก่ โบราณสถานเตาเผาเครื่องเซรามิกเซียเหอเหยียน โบราณสถานเตาเผากระเบื้องดำวาน โบราณสถานบ้านบ่อน้ำสีดาในสมัยราชวงศ์เซี่ยตะวันตก เมืองโบราณบ่อน้ำสีดา แหล่งหมักเหล้าจวงเว่ย เป็นต้น ซึ่งเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแม่น้ำฮวงโห เนื่องจากความมีชื่อเสียงที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้ของปริมาณนักท่องเที่ยวในเขตซาฟารีเพิ่มขึ้นและมีสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวเพื่อตอบสนองการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว พร้อมทั้งเกิดผลกระทบต่อการอนุรักษ์สภาพแวดล้อมทะเลทราย ทศนิยมภาพดั้งเดิมทะเลทรายเป็นพื้นที่แม่น้ำฮวงโห โดยแนวโน้มโครงการกิจกรรมท่องเที่ยวทะเลทรายและการสัมผัสแม่น้ำฮวงโหส่งผลให้ความคาดหวังของนักท่องเที่ยวลดลง และปัญหาความน่าสนใจที่ไม่เพียงพอ ดังนั้นการรวมทรัพยากรการท่องเที่ยววัฒนธรรมเชิงนิเวศในพื้นที่ซาฟารีจึงต้องสังเคราะห์เอาอัตลักษณ์การท่องเที่ยวซาฟารีออกมา เพื่อเพิ่มความเข้มแข็งในด้านการสัมผัสประสบการณ์ของนักท่องเที่ยว และสร้างคุณค่าร่วมกันในพื้นที่ซาฟารี การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การท่องเที่ยวทะเลทรายและการท่องเที่ยวเชิงประสบการณ์ เพื่อบรรลุเป้าหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืน

(4) นโยบายการพัฒนาการอยู่ร่วมกันของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในพื้นที่

ธุรกิจบริการสมัยใหม่ที่ใช้การท่องเที่ยว หรือการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเป็นส่วนสำคัญในมีส่วนในกลยุทธ์ของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมที่โดดเด่นมากยิ่งขึ้น โดยพื้นที่ซาฟารี เมืองจงเว่ยได้สร้างภาพลักษณ์การท่องเที่ยว “หมู่บ้านดวงดาว เมืองน้ำกลางทะเลทราย” โดยการพัฒนานำเอาแหล่งท่องเที่ยวซาฟารีเข้ามาเป็นส่วนสำคัญ และใช้จุดเด่นจากทะเลทราย แม่น้ำฮวงโห ดวงดาว และหมู่บ้านในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ทางท่องเที่ยวที่เน้นด้านระบบนิเวศ กีฬา สุขภาพและการศึกษาเป็นหลัก ซึ่งสร้างเป็นแหล่งท่องเที่ยวด้านวัฒนธรรมทะเลทรายคุณภาพสูงที่ใช้จุดชมวิuszaฟารีเป็น

ใจกลาง ทั้งยังใช้แนวทางการท่องเที่ยว 2 แบบ ได้แก่ แนวทางการท่องเที่ยววัฒนธรรมชุมชนแม่น้ำฮวงโห และแนวทางการท่องเที่ยววัฒนธรรมแบบพักผ่อนรูปแบบเมือง และยังมีแหล่งพักผ่อนเชิงอุตสาหกรรม 4 ด้านใหญ่ เช่น อุตสาหกรรมพืชผัก การผลิตแอปเปิล การผลิตอาหารเสริม และการผลิตเก๋ากี้ ซึ่งในนี้ระดับถึงการพัฒนาของชุมชนอัตลักษณ์วัฒนธรรมเส้นทางสายไหมที่สร้างโดยหมู่บ้านฉางหลิวสุ่ย สวยที่สวยงามในแบบวัฒนธรรมหนึ่งเดียวโดยหมู่บ้านชาพอโถว และหมู่บ้านโบราณริมฝั่งแม่น้ำฮวงโหของหมู่บ้านหนานฉางตัน โดยนโยบายแผนการพัฒนาเหล่านี้จะช่วยให้มีการป้องกันอย่างมีประสิทธิภาพสำหรับการพัฒนาความสัมพันธ์ที่มั่นคงระยะยาวระหว่างหมู่บ้านในพื้นที่

4. ความสัมพันธ์แบบอยู่ร่วมกันระหว่างอัตลักษณ์นิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายชาพอโถวและหมู่บ้าน

1) การอยู่ร่วมกันระหว่างวัฒนธรรมทะเลทรายและพื้นที่นิเวศ

จากมุมมองด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมและนิเวศแวดล้อม ทะเลทรายได้มอบทรัพยากรอันอุดมสมบูรณ์ เมื่อคุณค่าทางเศรษฐกิจของการสร้างสรรค์ทรัพยากรเชิงนิเวศมีการพัฒนา ร่วมกันกับวัฒนธรรมทะเลทรายชาพอโถว ผู้คนในชุมชนและนักท่องเที่ยวจะให้ความเคารพต่อธรรมชาติ การสืบทอดและการพัฒนาเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมทะเลทรายพอโถวจะก่อประโยชน์แก่ระบบนิเวศของพื้นที่ชายขอบทะเลทรายเล็งเก่อหลี่ในด้านการอนุรักษ์ และกลายเป็นวงจรที่ดีในการสร้างผลประโยชน์ร่วมกันระหว่างวัฒนธรรมทะเลทรายและพื้นที่เชิงนิเวศ ขณะเดียวกันยังเป็นการสืบทอดการอนุรักษ์ภูมิปัญญาการดำรงชีพในการพัฒนาหมู่บ้าน เช่น รูปแบบหมู่บ้านดั้งเดิม การสร้างที่พักอาศัยดั้งเดิม วิธีการยับยั้งควบคุมทราย วิธีการสร้างวิถีชีวิต เป็นต้น ล้วนเป็นผลการเติมพินระหว่างมนุษย์กับทะเลทรายในช่วงการพัฒนาในประวัติศาสตร์ เป็นแนวทางการพัฒนาในท้องถิ่นที่มีประสิทธิภาพ สร้างความตระหนักในการเคารพและอนุรักษ์ทะเลทราย ในขณะเดียวกันวัฒนธรรมทะเลทรายเป็นการสะท้อนการเปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของหมู่บ้าน เป็นการแสดงออกทางการดำรงอยู่และภาพลักษณ์ทางจิตวิญญาณของวัฒนธรรมทะเลทราย ส่งเสริมด้านการสืบทอดของเอกลักษณ์ของประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมหมู่บ้าน เป็นการเพิ่มโอกาสและกำลังในการอนุรักษ์สภาพแวดล้อมของหมู่บ้าน การสร้างรูปแบบการอนุรักษ์จากการอนุรักษ์และสืบทอดวัฒนธรรมดั้งเดิมในการสร้างนิเวศแวดล้อม เป็นส่วนสำคัญในการรักษาเอกลักษณ์และคุณค่าเชิงพื้นที่ของหมู่บ้าน

ตารางที่ 4-3 ปฏิสัมพันธ์ของวัฒนธรรมทะเลทรายและพื้นที่นิเวศ (Liu Fangliang, 2023)

ปฏิสัมพันธ์ของวัฒนธรรมทะเลทรายและพื้นที่นิเวศ		
	หมู่บ้านซาฟอโถว	หมู่บ้านฉางหลิวส่วย
พื้นที่ นิเวศ	 <p>ทัศนียภาพของหมู่บ้านซาฟอโถว</p>	 <p>ทัศนียภาพของหมู่บ้านฉางหลิวส่วย</p>
	 <p>พื้นที่แห้งแล้ง</p>	 <p>พื้นที่แห้งแล้ง</p>
	 <p>ทะเลทราย</p>	 <p>อ่างเก็บน้ำ</p>
	 <p>ทะเลทรายซาฟอโถวกับแม่น้ำฮวงโห</p>	 <p>โอเอซิส</p>

2) การอยู่ร่วมกันระหว่างวัฒนธรรมทะเลทรายและพื้นที่ผลิต

พื้นที่ผลิตเป็นพื้นที่ที่ผู้คนท้องถิ่นเดิมในเขตพื้นที่ซาฟอโถวมีการควบคุมทราย การพัฒนาการผลิตทางเกษตรกรรม รวมถึงการแลกเปลี่ยนสินค้า พื้นที่ดังกล่าวรวมถึงผลการเพิ่มพื้นที่สีเขียวในการควบคุมทราย พื้นที่ทุ่งนาในการบุกเบิกทะเลทราย และตลาดในหมู่บ้าน เป็นต้น การควบคุมทรายเป็นกิจกรรมการสร้างพื้นฐานในการดำรงชีพของผู้คนในหมู่บ้านดั้งเดิมในเขตพื้นที่ซาฟอโถว ตารางฟางข้าว และระบบการป้องกันควบคุมทราย “ห้าสายเป็นหนึ่ง” เป็นสิ่งที่ยืนยันให้เห็นถึงภูมิปัญญาของจีนในการจัดการพื้นที่แห้งแล้ง ทุ่งนาเกษตรเป็นพื้นที่ผลิตทางการเกษตร เป็นพื้นที่กิจกรรมเชิงรูปธรรม และนามธรรม ทั้งเป็นพื้นที่สำหรับกิจกรรมการผลิตที่มีเอกลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทราย เป็นสถานที่ที่แสดงวัฒนธรรมเกษตรกรรมของหมู่บ้านในเขตพื้นที่ซาฟอโถวที่ดีที่สุด เป็นการตบแต่งภูมิปัญญาของการสร้างวิถีชีวิตในพื้นที่ชายขอบทะเลทรายของผู้คนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ซาฟอโถวนับกว่าพันปี เป็นสถานที่สำคัญที่แสดงถึงการใช้ประโยชน์ทรัพยากรเชิงนิเวศในพื้นที่ชายขอบทะเลทรายเชิงเกื้อกูลของหมู่บ้านดั้งเดิม เป็นพื้นที่สำคัญที่ทำให้นักท่องเที่ยวเข้าใจถึงความสำเร็จในการควบคุมทรายในพื้นที่ชายขอบทะเลทราย วัฒนธรรมเกษตรกรรม และการสัมผัสการผลิตในพื้นที่ชายขอบทะเลทราย พื้นที่ตลาดเป็นสถานที่แลกเปลี่ยนสินค้า เช่น ผลิตภัณฑ์ช่วยเหลือทางการเกษตร อาหาร สินค้าใช้สอย และยารักษาโรค เป็นต้น ซึ่งพื้นที่เหล่านี้เกิดจากการสั่งสมของผู้คนจากการเปลี่ยนแปลงของสังคม เป็นภาพสะท้อนชีวิตประจำวันของชาวบ้านในชุมชน และเป็นการความเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของชาวบ้านอย่างมาก เมื่อผู้คนใช้ประโยชน์จากทรัพยากรทะเลทรายในการผลิต ไม่สามารถมองข้ามประโยชน์จากการผลิตวัฒนธรรมภูมิปัญญาในสภาพแวดล้อมทะเลทรายของมนุษย์ เพียงแต่จะผนวกทั้งสองอย่างเข้าด้วยกันเพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีของทั้งสองส่วน

ตารางที่ 4-4 ปฏิสัมพันธ์ของวัฒนธรรมทะเลทรายและพื้นที่ผลิต (Liu Fangliang, 2023)

ปฏิสัมพันธ์ของวัฒนธรรมทะเลทรายและพื้นที่ผลิต		
	หมู่บ้านซาฟอโถว	หมู่บ้านฉางหลิวสู่ย
พื้นที่ผลิต	 <p>อุตสาหกรรมผลิตพลังงานใหม่</p>	 <p>ทุ่งนาเกษตรกรรม</p>

การเพาะปลูกในเรือนกระฉก

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ความสำเร็จในการควบคุมทราย

การป้องกันควบคุมทราย

โบราณสถานเส้นทางสายไหม

ที่พักเชิงเกษตร

โบราณสถานแหล่งอารยธรรมยุคหินกลาง

การเก็บเกี่ยวของที่ปักเชิงเขตร	เส้นทางรถไฟเปาหลาน
 <p data-bbox="518 645 639 674">แพหนังแพะ</p>	 <p data-bbox="997 645 1303 674">เขตอนุรักษวัฒนธรรมชาติระดับชาติ</p>

3) การอยู่ร่วมกันระหว่างวัฒนธรรมทะเลทรายและพื้นที่อยู่อาศัย

พื้นที่อยู่อาศัยเป็นรากฐานของการแสดงออกในด้านการพัฒนาของสังคมประวัติศาสตร์และชีวิตประจำวันของมนุษย์ พื้นที่อยู่อาศัยในพื้นที่ซาฟอโถวเป็นพื้นที่ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของผู้คนในพื้นที่ซาฟอโถว ที่บันทึกการอยู่อาศัยเชิงกายภาพที่เกิดขึ้น กิจกรรมการผลิตใหม่ของมนุษย์ วิถีชีวิตเชิงเศรษฐกิจและสังคม วิถีชีวิตเชิงจิตวิญญาณ รวมถึงเป็นสถานที่ในกิจกรรม เช่น การเปลี่ยนแปลงที่สร้างสรรค์ของวัฒนธรรมดั้งเดิมที่โดดเด่นและการพัฒนาที่สร้างสรรค์ เป็นต้น เป็นสถานที่ที่ผู้คนมีการใช้งานสูงสุด ทั้งเป็นสถานที่สำคัญในการสร้างวัฒนธรรมทะเลทรายที่เป็นเอกลักษณ์ในเขตซาฟอโถว เป็นพื้นที่ที่บันทึกวัฒนธรรมทะเลทรายในพื้นที่ซาฟอโถว รูปแบบของพื้นที่อยู่อาศัยของผู้คนเป็นผลิตภัณฑ์ที่มาจากสังคมประวัติศาสตร์และการพัฒนาวัฒนธรรม ซึ่งวัฒนธรรมทะเลทรายเป็นการสั่งสมการใช้ชีวิตของผู้คนในเขตซาฟอโถว เป็นวิถีชีวิตและแนวคิดจิตสำนึกที่เป็นเอกลักษณ์ในการบ่มเพาะภายในสภาพแวดล้อมทะเลทรายในเขตซาฟอโถว ในกระบวนการพัฒนาของครอบครัว ชาวบ้านได้สืบทอดภูมิปัญญาของบรรพบุรุษในการดำรงชีพในสภาพแวดล้อมทะเลทรายในเขตซาฟอโถว เกิดเป็นปฏิสัมพันธ์ที่ดีในการสืบทอดและการพัฒนา

ตาราง 4-3 ปฏิสัมพันธ์ของวัฒนธรรมทะเลทรายและพื้นที่อยู่อาศัย (Liu Fangliang, 2023)

ปฏิสัมพันธ์ของวัฒนธรรมทะเลทรายและพื้นที่อยู่อาศัย	
	หมู่บ้านซาฟอโถว
พื้นที่อยู่อาศัย	
	

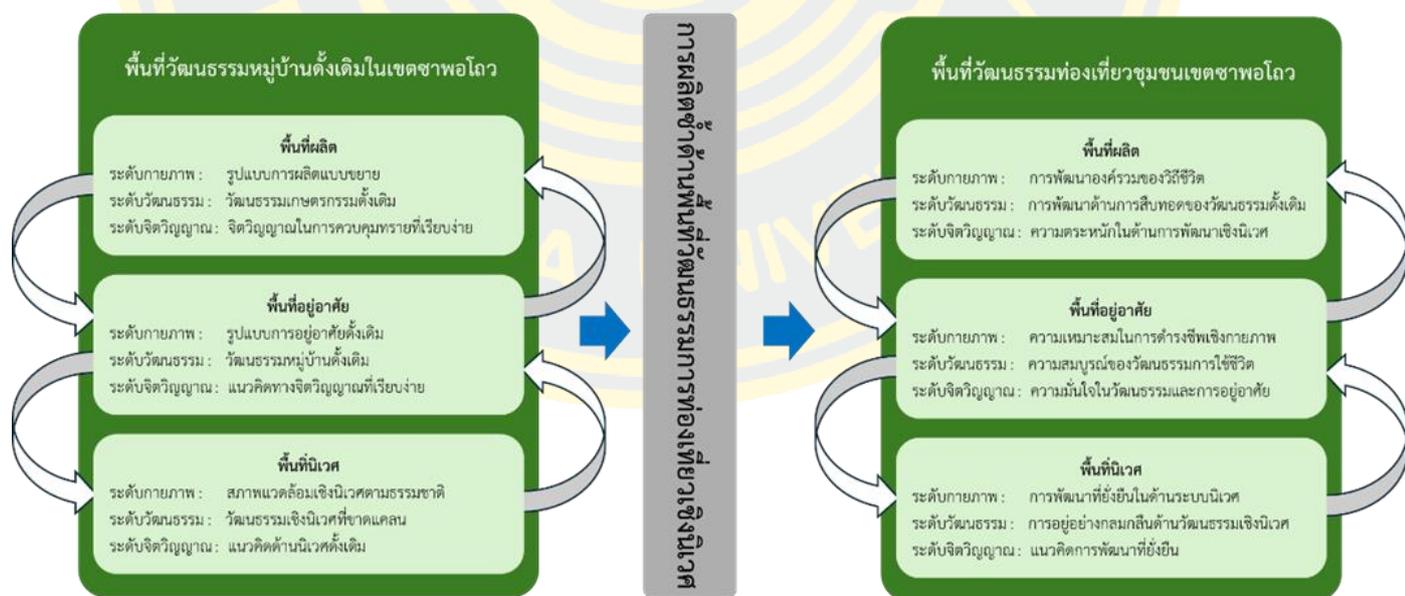
<p>คณะกรรมการหมู่บ้าน</p>	<p>คณะกรรมการหมู่บ้าน</p>
 <p>ที่พักออาศัยแบบดั้งเดิม</p>	 <p>ที่พักออาศัยแบบดั้งเดิม</p>
 <p>ที่พักออาศัย</p>	 <p>ที่พักออาศัย</p>
 <p>ชาวบ้านท้องถิ่น</p>	 <p>ชาวบ้านท้องถิ่น</p>
 <p>พื้นที่อยู่อาศัยของชาวบ้าน</p>	 <p>พื้นที่อยู่อาศัยของชาวบ้าน</p>

พื้นที่ทางจิตวิญญาณ

พื้นที่ทางจิตวิญญาณ

ด้วยการศึกษานัยยะในมิติด้านกายภาพ มิติวัฒนธรรม และมิติจิตวิญญาณในการผลิตซ้ำของพื้นที่วัฒนธรรมในหมู่บ้านชาพอโถวและฉางหลิวสู่ยในเขตพื้นที่ชาพอโถว ผู้วิจัยได้ออกแบบสร้างโครงสร้างระบบการผลิตซ้ำของวัฒนธรรมทะเลทราย (ดังภาพ 4-3) ซึ่งเป็นด้านพื้นที่สามส่วนของชุมชนในการเปลี่ยนแปลงวิธีการผลิต วิธีการอยู่อาศัย และการสร้างสภาพแวดล้อมเชิงนิเวศภายใต้การเข้ามาของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่ทำให้เกิดการผลิตซ้ำในมิติทางกายภาพ วัฒนธรรมและจิตวิญญาณ ทำให้เกิดการสร้างพื้นที่วัฒนธรรมการท่องเที่ยวของหมู่บ้านที่มีการใช้การท่องเที่ยวเชิงนิเวศแนวใหม่ในการพัฒนาวัฒนธรรมหมู่บ้าน

ภาพที่ 4-4 ระบบการผลิตซ้ำของวัฒนธรรมทะเลทราย (ที่มา: Liu Fangliang, 2023)

5. คุณค่าของการพัฒนาเขตซาพอโถวแบบอยู่ร่วมกัน

กระบวนการด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมเป็นกระบวนการที่นักท่องเที่ยวแสวงหาความสุขทางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยว ซึ่งกล่าวคือการท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณ เป็นปรากฏการณ์ทางสังคมวัฒนธรรมที่ตอบสนองความต้องการเชิงสุนทรีย์ของนักท่องเที่ยว ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมทะเลทรายและคุณค่าการท่องเที่ยวมีลักษณะที่สำคัญ 2 ประการดังนี้

1) ปัจจุบัน การท่องเที่ยวทะเลทราย หนึ่งในรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้รับความนิยมจากผู้คน ซึ่งมีลักษณะพื้นฐานเป็นประสบการณ์การท่องเที่ยววัฒนธรรมทะเลทราย ท่ามกลางพื้นที่ธรรมชาติที่เต็มไปด้วยวัฒนธรรมทะเลทราย นักท่องเที่ยวสามารถสัมผัสถึงประสบการณ์ทางวัฒนธรรมที่แตกต่างจากรูปแบบการท่องเที่ยวอื่น ๆ โดยประสบการณ์การท่องเที่ยววัฒนธรรมทะเลทรายเป็นการรวมตัวของการบินในแบบการสัมผัสวัฒนธรรมของกลุ่มนักท่องเที่ยว แสดงให้เห็นถึงคุณค่าสำคัญในการท่องเที่ยวทะเลทรายที่มีความกลมกลืนระหว่างมนุษย์และธรรมชาติ กระบวนการท่องเที่ยวทะเลทรายยังเป็นกระบวนการสื่อสารด้านวัฒนธรรมทะเลทรายที่ทำให้การท่องเที่ยวทะเลทรายกลายเป็นการท่องเที่ยวคุณภาพในรูปแบบความหมายแฝง

2) วัฒนธรรมทะเลทรายได้ชี้นำการพัฒนาตามแนวการพัฒนาที่ยั่งยืนจากกระแสการท่องเที่ยวทะเลทราย ซึ่งวัฒนธรรมทะเลทรายเป็นวัฒนธรรมเชิงนิเวศรูปแบบหนึ่งและเป็นวัฒนธรรมที่มีความกลมกลืนระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติที่ให้ความสำคัญกับสภาพปัจจุบันและการเปลี่ยนแปลงในอนาคตในการพัฒนาเชิงนิเวศ โดยวัฒนธรรมทะเลทรายได้มุ่งเน้นให้นักท่องเที่ยวตระหนักถึงการอนุรักษ์สิ่งมีชีวิต เศรษฐกิจชาติ เพื่อเปลี่ยนแปลงทิศทางคุณค่าและรูปแบบแนวคิดของการมีตนเองเป็นศูนย์กลางและการหาผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจเพียงด้านเดียว และนี่ยังเป็นการพัฒนาการท่องเที่ยวทะเลทรายที่ยั่งยืนความตระหนักที่จำเป็นในการพัฒนาการท่องเที่ยวทะเลทรายอย่างยั่งยืน

ในกระบวนการพัฒนาการท่องเที่ยวทะเลทราย วัฒนธรรมทะเลทรายไม่เพียงแต่เป็นความรู้ที่เกี่ยวข้องของมนุษย์ที่มีต่อทะเลทรายและความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับทะเลทราย ซึ่งวัฒนธรรมนี้ยังกลายเป็นทรัพยากรรูปแบบหนึ่งที่มีคุณค่าทางการท่องเที่ยวที่สำคัญ โดยคุณค่าการท่องเที่ยววัฒนธรรมทะเลทรายที่กล่าวมาข้างต้นจะแสดงออกมาผ่านรูปแบบ 4 ด้านดังนี้

ด้านที่หนึ่ง วัฒนธรรมทะเลทรายที่แสดงออกถึงคุณค่าเชิงเศรษฐกิจในการท่องเที่ยว การท่องเที่ยวเชิงนิเวศซาพอโถวเป็นการท่องเที่ยวที่เน้นการสัมผัสวัฒนธรรมทะเลทรายรูปแบบหนึ่ง ในมุมมองแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ล้วนให้ความสำคัญอย่างมากในการยกระดับนัยะด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศซาพอโถวโดยการยกระดับคุณค่าในด้านประสบการณ์ของนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การนำเสนอจุดเด่นทางวัฒนธรรมทะเลทราย การบริหารทรัพยากรนิเวศทะเลทรายอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อเพิ่มแรงดึงดูดของโครงการการท่องเที่ยววัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์ในเขตพื้นที่

ทะเลทรายของนักท่องเที่ยว

ด้านที่สอง วัฒนธรรมทะเลทรายที่แสดงออกถึงคุณค่าเชิงนิเวศในการท่องเที่ยว ตามลักษณะพื้นฐาน วัฒนธรรมทะเลทรายซาฮาราเป็นวัฒนธรรมเชิงนิเวศอย่างหนึ่ง ซึ่งวัฒนธรรมทะเลทราย คือ แนวคิดที่เกี่ยวกับนิเวศของทะเลทราย โดยผู้วิจัยเข้าใจถึงคุณค่าเชิงนิเวศใน 3 ด้าน ได้แก่ 1) แนวคิดด้านการดำรงชีพของการอยู่ร่วมกันอย่างกลมกลืนระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ 2) การอนุรักษ์สิ่งมีชีวิตในรูปแบบที่หลากหลาย 3) การรักษาคุณสมบัติเชิงนิเวศของพื้นที่ทะเลทราย โดยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นรูปแบบการท่องเที่ยวที่นำการท่องเที่ยวแบบสัมผัสประสบการณ์ แบบเยี่ยมชม แบบให้ความรู้ และการรับผิดชอบต่อสังคมเข้าร่วมเป็นหนึ่ง ให้ความสำคัญในการมุ่งเน้นการอนุรักษ์นิเวศทะเลทรายและวัฒนธรรมต่อผู้ที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ ส่งผลให้วัฒนธรรมทะเลทรายซาฮาราผนวกเข้ากับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศซาฮารา ซึ่งในความเป็นจริงเป็นการศึกษาสรุปแนวคิดด้านนิเวศทะเลทรายในการบ่มเพาะและให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวที่ให้นักท่องเที่ยวเข้าใจทะเลทรายถึงแก่นแท้ และเข้าใจถึงความสำคัญเชิงนิเวศในการพัฒนาอย่างกลมกลืนระหว่างมนุษย์และธรรมชาติในเขตพื้นที่ซาฮารา

ด้านที่สาม วัฒนธรรมทะเลทรายที่แสดงออกถึงคุณค่าด้านการยอมรับในการท่องเที่ยว แต่ละพื้นที่หรือแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์ต่างก็มีค่านิยมทางสังคมวัฒนธรรมเฉพาะของตนเอง โดยค่านิยมเหล่านี้มีอิทธิพลต่อความเคยชิน ลักษณะนิสัย วิธีคิด รูปแบบพฤติกรรมและแนวคิดด้านคุณค่ากลุ่มคนในพื้นที่นั้น ๆ ซึ่งวัฒนธรรมทะเลทรายซาฮาราก็เป็นส่วนหนึ่งของค่านิยมทางสังคมวัฒนธรรมของพื้นที่ซาฮารา รวมถึงแบบอย่างพฤติกรรมด้านทะเลทรายและค่านิยมเชิงนิเวศในการเคารพทะเลทราย แบบอย่างและค่านิยมดังกล่าวมีบทบาทในการชี้นำผู้คนในพื้นที่ทะเลทรายให้รู้จักจัดการและใช้ประโยชน์จากทะเลทรายและรักษาความสัมพันธ์ของทะเลทรายได้อย่างถูกต้อง นักท่องเที่ยวสามารถสัมผัสประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่นของหมู่บ้านดั้งเดิมที่มีความแตกต่างกันผ่านกิจกรรมการท่องเที่ยวทะเลทรายและพื้นที่ชายขอบ ทำให้สามารถสัมผัสถึงอิทธิพลทางวัฒนธรรมในการอยู่ร่วมกันของมนุษย์และทะเลทรายของเขตซาฮาราได้อย่างลึกซึ้ง และสามารถสร้างการยอมรับทางวัฒนธรรมเป็นการปรับเปลี่ยนและกำหนดพฤติกรรมของตนจนถึงเป้าหมายของการยอมรับด้านคุณค่าได้

ด้านที่สี่ วัฒนธรรมทะเลทรายที่แสดงออกถึงคุณค่าด้านการศึกษาวิจัยในการท่องเที่ยว วัฒนธรรมทะเลทรายซาฮาราเป็นภูมิปัญญาที่โดดเด่นที่เกิดขึ้นในกระบวนการทำความเข้าใจและการใช้ประโยชน์จากทะเลทรายภายใต้การผลิตพื้นที่อยู่อาศัยของมนุษย์ในพื้นที่ทะเลทรายและชายของเป็นเวลานาน แสดงให้เห็นถึงผู้คนอยู่อาศัยในพื้นที่ทะเลทรายมีการพัฒนาทางด้านการปกครอง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม ศิลปะและเทคโนโลยี ด้วยเหตุนี้จึงแฝงไปด้วยคุณค่าทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่สำคัญ ในส่วนของความรู้ทางวิชาการเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตในนิเวศทะเลทราย และความรู้ด้านวัฒนธรรมที่จับต้องได้และจับต้องไม่ได้ในพื้นที่ได้อธิบายถึงสภาพและกฎเกณฑ์การอยู่ร่วมกันของ

ทะเลทราย แม่น้ำฮวงโห มนุษย์ สิ่งมีชีวิตอื่น ๆ ที่สามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวใน ความสนใจและความต้องการที่มีต่อนิเวศทะเลทราย และนิเวศแม่น้ำฮวงโหในเขตซาฟอโถว ซึ่งมี คุณค่าทางด้านวิชาการและการศึกษาวิจัยเป็นอย่างมาก

สรุป

บทนี้มุ่งเน้นการศึกษาวิเคราะห์อัตลักษณ์การท่องเที่ยวทะเลทรายในเขตพื้นที่ซาฟอโถว โดยอ้างอิงตามหนังสือ “การจำแนก สำรวจและประเมินทรัพยากรการท่องเที่ยว” (GB/T18972-2017) รวมถึงสภาพปัจจุบันของทรัพยากรทางวัฒนธรรมในพื้นที่ซาฟอโถว จนสรุปอัตลักษณ์ วัฒนธรรมทะเลทรายซาฟอโถวออกมาได้ 3 ประการ ได้แก่ ประวัติศาสตร์ของพื้นที่ ความสมบูรณ์ ทางทรัพยากรวัฒนธรรม และความโดดเด่นของอัตลักษณ์ในพื้นที่ ในช่วง 30 ปีที่ผ่านมา ซาฟอโถว แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มการฟื้นตัวและการพัฒนาระบบนิเวศธรรมชาติที่เด่นชัด ซึ่งมุ่งเน้นการรักษา สมดุลของระบบนิเวศ เพื่อให้เกิดการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง มีพื้นที่ที่ขรุขระเพิ่มขึ้น และมีความ หลากหลายมากขึ้น การศึกษาค้นคว้าและพัฒนาอัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทราย ช่วยส่งเสริมการ เติบโตอย่างยั่งยืนของการเข้าพัก การกินดื่ม และการบริโภค ปัจจุบันในซาฟอโถวมีแหล่งท่องเที่ยว ระดับชาติระดับ 5A จำนวน 1 แห่ง ระดับ 4A จำนวน 2 แห่ง และระดับ 3A จำนวน 5 แห่ง นอกจากนี้ยังมีธุรกิจเชิงวัฒนธรรมและอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องทั้งสิ้น 262 แห่ง มีฐานการสาธิต อุตสาหกรรมวัฒนธรรมระดับเขตปกครองตนเอง 4 แห่ง และพื้นที่สาธิต 1 แห่ง ซึ่งได้รับการคัดเลือก ให้เป็นพื้นที่สาธิตด้านการท่องเที่ยวแห่งแรกของชาติ ผู้วิจัยค้นพบว่า การประยุกต์ใช้ทฤษฎีการอยู่ ร่วมกันของทรัพยากรในการศึกษาการอยู่ร่วมกันของพื้นที่อยู่อาศัย พื้นที่ผลิต และพื้นที่นิเวศใน หมู่บ้านวิจัยเพื่อพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม นำไปสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืนของ สังคม เศรษฐกิจ และนิเวศวิทยาในพื้นที่ ซึ่งช่วยส่งเสริมการอนุรักษ์และเผยแพร่วัฒนธรรมทะเลทราย รวมถึงยกระดับคุณภาพชีวิตของชาวบ้านในท้องถิ่น

บทที่ 5

การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมชาพอโถว

บทนี้ เป็นการนำอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมชาพอโถวซึ่งมีประวัติศาสตร์ยาวนาน ทรัพยากรทางวัฒนธรรมหลากหลาย และอัตลักษณ์ท้องถิ่นโดดเด่น บูรณาการสู่การจัดการอัตลักษณ์นิเวศวัฒนธรรมทะเลทราย เพื่อส่งเสริมการพัฒนาอย่างยั่งยืนในพื้นที่ชาพอโถว การพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่หมู่บ้านชาพอโถวและหมู่บ้านฉางหลิวส่วย เป็นปฏิบัติการเพื่อการอนุรักษ์ระบบนิเวศ การพัฒนาอัตลักษณ์วัฒนธรรมและชุมชนที่สมดุล การจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมเชิงปฏิบัติการ ผ่านการผสมผสานระบบนิเวศและทรัพยากรทางวัฒนธรรมภายในพื้นที่เข้าด้วยกันในการดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการอัตลักษณ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมของพื้นที่ชาพอโถว

กลยุทธ์การจัดการอัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายของแหล่งท่องเที่ยวชาพอโถว

ภายใต้ภูมิหลังการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พื้นที่ชาพอโถวได้เปลี่ยนเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมอย่างมาก โดยความสามารถของพื้นที่หมู่บ้านดั้งเดิมบริเวณชายขอบทะเลทรายถึงเกือบสี่จากการใช้จุดชมวิวแหล่งท่องเที่ยวชาพอโถวเป็นจุดสำคัญจึงเกิดเป็นรูปแบบที่หลากหลายในระดับที่ต่างกัน ซึ่งพื้นที่อยู่อาศัย พื้นที่ผลิต และพื้นที่นิเวศได้ก่อให้เกิดเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนบนพื้นฐานการใช้ประโยชน์ร่วมกันทางวัฒนธรรมทะเลทราย ดังภาพ 5-1 ซึ่งกระตุ้นการพัฒนาทรัพยากรด้านวัฒนธรรมในท้องถิ่นทุกประเภท และมีการบูรณาการร่วมกันระหว่างธรรมชาติและวัฒนธรรมที่สามารถเพิ่มแรงดึงดูดด้วยการท่องเที่ยวทะเลทรายในเขตชาพอโถว ทั้งยังช่วยยกระดับการแข่งขันของการท่องเที่ยวภายในท้องถิ่นอีกนัยหนึ่ง

ภาพที่ 5-1 แนวทางการพัฒนาพื้นที่วัฒนธรรมทะเลทราย (Liu Fangliang, 2023)

1. เป้าหมายการจัดการอัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายของแหล่งท่องเที่ยวซาฟารี

เป้าหมายการจัดการอัตลักษณ์วัฒนธรรมจะประกอบด้วย 3 ด้าน อันได้แก่ สังคม เศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม ดังนี้

ก. เป้าหมายด้านสังคม ในการบริหารรวมอัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายในเขตซาฟารี สามารถยกระดับคุณภาพความเป็นอยู่ของชาวบ้านในท้องถิ่น เสริมสร้างสุขภาพจิตและสุขภาพของชาวบ้าน และสร้างระบบการรับรองทางสังคมที่สมบูรณ์ เพิ่มระดับความสัมพันธ์ระหว่างสังคมและระบบนิเวศ เพื่อสืบต่อวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมพื้นบ้านได้อย่างเหมาะสม รวมถึงส่งเสริมการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงทางสังคมวัฒนธรรมในเขตพื้นที่ซาฟารี

ข. เป้าหมายด้านเศรษฐกิจ ในการจัดการทรัพยากรวัฒนธรรมทะเลทรายในเขตซาฟารี ได้มีการศึกษาเชิงลึก จัดการองค์รวมทางด้านการรักษาคุณค่าและเพิ่มคุณค่าของทรัพยากรการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมทะเลทราย ส่งเสริมการสร้างผลประโยชน์ร่วมกันของสังคมภายในพื้นที่ ขณะเดียวกันยังเป็นการปรับปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเขตพื้นที่ซาฟารี เพื่อเกิดการปรับสมดุลและยกระดับของการผลิตพื้นที่ทรัพยากรทางวัฒนธรรม มีการเปลี่ยนแปลงวิธีการเพิ่มการเติบโตทางเศรษฐกิจการท่องเที่ยว ทำให้เกิดการพัฒนาของเศรษฐกิจการท่องเที่ยวในท้องถิ่นอย่างต่อเนื่อง ช่วยส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจของแต่ละหมู่บ้านในเขตซาฟารี มีความยั่งยืน รวดเร็ว เสมอภาค และเข้มแข็ง เกิดประโยชน์ในด้านทรัพยากรทางวัฒนธรรมของหมู่บ้าน เกิดเป็นระบบเศรษฐกิจการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพื้นที่ซาฟารี ช่วยให้ชุมชนมีการเติบโตร่วมกัน คุณภาพชีวิตของผู้คนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

ค. เป้าหมายด้านสิ่งแวดล้อม การเพิ่มความเข้มแข็งในการอนุรักษ์ระบบนิเวศ ร่องรอยประวัติศาสตร์วัฒนธรรม และประเพณีพื้นบ้านโดยอาศัยเขตอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมนิเวศซาฟารี เพิ่มการสร้างประโยชน์ร่วมกันระหว่างทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและทรัพยากรการท่องเที่ยววัฒนธรรมของท้องถิ่นในเขตซาฟารี ทำให้เกิดความเสมอภาคในการพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงอัตลักษณ์วัฒนธรรม ความสามารถของระบบนิเวศ และการพัฒนาสังคมเศรษฐกิจ ทั้งยังเพิ่มการควบคุมดูแลสิ่งแวดล้อมนิเวศ สร้างการบูรณาการระหว่างการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่เสริมสร้างสภาพแวดล้อมการท่องเที่ยวและสภาพแวดล้อมการอยู่อาศัยที่ดี

2. หลักการจัดการอัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายในเขตซาฟารี

การพัฒนาทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมทะเลทรายมีลักษณะคู่ขนาน นัยหนึ่งสามารถเผยแพร่อัตลักษณ์วัฒนธรรมให้แก่นักท่องเที่ยวได้จากการกระตุ้นการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการอนุรักษ์และสืบต่อวัฒนธรรมทะเลทราย ทั้งยังเพิ่มแหล่งเงินสนับสนุน ขณะเดียวกันยังสามารถเพิ่มนัยยะทางวัฒนธรรมของผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้ อีกนัยหนึ่ง เนื่องด้วยความอ่อนแอวัฒนธรรมในเขตพื้นที่ทะเลทรายเอง และการพัฒนาที่เกินขีดจำกัดส่งผลให้อัตลักษณ์วัฒนธรรม

ทะเลทรายส่งผลเสียต่อคุณค่าที่พึงมีของสิ่งแวดล้อมนิเวศและสังคม จึงทำให้สิ่งเหล่านี้เสื่อมถอยลงอย่างรวดเร็ว ดังนั้นในการพัฒนาอัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายควรยึดถือหลักการ เพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ในการอนุรักษ์และการพัฒนาที่ดี

ก. หลักการพัฒนาเชิงอนุรักษ์

มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องได้ หมายถึง โบราณวัตถุที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ ศิลปะและเทคโนโลยี ซึ่งรวมถึงสิ่งที่ไม่สามารถเคลื่อนย้ายได้ เช่น โบราณสถาน สุสานโบราณ สถาปัตยกรรมโบราณ รูปหินสลัก ภาพวาดผนัง ร่องรอยทางประวัติศาสตร์ที่สำคัญ ตลอดจนตัวแทนสถาปัตยกรรม และสิ่งที่สามารถเคลื่อนย้ายได้ อาทิ โบราณวัตถุที่สำคัญตามประวัติศาสตร์ทุกยุคสมัย ผลงานศิลปะ เอกสารโบราณ งานฝีมือ ข้อมูลรูปภาพ เป็นต้น รวมถึงหมู่บ้านประวัติศาสตร์ที่มีคุณค่าในด้านรูปแบบสถาปัตยกรรม การกระจายตัวและการผสมผสานกับทัศนียภาพแวดล้อม ในด้านมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ หมายถึง สิ่งที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของมนุษย์ รูปแบบการแสดงออกทางวัฒนธรรมดั้งเดิมของการสืบทอดยุคสมัย รวมถึงเรื่องเล่าตำนาน ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน กิจกรรม พิธีกรรมและงานเลี้ยงชุมชน ความรู้พื้นบ้านและแนวปฏิบัติดั้งเดิมที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติและจักรวาล ทักษะงานฝีมือพื้นบ้านทุกประเภท ซึ่งรวมถึงพื้นที่ทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการแสดงออกเชิงวัฒนธรรมดั้งเดิมของสิ่งที่กล่าวข้างต้นด้วย ในพื้นที่ผลิตวัฒนธรรมยังแฝงไปด้วยคุณค่าทางจิตวิญญาณ รูปแบบแนวคิด จินตนาการของกลุ่มชาติพันธุ์จีน ทั้งยังแสดงถึงความมีชีวิตชีวาและความคิดสร้างสรรค์ของผู้คนในเขตพื้นที่ซาฟารี ซึ่งเป็นส่วนสำคัญทางภูมิปัญญาของชาวบ้านดั้งเดิม และเป็นสิ่งล้ำค่าทางวัฒนธรรมของมนุษย์ การอนุรักษ์อัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทราย สืบทอดวัฒนธรรมพื้นบ้านดั้งเดิมเป็นพื้นฐานทางวัฒนธรรมที่สำคัญในการเสริมสร้างที่ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของผู้คนในเขตซาฟารีและการรักษาประเพณีรวมถึงความมั่นคงทางสังคม ทั้งยังเป็นการอนุรักษ์วัฒนธรรมโลกที่มีความหลากหลายและสร้างสรรค์ มีส่วนช่วยด้านความก้าวหน้าในการพัฒนาร่วมกันของมนุษย์ ดังนั้นอัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายในเขตซาฟารีจึงต้องยึดหลักการพัฒนาเชิงอนุรักษ์ พัฒนาด้วยความทันสมัย สมเหตุสมผลและเหมาะสมภายใต้เงื่อนไขในการอนุรักษ์ที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและวัฒนธรรม

ข. หลักการพัฒนาที่เหมาะสม

อัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายในเขตซาฟารีล้วนมีประวัติศาสตร์ความเป็นมาและจุดเด่นทางวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ เช่น หมู่บ้านประวัติศาสตร์วัฒนธรรม สถาปัตยกรรมโบราณ โบราณสถานอันเก่าแก่ และแหล่งท่องเที่ยวที่ถูกทำลายจำนวนมาก เนื่องด้วยการพัฒนาที่เกินระดับและการใช้ประโยชน์ที่ไม่เหมาะสม ทำให้อัตลักษณ์วัฒนธรรมที่สำคัญหลายส่วนได้เสื่อมสลายลงหรือขาดการสืบทอด จากการอพยพย้ายถิ่นฐานจากสภาวะการดำรงชีพและเงื่อนไขทางสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ชายขอบของทะเลทรายถึงเกื้อผลให้อัตลักษณ์วัฒนธรรมในถณนั้นเกิดการเสื่อมสลายลง

อย่างรวดเร็ว ดังนั้นการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายในเขตซาฟารีโอโล จึงต้องยึดหลักการพัฒนาที่เหมาะสม ใช้ทรัพยากรด้านนิเวศอย่างเหมาะสมด้วยแนวทางการอยู่ร่วม แบบองค์รวมของทรัพยากรในการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งสามารถยกระดับคุณค่าของการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในเขตซาฟารีโอโลอย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพ

ค. หลักการพัฒนาตามความจริงแท้

จุดเด่นด้านอัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายในเขตซาฟารีโอโลก็คือ ความจริงแท้ ที่ รวมถึงนัยยะของความเป็นจริง การสัมผัสได้ และความสมบูรณ์ของวัฒนธรรม ซึ่งจำเป็นต้องมีข้อมูลเชิงประวัติศาสตร์ในการพัฒนาเขตซาฟารีโอโลที่มีความสมบูรณ์ของอัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทราย ในการพัฒนาเศรษฐกิจการท่องเที่ยวในอดีต กิจกรรมการท่องเที่ยวมักมีแนวโน้มเชิงธุรกิจมากเกินไป โดยเฉพาะในกิจกรรมการท่องเที่ยวทะเลทราย เพื่อให้เกิดผลประโยชน์ทางธุรกิจจึงได้มีการนำ องค์ประกอบที่ทันสมัยเพิ่มเข้าไปในอัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายในปริมาณมากจนกลายเป็น “วัฒนธรรมปลอม” “ประเพณีปลอม” ซึ่งนักท่องเที่ยวที่เข้าร่วมกิจกรรมการท่องเที่ยวนี้คาดหวังที่จะ ได้สัมผัสกิจกรรมทางวัฒนธรรมทะเลทรายในรูปแบบดั้งเดิมของเขตซาฟารีโอโล ซึ่งเป็นประสบการณ์ การท่องเที่ยวที่มีคุณภาพความเป็นจริงของวัฒนธรรมในระดับสูง ดังนั้นในช่วงการพัฒนามรดกทาง วัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้จะต้องให้ความสำคัญกับความจริงแท้ของวัฒนธรรม ไม่เพียงแต่จะต้อง อนุรักษ์ความดั้งเดิม ทั้งยังต้องการรักษาผลประโยชน์ทางกฎหมายของนักท่องเที่ยวด้วยเช่นกัน

ง. หลักการอนุรักษ์แบบองค์รวม

อัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายได้รวมถึงอัตลักษณ์วัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ และอัตลักษณ์ ที่จับต้องได้ที่เกี่ยวข้องในกระบวนการพัฒนาวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ เช่น พื้นที่ผลิตทางวัฒนธรรม ผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรม เครื่องมือการผลิต เป็นต้น ดังนั้นในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอัต ลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายจะต้องอนุรักษ์สภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมทะเลทราย และต้องอนุรักษ์ สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ ขณะเดียวกันต้องสร้างวิธีการและแนวทางใหม่ในการอนุรักษ์และการใช้ ประโยชน์จากทรัพยากรที่บูรณาการเข้ากับนัยยะทางวัฒนธรรมยุคใหม่ เพื่อเพิ่มความเข้มแข็งในการ อนุรักษ์นิเวศวัฒนธรรมทะเลทราย และสร้างวงจรรีโนเวศที่ดีในการพัฒนาเชิงบูรณาการระหว่าง วัฒนธรรมทะเลทรายและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

จ. หลักการพัฒนาเชิงอัตลักษณ์

อัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายในเขตพื้นที่ซาฟารีโอโลมีทะเลทรายถึงเกือบสี่เป็นภูมิภาคหลังเชิง นิเวศ ในการพัฒนาของปมน้ำฮวงโหวในประวัติศาสตร์แสดงให้เห็นถึงการอยู่ร่วมกันของมนุษย์และ ทะเลทราย เกิดเป็นวัฒนธรรมทะเลทรายที่เป็นเอกลักษณ์ ซึ่งการท่องเที่ยววัฒนธรรมทะเลทรายควร ให้ความสำคัญในการอนุรักษ์และพัฒนาสภาพแวดล้อมเชิงนิเวศมีการสำรวจเชิงลึกถึงอัตลักษณ์ด้าน ทรัพยากร และบูรณาการเข้ากับนโยบายการฟื้นฟูชุมชน เพื่อสร้างอัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายใน

เขตซาพออโลว แสดงออกถึงความภาคภูมิใจในวัฒนธรรมและสร้างสมดุลของวัฒนธรรมทะเลทราย

แนวทางการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมซาพออโลว

การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมเป็นการควบคุมและจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวในด้านทรัพยากรทางนิเวศและทรัพยากรทางวัฒนธรรมในมุมมองการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งมุ่งสร้างความสัมพันธ์ที่กลมกลืนระหว่างอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ทรัพยากรทางนิเวศและทรัพยากรทางวัฒนธรรม เพื่อให้เกิดการพัฒนาที่สอดคล้องกับนิเวศวัฒนธรรมและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวผ่านการจัดลำดับ การบูรณาการของทรัพยากรการท่องเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยวและการพัฒนาชุมชนที่สร้างการอนุรักษ์และเพิ่มความเข้มแข็งในด้านคุณค่าของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมได้ รวมถึงเกิดความสมดุลในการอยู่ร่วมกันของชุมชน และส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืนในพื้นที่ได้

1. นโยบายการจัดการโครงการ

ก. นโยบายการจัดการการท่องเที่ยวในทุกพื้นที่

การพัฒนา รูปแบบการท่องเที่ยวในทุกพื้นที่เป็นขั้นตอนที่สำคัญในการอยู่ร่วมกันของทรัพยากรและการพัฒนาที่ยั่งยืนของพื้นที่ซาพออโลว ซึ่งเมื่อเดือนมกราคม ปี 2022 รัฐบาลประชาชนเขตซาพออโลวได้ออกประกาศแผน 5 ปี ฉบับที่ 14 ในการพัฒนาอุตสาหกรรมบริการแบบสมัยใหม่” ของเขตซาพออโลว ที่ระบุถึงการสร้างเขตซาพออโลวให้เป็นพื้นที่ต้นแบบในการพัฒนาการบูรณาการการท่องเที่ยววัฒนธรรมลุ่มแม่น้ำฮวงโห โดยแผนนโยบายดังกล่าวเน้นการพัฒนาในรูปแบบ “ทั่วถึงทุกพื้นที่” และ “ครบครันรอบด้าน” เพื่อสร้างแบรนด์ที่มีเอกลักษณ์วัฒนธรรมของเมืองที่บูรณาการการพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยว การสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานในการทางการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมและการสร้างวัฒนธรรมร่วมระหว่างเมืองและชนบท ทั้งนี้ยังสอดแทรกวัฒนธรรมลุ่มแม่น้ำฮวงโหที่เป็นองค์ประกอบพื้นฐาน เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวที่ผนวกเข้ากับวัฒนธรรมลุ่มแม่น้ำฮวงโหที่สามารถแสดงออกถึงภาพลักษณ์และมิติที่หลากหลาย พร้อมทั้งผลักดันการพัฒนาที่บูรณาการวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวที่ครบวงจร นอกจากนี้ยังสร้างภาพลักษณ์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม “หมู่บ้านดวงดาว เมืองลำน้ำแห่งทะเลทราย” บนพื้นฐานดังกล่าวที่ได้ปรับเปลี่ยนการคมนาคมเพื่อการท่องเที่ยว การปรับปรุงทัศนียภาพทางวัฒนธรรม การยกระดับผลิตภัณฑ์สำหรับที่พักอาศัย การติดตั้งสิ่งอำนวยความสะดวกที่สมบูรณ์ การปรับโครงสร้างทางการตลาด และการพัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์บริการ และจากพื้นฐานดังกล่าวนี้ช่วยผลักดันการท่องเที่ยวชุมชนที่มีอัตลักษณ์ทางด้านทรัพยากรการท่องเที่ยวที่สมบูรณ์ ได้แก่ หมู่บ้านซาพออโลว หมู่บ้านหมิงซา หมู่บ้านหมิงจง หมู่บ้านฉางหลิวสุ่ย หมู่บ้านหนานเป่ย์ฉางทาน เป็นต้น ตลอดจนการ

อนุรักษ์โบราณสถานของหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย ตำบลหึงสู่ยเฉียว

- นโยบายการจัดการวัฒนธรรมลุ่มแม่น้ำฮวงโห

วัฒนธรรมลุ่มแม่น้ำฮวงโหเป็นทรัพยากรนิเวศวัฒนธรรมที่สำคัญในเขตซาฟโถว เป็นส่วนสำคัญในการบูรณาการทรัพยากร เมื่อเดือนมีนาคม ค.ศ. 2021 รัฐบาลประชาชนเขตซาฟโถวได้ออกประกาศ “แผนการพัฒนากิจการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมคุณภาพสูงในพื้นที่ซาฟโถว” ที่เน้นย้ำถึงการสร้างแบรนด์ผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมลุ่มแม่น้ำฮวงโห ศึกษาวิจัยทางวัฒนธรรมลุ่มแม่น้ำฮวงโห โดยอาศัยทรัพยากรทางวัฒนธรรม อาทิ โบราณสถานเส้นทางชลประทานหลงหยาง กังหันตลิ่งแม่น้ำฮวงโห พื้นที่ชุ่มน้ำนิเวศทะเลสาบเซียงซาน หมู่บ้านชื่อดังด้านประวัติศาสตร์วัฒนธรรมหนานฉางตัน หมู่บ้านซาฟโถว หมู่บ้านเปียงฉางตันที่สำคัญด้านการท่องเที่ยวชุมชนระดับชาติ อุตสาหกรรมที่มีอัตลักษณ์ที่โดดเด่น เป็นต้น เพื่อผลิตข้อมูลของการผนวก การเปลี่ยนแปลงและการขยายตัวเพิ่มคุณค่าของภูมิทัศน์ ระบบนิเวศและวัฒนธรรมของแม่น้ำฮวงโห เพื่อสร้างผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ธุรกิจ และการติดตั้งสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานด้านการท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านบริการสาธารณะ ทั้งนี้ยังสร้างเส้นทางการท่องเที่ยววัฒนธรรมลุ่มแม่น้ำฮวงโหที่มีแรงจูงใจระดับชาติ

นอกจากนี้เมื่อเดือนมิถุนายน ในปีเดียวกัน รัฐบาลประชาชนเมืองเว่ย์จงได้ออกประกาศที่เกี่ยวข้องกับแผนการพัฒนากิจการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมคุณภาพสูงของเมืองเว่ย์จง ซึ่งในประกาศมุ่งเน้นเพิ่มความเข้มแข็งในการศึกษาวิจัยและใช้ประโยชน์จากโบราณสถานทางประวัติศาสตร์วัฒนธรรมในเขตจงเว่ย์บริเวณลุ่มแม่น้ำฮวงโห โดยการสังเคราะห์แนวทางการพัฒนาวัฒนธรรมเมืองจงเว่ย์ การสืบทอดมรดกทางประวัติศาสตร์ และอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม เพื่อนำเสนอคุณค่าทางวัฒนธรรมลุ่มแม่น้ำฮวงโหที่มีศักยภาพอย่างมากโยการพัฒนาการสืบทอดและการสร้างวัฒนธรรมลุ่มแม่น้ำฮวงโห และการสร้างการอนุรักษ์ สืบทอดและใช้ประโยชน์ของมรดกทางประวัติศาสตร์วัฒนธรรมที่จับต้องได้และจับต้องไม่ได้ อาทิ การชลประทานขดน้ำโบราณเว่ย์หิง ร่องรอยวัฒนธรรมลุ่มแม่น้ำฮวงโหโบราณ ภาพแกะสลักหน้าผาต้ามายตี้ หินประหลาดแม่น้ำฮวงโห โบราณสถานกำแพงเมืองจิน การทำแพหนังแพะ เป็นต้น ต่อมาในเดือนมกราคม ปี 2022 รัฐบาลประชาชนเขตซาฟโถว เมืองจงเว่ย์ ได้ออกประกาศ “แผน 5 ปี ฉบับที่ 14 ในการพัฒนาอุตสาหกรรมบริการแบบสมัยใหม่” ที่ได้สร้าง “เส้นทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมชุมชนแม่น้ำฮวงโห” เพื่อให้สามารถใช้ประโยชน์จากทรัพยากรการท่องเที่ยววัฒนธรรมลุ่มแม่น้ำฮวงโห ทรัพยากรธรรมชาติและทรัพยากรอุตสาหกรรมที่มีเอกลักษณ์ในเขตซาฟโถวได้อย่างเต็มที่ โดยใช้วัฒนธรรมเกษตรกรรมลุ่มแม่น้ำฮวงโหเป็นเส้นทางหลัก ซึ่งเน้นอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ทางฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือที่แสดงให้เห็นถึงเกษตรกรรมเพื่อการพักผ่อนและการท่องเที่ยวชุมชนริมฝั่งแม่น้ำฮวงโห ทั้งนี้ยังสร้างเป็นเส้นทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมชุมชนแม่น้ำฮวงโหที่รวมเอาภูมิทัศน์เกษตรกรรม

ลุ่มแม่น้ำฮวงโห ประสบการณ์การทำเกษตร โสมสเตียร์มแม่น้ำฮวงโห การใช้ชีวิตท่ามกลางทุ่งนาไว้ เป็นหนึ่งเดียวกัน ซึ่งนโยบายดังกล่าวเป็นนโยบายที่ใช้สนับสนุนในด้านการจัดการวัฒนธรรมลุ่ม แม่น้ำฮวงโห

- นโยบายการจัดการวัฒนธรรมทะเลทราย

ทรัพยากรนิเวศทะเลทรายเป็นพื้นฐานในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในเขต ซาฟารี เมื่อเดือนมีนาคม ปี 2021 รัฐบาลประชาชนซาฟารีได้ออกประกาศ “แผนพัฒนา อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมคุณภาพสูงซาฟารี” โดยแผนนโยบายนี้ต้องการสร้างแบ รนด์ผลิตภัณฑ์ “ทะเลทรายที่เต็มไปด้วยดวงดาว” โดยใช้ประโยชน์จากทรัพยากรการท่องเที่ยว ทะเลทรายที่มีเอกลักษณ์และจุดเด่นของดวงดาวที่สว่างสดใสบนท้องฟ้าบนพื้นฐานการพัฒนา ทรัพยากรการท่องเที่ยววัฒนธรรมทะเลทรายที่มีอยู่เดิม ซึ่งแผนพัฒนาคุณภาพสูงนี้ใช้สร้างกิจกรรมการ ท่องเที่ยวและโครงการศึกษาเรียนรู้แบบครอบครัว เช่น ประสบการณ์ทะเลทราย การดูดาว การตั้ง แคมป์ใต้แสงดาว เป็นต้น ทั้งมีกิจกรรมการสัมผัสประสบการณ์ในรูปแบบที่หลากหลาย เช่น การใช้ ชีวิตในทะเลทราย การผจญภัยในทะเลทราย การมองดาว เป็นต้น โดยมุ่งสร้างแหล่งท่องเที่ยวเชิง วัฒนธรรมที่เป็น “หมู่บ้านดวงดาว เมืองน้ำกลางทะเลทราย” โดยอาศัยทรัพยากรทางธรณีวิทยา ได้แก่ ทะเลทราย แม่น้ำฮวงโห ภูเขาสูง โอเอซิส เป็นต้น ซึ่งเน้นพัฒนาข้อจำกัดการผลิตภัณฑการ ท่องเที่ยว เช่น การผจญภัยในทะเลทราย การล่องแพแม่น้ำฮวงโห กิจกรรมหิมะน้ำแข็ง การปีนผา การขับรถวิบากทะเลทราย พร้อมทั้งมุ่งสร้างฐานกิจกรรมทะเลทรายระดับประเทศ และฐานกิจกรรม ปีนผากลางแจ้ง เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการสำรวจ “การตั้งแคมป์” กิจกรรมการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ และเร่งพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬาในรูปแบบใหม่ และสร้างฐานการท่องเที่ยวเชิงกีฬา พื้นที่ สาธิตการท่องเที่ยวเชิงกีฬาและการพักผ่อน ชุมชนขนาดเล็กสำหรับการกีฬาและการพักผ่อนที่ สามารถกระตุ้นการพัฒนาผนวกอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬาได้ ซึ่งเมื่อเดือนมิถุนายน ในปี เดียวกัน รัฐบาลประชาชนเมืองจางเว่ยได้ออกประกาศที่เกี่ยวข้องกับแผนพัฒนาอุตสาหกรรมการ ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมคุณภาพสูงเมืองจางเว่ย ที่กล่าวถึงการใช้ทะเลทราย ทรัพยากรจุดเด่นด้าน ดวงดาว ผลิตภัณฑ์คุณภาพดี และการวางแผนที่มีมาตรฐานในการสร้างโครงการท่องเที่ยว ประสบการณ์และโครงการเรียนรู้แบบครอบครัว เช่น ประสบการณ์ทะเลทราย การดูดาว การตั้ง แคมป์ เป็นต้น ทั้งนี้ยังได้ยกระดับโครงการกิจกรรมท่องเที่ยวทะเลทรายแบบดั้งเดิมซาฟารี และ สร้างโครงการท่องเที่ยวทะเลทรายรูปแบบใหม่ รวมถึงฐานการท่องเที่ยวทะเลทรายรูปแบบที่ทันสมัย ที่นำเอากิจกรรมการท่องเที่ยวและประสบการณ์ทางวัฒนธรรมมารวมเป็นหนึ่งเดียว

เดือนมกราคม ปี 2022 รัฐบาลประชาชนเขตซาพออโถว เมืองจางเว่ย ได้ออกประกาศที่เกี่ยวข้องกับ “แผน 5 ปี ฉบับที่ 14 ในการพัฒนาอุตสาหกรรมบริการแบบสมัยใหม่” ที่ต้องการสร้าง “ศูนย์กลางการพัฒนาการท่องเที่ยวทะเลทรายคุณภาพสูง” ในเขตซาพออโถวที่ใช้พื้นที่เขตซาพออโถวเป็นฐาน และสร้างพื้นที่สัมผัสประสบการณ์การท่องเที่ยวทะเลทรายระดับโลก ซึ่งในการใช้ประโยชน์จากจุดเด่นทางทรัพยากร อาทิ ทะเลทราย แม่น้ำฮวงโห ท้องฟ้าดวงดาว และที่พักในเขตพื้นที่ซาพออโถว โดยมุ่งพัฒนาผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว เช่น การผจญภัยในทะเลทราย การล่องแพ แม่น้ำฮวงโห การศึกษาดาราศาสตร์ การพักผ่อน การเล่นพารามอเตอร์ การขับรถวิบาก เป็นต้น ทั้งนี้ยังมุ่งผลักดันการสร้างพื้นที่พักผ่อนสำหรับการท่องเที่ยวในระดับประเทศ ฐานกิจกรรมทะเลทรายระดับประเทศ ฐานการแข่งขันเครื่องบินจำลองระดับประเทศ และสร้างพื้นที่สัมผัสประสบการณ์การท่องเที่ยวทะเลทรายระดับโลก

จากการวิเคราะห์นโยบายดังกล่าวข้างต้น ตามนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวท้องถิ่น การพัฒนารูปแบบการท่องเที่ยวในทุกพื้นที่บนพื้นฐานการบูรณาการทรัพยากรที่ใช้ในการวางแผนและการจัดการวัฒนธรรมลุ่มแม่น้ำฮวงโหกับประสบการณ์ และวัฒนธรรมทะเลทรายกับประสบการณ์ในพื้นที่ซาพออโถว

2. การจัดการพื้นที่โครงการ

จากสภาพการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในเขตพื้นที่ซาพออโถว และได้วิเคราะห์ทิศทางการพัฒนาดังกล่าว ซึ่งได้เสนอรูปแบบการพัฒนาร่วมกันดังต่อไปนี้

ก. รูปแบบฟังก์ชันระบบนิเวศ

การฟังก์ชันทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของทะเลทรายเถิงเก้อหลี่ในเขตซาพออโถว เพื่อนำเสนอภาพลักษณ์เชิงพื้นที่ของ “หมู่บ้านดวงดาว เมืองลำน้ำแห่งทะเลทราย” รวมถึงการรักษาเส้นแนวระบบนิเวศ และการสร้างผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับสูงและมีความหลากหลาย ทั้งเร่งพัฒนาการท่องเที่ยวพักผ่อนวิถีชุมชนที่ฟังก์ชันระบบนิเวศ ซึ่งมีหมู่บ้านซาพออโถวและหมู่บ้านฉางหลิวสู่ยที่อยู่บริเวณชายขอบทางเหนือของทะเลทรายเถิงเก้อหลี่ โดยมีจุดเด่นด้านทรัพยากรเชิงนิเวศ อาทิ เนินทราย โอเอซิส และสิ่งมีชีวิตพืชพันธุ์ที่ดำรงชีพอยู่ในทะเลทราย

ข. รูปแบบฟังก์ชันวัฒนธรรม

การฟังก์ชันทรัพยากรที่เป็นเอกลักษณ์ อาทิ วัฒนธรรมทะเลทรายเถิงเก้อหลี่ วัฒนธรรมการควบคุมทราย วัฒนธรรมนิเวศการอพยพ และวัฒนธรรมชาติพันธุ์ เป็นต้น รวมถึงโบราณสถานบนเส้นทางสายไหม โบราณสถานเครื่องมือหินยุคเก่า โบราณสถานกำแพงเมืองจีน หมู่บ้านชุมชนโบราณ ซึ่งได้มีการกำหนดตำแหน่งในการสัมผัสประสบการณ์เชิงวัฒนธรรมทะเลทรายและลุ่มแม่น้ำฮวงโหของซาพออโถว ปรับปรุงคุณสมบัติการท่องเที่ยว การสัมผัสประสบการณ์จากโครงการที่หลากหลาย การพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนอัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายและวัฒนธรรมลุ่มแม่น้ำฮวงโห

นอกจากนี้หมู่บ้านฉางหลิวสู่ยและหมู่บ้านซาพอโถวได้ดึงเอาคุณค่าการสัมผัสประสบการณ์ด้านวัฒนธรรมทะเลทรายที่ได้นำเสนอถึงคุณค่าการสัมผัสวัฒนธรรมทะเลทราย พื้นที่แห้งแล้ง และการควบคุมทราย โดยการสร้างผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์การสัมผัสประสบการณ์วัฒนธรรมทะเลทรายและวัฒนธรรมลุ่มแม่น้ำฮวงโห

ค. รูปแบบฟังก์ชันจุดชมวิว

การใช้จุดชมวิวแหล่งท่องเที่ยวระดับ 5A ของประเทศในเขตซาพอโถวและเขตอนุรักษณ์ธรรมชาติแห่งชาติซาพอโถวเป็นศูนย์กลาง โดยการใช้ประโยชน์จากจุดเด่นทางทรัพยากรทะเลทรายแม่น้ำฮวงโห ท้องฟ้าและดวงดาว ที่พิภพอสมสเทย์ของจุดชมวิวซาพอโถว ซึ่งมีการพัฒนาผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างต่อเนื่อง เช่น ทักษณียภาพนิเวศทะเลทราย การผจญภัยทะเลทราย การล่องแพแม่น้ำฮวงโห การเรียนรู้ทะเลทราย การพักผ่อน การเล่นพารามอเตอร์ การขับรถวิบาก เป็นต้น มีการจัดตั้งแผนการจัดการกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมที่มีประสิทธิภาพที่มีจุดชมวิวซาพอโถวเป็นศูนย์กลางของหมู่บ้านซาพอโถว หมู่บ้านฉางหลิวสู่ย จากการวางแผนเส้นทางการท่องเที่ยว การรวมทรัพยากรการท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์เฉพาะที่มีการนำเสนอถึงอัตลักษณ์การท่องเที่ยวทะเลทราย และการสัมผัสประสบการณ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวที่หลากหลาย

3. การจัดการนักท่องเที่ยวของโครงการ

นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในเขตซาพอโถวจะต้องมีส่วนในการรับผิดชอบในการอนุรักษ์ระบบนิเวศและการพัฒนาเศรษฐกิจควบคู่กันไป โดยให้ความสำคัญกับการเรียนรู้เชิงนิเวศวิทยาที่เริ่มจากปลูกจิตสำนึกทางนิเวศวิทยา ซึ่งจัดกิจกรรมให้ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทะเลทราย เพื่อเพิ่มพูนความรู้แก่นักท่องเที่ยวด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่พวกเขาปฏิบัติตามอย่างมีสติ

ก. การปรับปรุงการก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกทางนิเวศ โดยใช้สิ่งอำนวยความสะดวกและเทคโนโลยีในการชี้นำพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว

ข. การปรับปรุงรูปแบบการเรียนรู้เชิงนิเวศวิทยา โดยนำเสนอความรู้และรูปแบบที่น่าสนใจด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทะเลทราย เพื่อกระตุ้นจิตสำนึกทางนิเวศวิทยา

ค. การควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีการกระจายนักท่องเที่ยวไปยังพื้นที่ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม ทำให้สามารถควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยวที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่สามารถรองรับได้ เพื่อป้องกันจำนวนนักท่องเที่ยวที่มากเกินไปจนเกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และสามารถยืนยันถึงประสบการณ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้

ผู้วิจัยได้กำหนดแนวปฏิบัติสำหรับนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในเขตซาพออโลว โดยอิงตามความต้องการในการจัดการข้างต้นตามสภาพการสำรวจพื้นที่ภาคสนาม ด้วยการกำหนดแนวปฏิบัติในการควบคุมพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและนิเวศสิ่งแวดล้อมที่จะทำให้การท่องเที่ยวเข้าสู่ระบบนิเวศ เกิดเป็นการอนุรักษ์และการเพิ่มความเข้มแข็งทางด้านทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและคุณค่าการท่องเที่ยว ซึ่งจะสามารถยกระดับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้

4. การจัดการชุมชน

จากเป้าหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมซาพออโลว ชุมชน คือ พื้นที่ผลิตที่สำคัญของการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม

ก. การสร้างชุมชนเชิงนิเวศ โดยก่อตั้งองค์กรในชุมชนและการพัฒนาเป้าหมายของกิจกรรมเพื่อการสร้างทัศนคติทางวัฒนธรรมในการอยู่ร่วมกันอย่างเท่าเทียมของมนุษย์กับธรรมชาติที่ช่วยปลูกฝังจิตสำนึกทางนิเวศวิทยาแก่ผู้คนในชุมชน ซึ่งเปลี่ยนบทบาทจากผู้รับความรู้ในการอนุรักษ์นิเวศวิทยาไปเป็นผู้เผยแพร่ความรู้ให้กับนักท่องเที่ยวและสาธารณชนทั่วไป เพื่อวางรากฐานการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในเขตซาพออโลว

ข. การมีส่วนร่วมของชาวบ้านในการจัดการการท่องเที่ยว จากการอบรมและให้คำแนะนำแก่ชาวบ้านในชุมชนในการศึกษาพื้นที่ซาพออโลว เพื่อแนะนำให้ชาวบ้านรู้จักการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรในการสร้างที่พักอาศัยพื้นฐานด้านการท่องเที่ยวและพื้นที่บริการด้านอาหารและเครื่องดื่ม ทั้งยังเป็นการรักษาสมดุลระหว่างชุมชน สิ่งแวดล้อมเชิงนิเวศ และสิ่งแวดล้อมทางวัฒนธรรม ซึ่งในการจัดการพื้นที่ชุมชนและการวางแผนการท่องเที่ยวจำเป็นต้องมีส่วนร่วมจากตัวแทนชาวบ้านในชุมชนในทุกขั้นตอน และหลีกเลี่ยงความผิดพลาดในการวางแผนที่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสร้างความเสียหายต่อผลประโยชน์ของชาวบ้านในชุมชน

ค. การควบคุมและการสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐ โดยในระหว่างที่หน่วยงานภาครัฐให้คำแนะนำในการมีส่วนร่วมของชาวบ้านในชุมชนและการดำเนินธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ซึ่งต้องคำนึงถึงการท่องเที่ยวเชิงนิเวศว่าเป็น “การท่องเที่ยวขนาดเล็ก” “เป็นการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม” โดยใช้วิธีการต่าง ๆ ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลและเพิ่มการสื่อสาร ทั้งปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของชาวบ้านในชุมชนให้มีความเป็นมาตรฐานและเป็นระเบียบแบบแผนยิ่งขึ้น

5. การจัดการธุรกิจ

ก. การกำหนดเส้นทางท่องเที่ยวตามธิม จากการสำรวจศึกษานโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวและชุมชนอย่างละเอียด เพื่อให้เข้าใจถึงสถานการณ์จริงของพื้นที่เป้าหมายในเขตซาพออโลว และออกแบบผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่สามารถลดผลกระทบด้านลบต่อสิ่งแวดล้อมได้มากที่สุดเมื่อนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่เปราะบางด้านนิเวศวัฒนธรรม

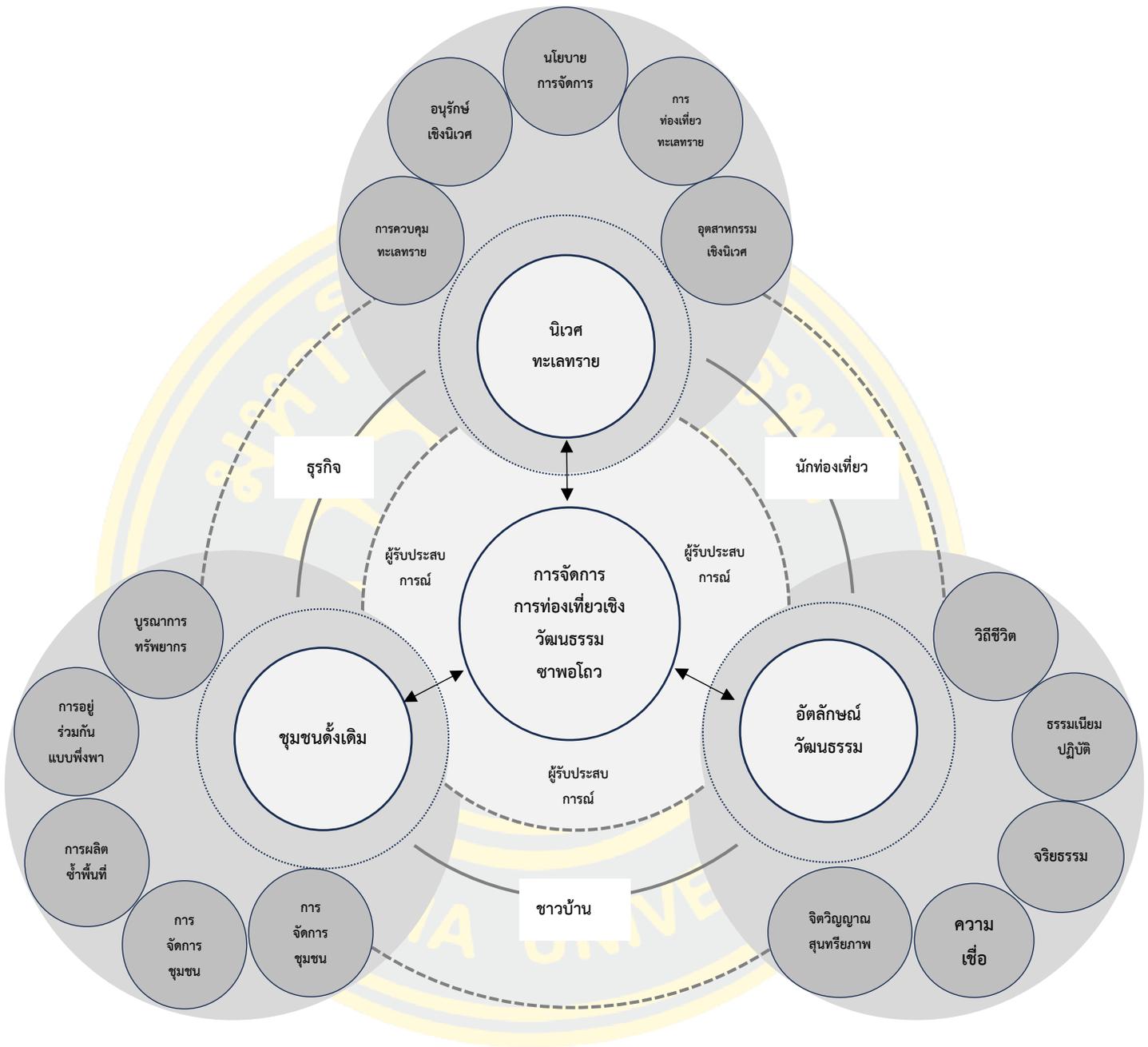
ข. การให้ความสำคัญกับการฝึกอบรมภาคีเครือข่ายด้านนิเวศวิทยา โดยการแจกคู่มือการท่องเที่ยวนิเวศให้แก่นักท่องเที่ยวและการแนะนำทรัพยากรนิเวศวัฒนธรรมในเขตซาฟารี ทั้งนี้ใช้ตัวอย่างในการแนะนำและใช้วิธีการที่ถูกต้องในการสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

ค. การควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยวที่เหมาะสม รักษาจำนวนนักท่องเที่ยวในกลุ่มขนาดเล็ก เพื่อที่จะสามารถรับประกันได้ว่าสถานที่ท่องเที่ยวจะได้รับผลกระทบจากกลุ่มนักท่องเที่ยวน้อยที่สุด และป้องกันปัญหาเรื่องสถานที่ท่องเที่ยวขาดแคลนผู้ดูแลหรือมีปริมาณนักท่องเที่ยวเกินกว่าที่จะรองรับได้

ง. การสร้างกลุ่มท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จากการอบรมรูปแบบต่าง ๆ ที่ทำให้ผู้ที่มีส่วนร่วมกับกิจกรรมการท่องเที่ยวของกลุ่มธุรกิจท่องเที่ยวเข้าใจถึงนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวนิเวศวัฒนธรรม เพื่อเพิ่มความสามารถในการแลกเปลี่ยนข้อมูลและการสื่อสาร ตลอดจนสามารถจัดการกิจกรรมการท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งเสริมการเลือกใช้นานพาหนะสีเขียวที่อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมแบบคาร์บอนต่ำในบริเวณชุมชนที่จัดกิจกรรมการท่องเที่ยวในเขตซาฟารี

6. รูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายซาฟารี

จากการวิจัยกลยุทธ์การจัดการระดับมหภาคในเขตซาฟารี ผู้วิจัยพบว่าการริเริ่มกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในเขตซาฟารีจะช่วยผลักดันการผลิตซ้ำทางวัฒนธรรมของชุมชนดั้งเดิมในท้องถิ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงส่งเสริมการพัฒนาอย่างยั่งยืนในท้องถิ่นผ่านรูปแบบการจัดการแบบบูรณาการที่เอื้อประโยชน์และพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน การใช้นโยบายการจัดการนิเวศวัฒนธรรม การจัดการพื้นที่ การจัดการนักท่องเที่ยว การจัดการชุมชน และการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว ช่วยให้บรรลุการรักษาและเสริมสร้างคุณค่าทางการท่องเที่ยวของทรัพยากรนิเวศวัฒนธรรมทำให้ชุมชนดั้งเดิมในท้องถิ่นอยู่ร่วมกันได้อย่างกลมกลืน และส่งเสริมพัฒนาอย่างยั่งยืนในเขตซาฟารี ผู้วิจัยได้จัดทำรูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายซาฟารี ดังที่ปรากฏในภาพที่ 5-2

ภาพที่ 5-2 รูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายชาวปอไทย (Liu Fangliang, 2024)

การจัดกิจกรรมเชิงปฏิบัติการในโครงการการท่องเที่ยว

กิจกรรมในโครงการ

ชื่อกิจกรรม การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมซาพออโถว “การอาศัยอยู่บนทะเลทราย ภายใต้แสงดาว”

ภูมิหลังของโครงการ

เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายที่ทำให้เขตซาพออโถวเข้าสู่เส้นทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมที่ยั่งยืน ขณะเดียวกันยังเป็นการป้องกันความซ้ำซ้อนและความคล้ายคลึงกันของโครงการท่องเที่ยวในเขตจุดชมวิวซาพออโถว ซึ่งควรมุ่งเน้นเพิ่มการออกแบบผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวที่มีความหลากหลาย แตกต่างและมีเอกลักษณ์มากขึ้น โดยวัฒนธรรมเป็นจิตวิญญาณของการท่องเที่ยว เป็นแก่นหลักสำคัญของการท่องเที่ยว ด้วยความก้าวหน้าของสังคมและวัฒนธรรม ทำให้การท่องเที่ยวต้องให้ความสำคัญต่อการตอบสนองความต้องการทางจิตวิญญาณและความเพลิดเพลินทางวัฒนธรรมมากยิ่งขึ้น ซึ่งพื้นที่ซาพออโถวยังคงมีมรดกทางประวัติศาสตร์วัฒนธรรมที่อุดมสมบูรณ์ ทั้งพร้อมด้วยทรัพยากรทางวัฒนธรรมชาติพันธุ์ที่สมบูรณ์ที่มีศักยภาพในการเผยแพร่ จากการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม ส่งผลให้พื้นที่ซาพออโถวสามารถบรรลุถึงการพัฒนาที่ยั่งยืนได้

หลักการในการจัดการโครงการ

จุดประสงค์ของการจัดการ: เพื่อส่งเสริมการพัฒนาอย่างยั่งยืนของเขตซาพออโถว ผ่านการผลิตซ้ำวัฒนธรรมเชิงพื้นที่ และการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายแบบบูรณาการทรัพยากรเชิงนิเวศ

การจัดการประสบการณ์อัตลักษณ์นิเวศวัฒนธรรมซาพออโถว: อัตลักษณ์ในวิถีชีวิต อัตลักษณ์ในพฤติกรรมการใช้ชีวิต อัตลักษณ์ในธรรมเนียมปฏิบัติ อัตลักษณ์ในจริยธรรม อัตลักษณ์ในจิตวิญญาณสุนทรียภาพ

ผู้เข้าร่วมโครงการ

ผู้เข้าร่วมประกอบกิจกรรมประกอบด้วยนักศึกษา 6 คนและอาจารย์มหาวิทยาลัยรุ่นใหม่ 5 คน โดยมีผู้วิจัยโครงการเป็นผู้นำกิจกรรม รวมทั้งสิ้น 11 คน

ผู้รับผิดชอบโครงการเป็นผู้นำคณะทำกิจกรรมในเขตท่องเที่ยวซาพออโถว

กิจกรรมท่องเที่ยวหมู่บ้านซาพออโถวมินาย Tong เจ้าของธุรกิจโฮมสเตย์หมู่บ้านซาพออโถวนำชมและให้ความรู้แก่คณะ

กิจกรรมท่องเที่ยวหมู่บ้านฉางหลิวสู่มินาย Fan ชาวบ้านในหมู่บ้านนำชมและให้ความรู้แก่คณะ

วัตถุประสงค์ของการจัดการโครงการ

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในซาฟารีพาร์คตั้งอยู่บนพื้นฐานของการอนุรักษ์นิเวศ สิ่งแวดล้อมและการสืบทอดวัฒนธรรมนิเวศทะเลทรายเป็นหลัก วัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวคือเพื่อใช้รูปแบบการวิจัยที่จัดทำโดยผู้วิจัยในการประเมินความพึงพอใจของผู้เข้าร่วม กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่ซาฟารีพาร์ค จากการสัมผัสวิถีชีวิต ธรรมเนียมปฏิบัติ จริยธรรม ความเชื่อ และจิตวิญญาณสุนทรียภาพในพื้นที่ซาฟารีพาร์ค เพื่อที่จะปรับปรุงรูปแบบการวิจัยอย่างต่อเนื่อง เพิ่มความน่าดึงดูดใจให้แก่การท่องเที่ยวทะเลทรายในพื้นที่ซาฟารีพาร์ค ยกกระดับความสามารถในการแข่งขันของการท่องเที่ยวท้องถิ่น และส่งเสริมการพัฒนาอย่างยั่งยืนของนิเวศวัฒนธรรมในซาฟารีพาร์ค

ตารางที่ 5-1 วัตถุประสงค์หลักของการจัดการโครงการ (Liu Fangliang, 2024)

การจัดการโครงการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมซาฟารีพาร์ค				
เนื้อหาการจัดการ	กิจกรรม	ข้อกำหนด	จุดประสงค์ของการจัดการ	สัมผัสประสบการณ์เชิงนิเวศวัฒนธรรม
นิเวศทะเลทราย	เดินชมบริเวณชายขอบทะเลทรายถึงเกอหลี่ เที่ยวชมแหล่งท่องเที่ยวซาฟารีพาร์ค สัมผัสอุตสาหกรรมเชิงนิเวศของซาฟารีพาร์ค	ดูแลพฤติกรรม การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เผยแพร่ความตระหนักรู้เชิงนิเวศ	การอนุรักษ์นิเวศ สิ่งแวดล้อม การศึกษา นิเวศวิทยา อุตสาหกรรมเชิงนิเวศ	1. ประสบการณ์ “ผู้คน เรื่องราว สิ่งของ สถานที่
อัตลักษณ์วัฒนธรรม	เยี่ยมชมแหล่งโบราณคดีวัฒนธรรมยุคก่อนประวัติศาสตร์ แหล่งโบราณคดีวัฒนธรรมเส้นทางสายไหม แหล่งโบราณคดีวัฒนธรรมกำแพงเมืองจีน แหล่งโบราณคดีวัฒนธรรมแม่น้ำฮวงโห	เคารพอัตลักษณ์วัฒนธรรมท้องถิ่น แลกเปลี่ยนวัฒนธรรมแบบปรับตัว ใส่ใจการสัมผัสอัตลักษณ์นิเวศวัฒนธรรม	อัตลักษณ์การค้า ดำรงชีวิตและการผลิต อัตลักษณ์ธรรมเนียมปฏิบัติ อัตลักษณ์จริยธรรม อัตลักษณ์ความเชื่อ อัตลักษณ์จิตวิญญาณ	บรรยากาศ” 2. วิธีรับประสบการณ์ในระดับประสาทสัมผัส พฤติกรรม และอารมณ์

	และวัฒนธรรมหมู่บ้าน ในเขตชายขอบ ทะเลทราย		สุนทรียภาพ การ พัฒนาวัฒนธรรม และการท่องเที่ยว แบบบูรณาการ	
ชุมชน ดั้งเดิม	เยี่ยมชมหมู่บ้านชาพอ โถวและหมู่บ้านฉาง หลิวสุ่ย	เข้าใจ ประวัติศาสตร์ การพัฒนาของ หมู่บ้าน ทำ ความคุ้นเคยกับ รูปแบบ วัฒนธรรมของ หมู่บ้าน ลิ้มลอง อาหารจานเด็ด ของท้องถิ่น	การบูรณาการและ พึงพาทรัพยากร ของแต่ละหมู่บ้าน การผลิตซ้ำ วัฒนธรรมเชิงพื้นที่ การพัฒนาอย่าง ยั่งยืนของหมู่บ้าน	
หลักการการจัดการกิจกรรม หลักการเชิงอนุรักษ์ หลักการเชิงปรับตัว หลักการความดั้งเดิม หลักการเชิงองค์รวม หลักการการพัฒนาอัตลักษณ์				

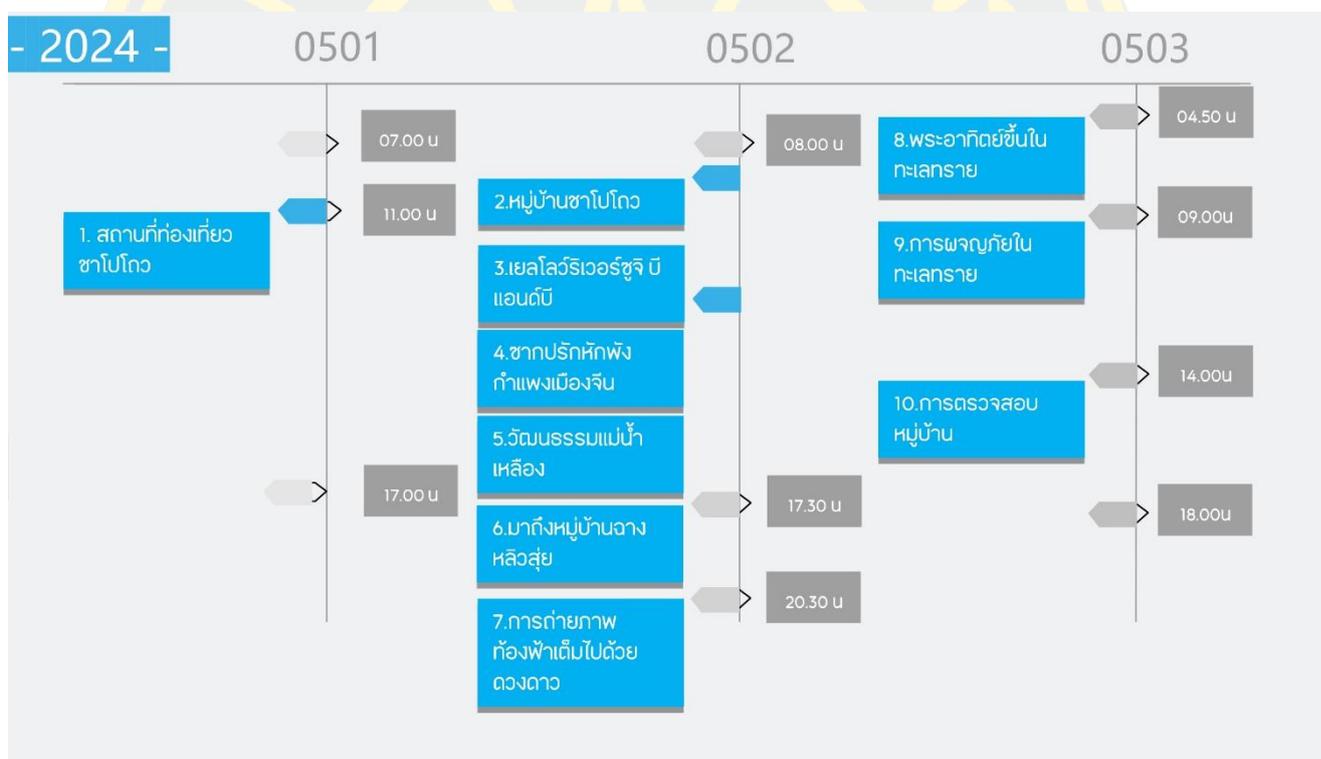
เวลาและสถานที่ดำเนินโครงการ

กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมเขตชาพอโถวจะจัดขึ้นในช่วงเดือนเมษายน-
พฤษภาคม 2567 มีระยะเวลา 5 วัน 4 คืน โดยจัดขึ้นในแหล่งท่องเที่ยวชาพอโถว หมู่บ้านชาพอโถว
หมู่บ้านฉางหลิวสุ่ย

แผนและกำหนดการของโครงการ

กิจกรรมสัมผัสประสบการณ์แหล่งท่องเที่ยวชาพอโถว ณ หมู่บ้านชาพอโถว แบบ 1 วัน
(การสัมผัสประสบการณ์โครงการนันทนาการในทะเลทราย) โดยช่วงเช้าเป็นการสัมผัสสมมติเสน่ห์ของ
แหล่งท่องเที่ยวชาพอโถว ช่วงบ่ายเดินทางไปยังหมู่บ้านชาพอโถว สัมผัสวัฒนธรรมและประเพณี
พื้นบ้าน ลิ้มรสอาหารที่โฮมสเตย์เชิงเกษตร และช่วงค่ำพักผ่อนที่โฮมสเตย์เชิงเกษตรในหมู่บ้านชาพอ
โถว

กิจกรรมสัมผัสประสบการณ์เขตท่องเที่ยวซาฟารี ๒ วัน (การสัมผัสประสบการณ์สำรวจทะเลทราย เที่ยวชมโบราณสถานทางวัฒนธรรมยุคก่อนประวัติศาสตร์ โบราณสถานวัฒนธรรมเส้นทางสายไหม ขึ้นชมทัศนียภาพโอเอซิสทะเลทราย และหมู่บ้านดั้งเดิมในเขตทะเลทราย) ในวันแรกเป็นการเที่ยวชมโอเอซิสทะเลทราย หมู่บ้านวัฒนธรรมดั้งเดิม ที่พักอาศัยที่มีเอกลักษณ์ดั้งเดิม และสัมผัสประเพณีพื้นบ้านของชุมชนชายขอบทะเลทราย ช่วงค่ำเข้าพักในหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย และสัมผัสร้านค้ากลางทะเลทรายภายใต้แสงดาว ณ จุดตั้งแคมป์ของหมู่บ้าน โดยในวันที่ 2 เป็นการสำรวจความลึกกลับของทะเลทราย เที่ยวชมโบราณสถานทางวัฒนธรรมยุคก่อนประวัติศาสตร์ โบราณสถานวัฒนธรรมเส้นทางสายไหม หลังอาหารเย็นเดินทางกลับเมืองหลันโจว ดังที่ปรากฏในภาพที่ 5-3

ภาพที่ 5-3 แผนกิจกรรมท่องเที่ยว (Liu Fangliang, 2024)

หน่วยงานที่ร่วมจัดกิจกรรม

สาขาการออกแบบภูมิทัศน์ คณะการออกแบบศิลปะ วิทยาลัยเทคโนโลยีหลานโจว

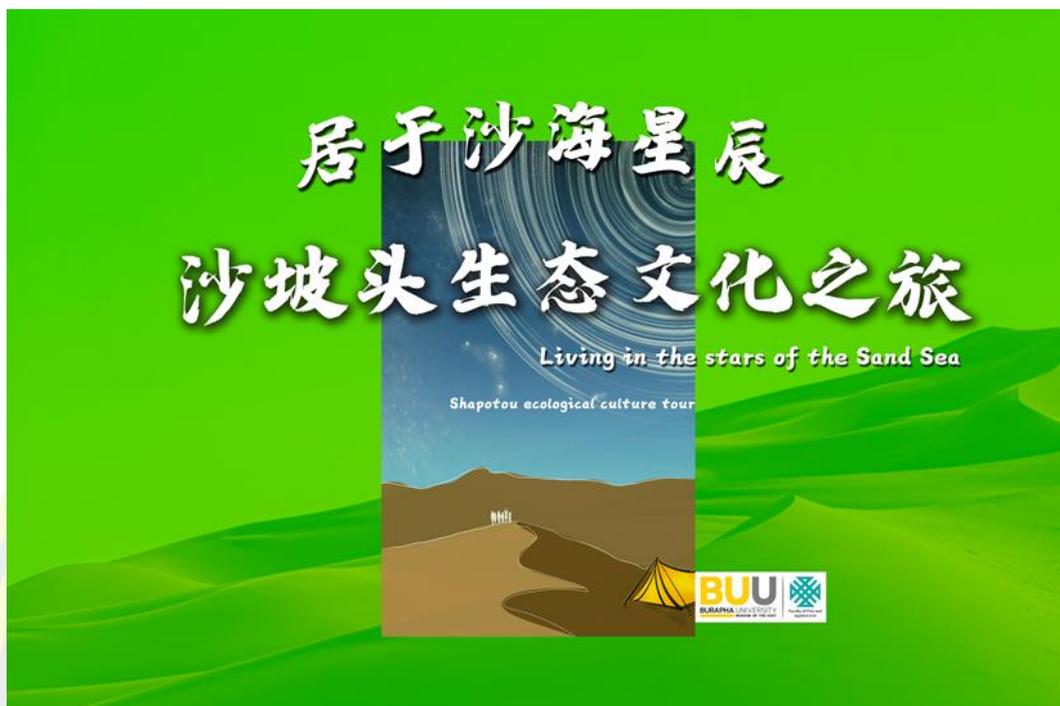
ข้อปฏิบัติระหว่างทำกิจกรรม

1. ก่อนออกเดินทางเพื่อทำกิจกรรม สมาชิกคณะควรพิจารณาสภาพร่างกายของตนเอง และเตรียมอุปกรณ์ต่าง ๆ ไปด้วย เช่น อุปกรณ์กันแดดทะเลทราย อุปกรณ์กันทราย อุปกรณ์กันแมลงกัดต่อย อุปกรณ์ป้องกันอาการเป็นลมแดด
2. แต่ละกิจกรรมจะมีผู้นำดำเนินกิจกรรม สมาชิกต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตามผู้นำกิจกรรม ห้ามปลีกตัวไปตามลำพัง
3. อุณหภูมิตอนกลางวันและกลางคืนในทะเลทรายแตกต่างกันมาก ควรจัดเตรียมเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ยาส่วนตัว และยาสามัญประจำบ้าน (เช่น ยาแก้หวัด ยาแก้ท้องเสีย ยาแก้เมารถเมาเรือ และอื่น ๆ) น้ำและอาหารพลังงานสูงที่พกพาง่าย (เช่น คุกกี้เกลือ ธัญพืชอัดแท่ง) ไปให้เพียงพอ
4. ดูแลรักษาสัตว์และพืชในสภาพนิเวศทะเลทราย ไม่เก็บเหยียบ หรือทำลายพืชพรรณ
5. ปฏิบัติตามหลักการใช้ซ้ำและรีไซเคิล นำขยะที่เกิดขึ้นระหว่างการทำกิจกรรมไปทิ้งนอกทะเลทราย เพื่อลดการส่งผลกระทบต่อนิเวศทะเลทราย
6. ระหว่างที่เรียนรู้วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และขนบธรรมเนียมท้องถิ่น ควรให้ความเคารพสภาพแวดล้อม วิถีชีวิตและวิถีการผลิต จารีตประเพณีและความเชื่อท้องถิ่น

การดำเนินการในการจัดการโครงการ

กิจกรรมนี้จัดขึ้นระหว่างวันที่ 1-3 พฤษภาคม 2024 เป็นเวลา 3 วัน โดยกิจกรรมเริ่มต้นที่เมืองหลานโจว มณฑลกานซู ห่างจากแหล่งท่องเที่ยวซาฟารีที่เป็นจุดหมายปลายทาง 291 กิโลเมตร คณะผู้เข้าร่วมกิจกรรมเดินทางด้วยการขับรถส่วนตัว

ก่อนออกเดินทาง ฝ่ายผู้จัดกิจกรรมได้ออกแบบป้ายกิจกรรม ดังภาพที่ 5-2 ทั้งนี้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายให้แก่ผู้เข้าร่วมด้วย

ภาพที่ 5-4 ป้ายกิจกรรม (Liu Fangliang, 2023)

วันที่ 1 แหล่งท่องเที่ยวซาฟอโถว

คณะออกเดินทางตอน 7:00 น. ของวันที่ 1 พฤษภาคม โดยใช้ทางด่วนจิ้งจี้สาย G6 (ปักกิ่ง-ทิเบต), สายเหลียนฮั่ว (เหลียนอวี่นกัง-คอร์กอส) G30, สายอุหมา (อุไห่-หมาซิ่น) G1816, สายต้งอู่ (ต้งเปียน-อู่เว่ย) G2012 ดังภาพที่ 5-5 และเมื่อเวลา 10:45 น. ก็ไปถึงจุดหมายแรก แหล่งท่องเที่ยวซาฟอโถว ดังภาพที่ 5-6 สมาชิกคณะไปเที่ยวชมจุดท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับแม่น้ำฮวงโหในแหล่งท่องเที่ยวซาฟอโถวเป็นแห่งแรก ดังภาพที่ 5-7

ภาพที่ 5-5 เข้าสู่พื้นที่ซาพออโถว (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

ภาพที่ 5-6 เข้าสู่เขตท่องเที่ยวซาพออโถว (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

ภาพที่ 5-7 คณะเดินทางถึงแหล่งท่องเที่ยวชาพอโถว (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

เมื่อเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยว คณะเดินทางชมโครงการแหล่งท่องเที่ยวแม่น้ำฮวงโหในชาพอโถว เป็นอันดับแรก และได้ล่องแพหนังแพะไปตามน้ำ

แพหนังแพะ เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ที่สำคัญของชาพอโถว วิธีประกอบแพ คือนำแพะภูชามาตัดหัวและกีบเท้าทิ้งสี่ข้าง ถลกหนังออกแล้วมัดเอาไว้ เวลาใช้งานจึงนำมาสูบลมให้พอง เมื่อนำ “ลูกโป่งหนังแพะ” สิบกว่าลูกมาเรียงกันก็จะได้เป็น “ไฟจื่อ” สมาชิกได้สัมผัสประสบการณ์ล่องแพหนังแพะบนแม่น้ำฮวงโห ดังภาพที่ 5-8 โดยแพลำหนึ่งรองรับผู้โดยสารได้ 4-6 คน ระหว่างล่องแพก็ได้ฟังคนถือแพขับขานบทเพลง “99 โค้งแม่น้ำฮวงโหใต้หล้า” อันเป็นเอกลักษณ์ของภูมิภาคซีเป่ย์ ลอยไปตามกระแสคลื่นขุ่นมัวของแม่น้ำฮวงโห ขึ้นชมทิวทัศน์ที่สวยงามของทะเลทรายนอกด่าน

ภาพที่ 5-8 กิจกรรมล่องแพหนังแพะแม่น้ำฮวงโหในชาพอโถว (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

จากนั้นคณะก็ใช้บันไดเลื่อนทะเลทรายเพื่อขึ้นไปจุดสูงสุดของเนินทรายซาฟอโถว และสัมผัสกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ขึ้นชื่อที่สุดของแหล่งท่องเที่ยวแห่งนี้ อันได้แก่การนั่งเลื่อนสไลด์ลงจากเนินทราย การสไลด์ลงเนินทรายที่ซาฟอโถวมีชื่อเรียกว่า ซาฟอหมีงจ (เสียงระฆังแห่งเนินทราย) เพราะเวลาที่ไถลงมา จะได้ยินเสียงหึ่งๆ จากทราย คล้ายเสียงก้องกังวานของระฆังโลหะ เมื่อประกอบกับตำนานเรื่องเสียงระฆังแห่งเนินทรายที่รู้มาระหว่างการสำรวจ สมาชิกคณะจึงได้สัมผัสประสบการณ์ทางวัฒนธรรมและันทนาการที่แตกต่างออกไป ดังภาพที่ 5-9 การได้ชมแม่น้ำฮวงโหในแหล่งท่องเที่ยวซาฟอโถวจากที่นี่ ทำให้ได้เห็นทั้งทิวทัศน์โอ่อ่าตระการตาของซีเป่ย์และทิวทัศน์อ่อนช้อยงดงามแบบเจียงหนาน ทุกคนที่ได้เห็นต่างพากันถ่ายภาพเป็นที่ระลึก

ภาพที่ 5-9 กิจกรรมสไลด์ลงเนินทรายในแหล่งท่องเที่ยวทะเลทรายซาฟอโถว
(ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

จากนั้นสมาชิกได้ชมทิวทัศน์เนินทรายซาฟอโถว ดังภาพที่ 5-10 ภาพแม่น้ำฮวงโห่ครึ่งหนึ่งทะเลทรายครึ่งหนึ่ง เป็นภูมิทัศน์มหัศจรรย์ของดินแดนนอกด่าน ไม่น่าแปลกใจเลยที่ตอน Wang Wei กวีเอกสมัยราชวงศ์ถังเดินทางผ่านบริเวณนี้ได้รับจินตนาการไว้อย่างงดงามว่า “ไอควันลอยอ้อยอิงเหนือผืนทราย ตะวันกลมจมหายในสายธาร”

ภาพที่ 5-10 ประติมากรรม Wang Wei ภูมิทัศน์วัฒนธรรมในเขตแม่น้ำฮวงโห่ แหล่งท่องเที่ยวซาฟอโถว (ที่มา: สมาชิกในขณะเดินทาง)

ภาพที่ 5-11 การขี่อูฐมายังบริเวณทะเลทรายในแหล่งท่องเที่ยวซาฟอโถว (ที่มา: สมาชิกในขณะเดินทาง)

การขับรถวิบากในทะเลทรายเป็นโปรแกรมสัมผัสประสบการณ์ทะเลทรายอันน่าตื่นเต้น รถจะแล่นตะบึงฝ่าทะเลทรายถึงเกอหลี่อันกว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา เดียวก็ได้ไปตามสันทราย เดียวก็มุดลงในหุบทราย สมาชิกคณะต่างได้สนุกสนานกับการท้าทายขีดจำกัด ดังภาพที่ 5-12

ภาพที่ 5-12 กิจกรรมขับรถวิบากทะเลทรายในแหล่งท่องเที่ยวซาฟารี
(ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

ช่วงเวลาที่คณะท่องเที่ยวเป็นช่วงที่แหล่งท่องเที่ยวซาฟารีอีกที่ก็จ่อแจอย่างยิ่ง หลังจากห้าโมงเย็นเป็นต้นไป จำนวนนักท่องเที่ยวในทะเลทรายก็ค่อย ๆ ลดน้อยลง บรรยากาศเริ่มเงียบสงบ ปรากฏภาพงดงามอันหาชมได้ยากของตะวันลับขอบฟ้าทะเลทรายอย่างเงียบเชียบ สมาชิกคณะทยอยถ่ายรูปเป็นที่ระลึก ดังภาพที่ 5-13 และ 5-14

ภาพที่ 5-13 กิจกรรมผจญภัยในทะเลทราย ณ จุดท่องเที่ยวซาฟารี (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

ภาพที่ 5-14 ทิวทัศน์ตะวันตกดินในทะเลทราย ณ จุดท่องเที่ยวซาฟอโถว
(ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

วันที่ 2 กิจกรรมเที่ยวชมหมู่บ้านซาฟอโถว

กิจกรรมหลักในช่วงเช้าคือการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในหมู่บ้านซาฟอโถว โดยไปเยี่ยมชมสำนักงานคณะกรรมการหมู่บ้านซาฟอโถวเป็นแห่งแรก เพื่อศึกษาข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับหมู่บ้าน ดังภาพที่ 5-15

ภาพที่ 5-15 คณะกรรมการหมู่บ้านซาฟอโถว (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

ทางคณะได้เรียนรู้สถานการณ์โดยทั่วไปของหมู่บ้านชาพอัโถว ผ่านคำอธิบายหมู่บ้าน โดยสังเขปและแผนที่ท่องเที่ยว ดังภาพที่ 5-16

ภาพที่ 5-16 เยี่ยมชมหมู่บ้านชาพอัโถว (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

ทางคณะได้เยี่ยมชมคอมเพล็กซ์ที่พัก “หวางเหอซูจี” อันโด่งดังของชาพอัโถว ซึ่งให้บริการสถานที่พักผ่อนและนันทนาการ ที่พักระดับไฮเอนด์ และบริการการท่องเที่ยวคุณภาพสูงให้แก่ผู้มาเยือน รูปแบบทางสุนทรียภาพโดยรวมของหวางเหอซูจี ถูกสะท้อนผ่านการคงไว้ซึ่งรูปแบบทางสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิม การสร้างบรรยากาศชนบทแบบองค์รวม และการใช้เทคนิคก่อสร้างแบบโบราณ เช่น การสานหลังคา ทิวทัศน์กว้างใหญ่ไพศาลแบบซีเป่ย์ อาคารที่ก่อด้วยผนังดินอัด รวมถึงการตกแต่งในสไตล์เส้นทางสายไหม ประกอบกันเป็นภาพลักษณ์อันโดดเด่นเป็นที่จดจำอย่างยิ่ง ดังภาพที่ 5-17

ภาพที่ 5-17 เยี่ยมชมคอมเพล็กซ์ที่พักหวางเหอซูจี (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

โครงการหลวงเหอชู่จีใช้ประโยชน์จากทรัพยากรทางวัฒนธรรมของแม่น้ำฮวงโหอย่างเต็มที่
สร้างที่พักสำหรับวันหยุดพักผ่อนและฟาร์มเกษตรเชิงนิเวศ รวมถึงจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมเป็น
พิเศษ เช่น ตลาดนัดเส้นทางสายไหมและคอนเสิร์ตการกุศลในเทศกาลสำคัญ ๆ ดังภาพที่ 5-18

ภาพที่ 5-18 ตลาดนัดหลวงเหอชู่จี (ภาพโดยเจ้าหน้าที่กิจกรรมตลาดนัด)

ภาพที่ 5-19 เยี่ยมชมฟาร์มเกษตรเชิงนิเวศหลวงเหอชู่จี (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

กำแพงเมืองจีนเป็นโบราณสถานแห่งสำคัญในพื้นที่ซาฟอโถว ซากกำแพงที่ยังหลงเหลืออยู่ ถูกสร้างขึ้นในสมัยราชวงศ์หมิง มีจุดประสงค์เพื่อป้องกันไม่ให้ชนเผ่าทาทาร์ทางตอนเหนือรุกรานเข้ามาทางตะวันตกเฉียงใต้ของจงเว่ย นาย Tuo ชาวหมู่บ้านเล่าให้คณะเดินทางฟังว่า ซากกำแพงเมืองจีนตรงฝั่งใต้ของแม่น้ำฮวงโหเป็นส่วนที่สร้างในสมัยราชวงศ์ฉิน กำแพงเมืองจีนสร้างจากดินเป็นส่วนใหญ่ มีบางส่วนที่ใช้แรงงานมนุษย์แกะเนินเขาลาดชันให้เป็นกำแพงธรรมชาติ ขณะที่บางส่วนเดิมมีหินเป็นฐาน จากนั้นจึงใช้ดินเหลืองอัดเป็นชั้น ๆ ดังที่ปรากฏในภาพ

ภาพที่ 5-20 ชมซากกำแพงเมืองจีนสมัยราชวงศ์หมิงในซาฟอโถว
(ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

ภาพที่ 5-21 ชมเชิงเทินของซากกำแพงเมืองจีนสมัยราชวงศ์หมิงในซาฟอโถว
(ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

ภาพที่ 5-22 ภูมิต์ศน์ป่าหิน โตรกเฮย์สู่ย แม่น้ำฮวงโห (Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 5-23 นาย Tuo ผู้บรรยายภูมิต์ศน์แม่น้ำฮวงโหให้แก่สมาชิกคณะ
(ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

ภาพที่ 5-24 สมาชิกคณะชมภูมิตักษุบเขาแม่น้ำฮวงโห (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

ภาพที่ 5-25 ภูมิตักษุบเขาแม่น้ำฮวงโห (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

หลังจากเสร็จสิ้นกิจกรรมสัมผัสวัฒนธรรมของหมู่บ้านซาพอโถวในช่วงบ่ายแล้ว คณะก็ออกเดินทางไปยังหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย ดังภาพที่ 5-26

ภาพที่ 5-26 เดินทางด้วยทางหลวงสาย G338 (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

เมื่อเดินทางถึงหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย คณะก็เข้าพักที่จุดตั้งแคมป์หุบเขาโมซี ดังภาพที่ 5-27 เมื่อจัดการเรื่องที่พักเรียบร้อยแล้ว สมาชิกก็ร่วมเล่นกิจกรรมต่าง ๆ ภายในแคมป์ เช่น แข่งงานร่อนโยนถูลทราย และอื่น ๆ เพื่อสนุกเพลิดเพลินไปกับประสบการณ์การตั้งแคมป์ ดังภาพที่ 5-28 ช่วงกลางวัน เจ้าหน้าที่ผู้ดูแลแคมป์ได้ช่วยจุดกองไฟให้ทางคณะ ทุกคนได้พูดคุยแลกเปลี่ยนและเรียนรู้จากเจ้าหน้าที่ ดังภาพที่ 5-29 สมาชิกจัดกิจกรรมถ่ายรูปไฟฟ้างดงามเหนือทะเลทราย ดังภาพที่ 5-30, 5-31, 5-32

ภาพที่ 5-27 จุดตั้งแคมป์หุบเขาโมซี (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

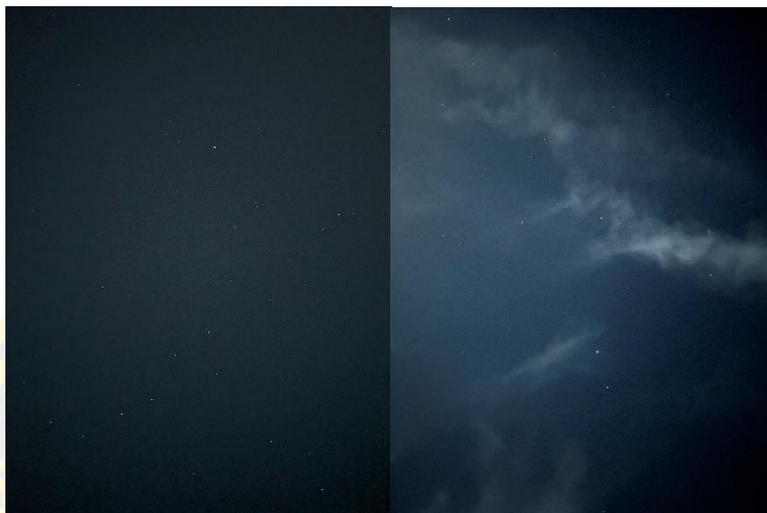

ภาพที่ 5-28 ออกกำลังกายในจุดตั้งแคมป์หุบเขาโมะซี (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

ภาพที่ 5-29 ผู้ดูแลแคมป์อธิบายพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของหมู่บ้านให้สมาชิกคณะฟังข้างกองไฟ (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

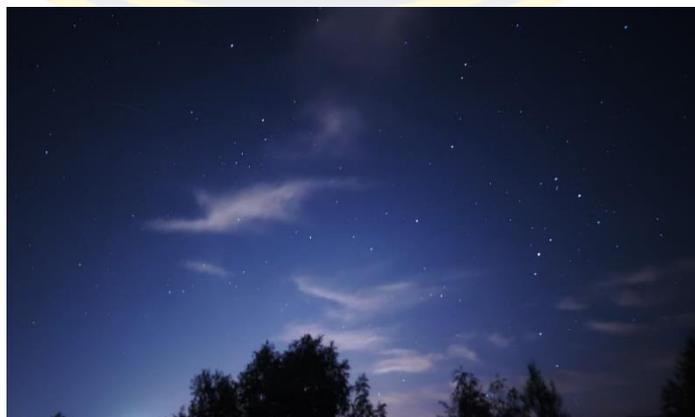
สมาชิกคณะจัดกิจกรรมถ่ายรูปรูปยามค่ำคืนภายใต้หัวข้อ “ดวงดาวแห่งเนินทราย” โดยหาตำแหน่งของกลุ่มดาวบนท้องฟ้ากันอย่างแข็งขัน ทุกคนต่างพูดคุยกันถึงความสวยงามของดวงดาวที่ถูกมองข้ามไปในวิถีชีวิตแบบเมืองใหญ่ พลับบันที่ภาพถ่ายฟ้าพร่างดาวอันกว้างใหญ่ไพศาล ณ ชั่วโมงนั้นลงในโทรศัพท์มือถือ

ภาพที่ 5-30 ผลงานภาพถ่ายฟ้าพร่างดาวเหนือทะเลทราย (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

ภาพที่ 5-31 ผลงานภาพถ่ายฟ้าพร่างดาวเหนือทะเลทราย (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

ภาพที่ 5-32 ผลงานภาพถ่ายฟ้าพร่างดาวเหนือทะเลทราย (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

วันที่ 3 สัมผัสประสบการณ์ทะเลทรายหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย

สมาชิกเริ่มกิจกรรมออกสำรวจสภาพนิเวศวิทยาทะเลทรายกันตั้งแต่เช้าตรู่ โดยหวังจะได้ค้นพบสิ่งใหม่ ๆ ในทะเลทรายเถิงเก้อหลี่ ดังภาพที่ 5-33

ภาพที่ 5-33 คณะชมความสำเร็จในการอนุรักษ์ระบบนิเวศของทะเลทรายเถิงเก้อหลี่ในพื้นที่ซาฟโถว (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

เนินทรายสุดลูกหูลูกตาตัดกับตะวันเบิกฟ้า มี “ตารางฟางข้าว” จำนวนนับไม่ถ้วนประทับอยู่อย่างแน่นหนา จนดูเหมือนถูกคลุมด้วยตาข่ายสีเขียวขนาดยักษ์ สร้างความรู้สึกเว้งว่างและตื่นตะลึงให้แก่สมาชิกคณะ ทะเลทรายเต็มไปด้วยพืชพรรณต่าง ๆ เช่น ต้นหนิงเถียว (*Caragana korshinskii*) และต้นฮวาปี้ (*Hedysarum scoparium*) ซึ่งกลายมาเป็นโอเอซิสในทะเลทราย ดังที่ปรากฏในภาพที่ 5-35 เจ้าหน้าที่ควบคุมทรายถึงสี่รุ่นของจงเว่ยได้สร้างระบบเส้นทางกันลมดักทราย “ห้าเส้นรวมเป็นหนึ่ง” ขึ้น โดยประกอบด้วยแนวทรายกันไฟ การท่อน้ำสร้างป่า การปลูกพืชสร้างแนวกันทราย การวางฟางหญ้าดักทราย และแนวเพาะปลูกหญ้ากันทราย โดยแนวกันลมดักทรายความยาว 60 กิโลเมตรถูกสร้างขึ้นบนเส้นทางรถไฟสายเปาหลานที่ตัดผ่านทะเลทรายเถิงเก้อหลี่ เพื่อให้การปฏิบัติงานของรถไฟดำเนินไปอย่างราบรื่น พร้อมทั้งสร้างระบบนิเวศใหม่ที่มีความหลากหลายขึ้น ดังที่ปรากฏในภาพ

ภาพที่ 5-34 สมาชิกคณะเยี่ยมชมและศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการควบคุมทรายด้วยตารางฟางข้าวในทะเลทราย (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

ภาพที่ 5-35 เยี่ยมชมและศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการควบคุมทรายด้วยตารางฟางข้าวในทะเลทราย (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

ภาพที่ 5-36 กิ้งก่าทะเลทรายในสภาพนิเวศทะเลทราย (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

ภาพที่ 5-37 พืชทะเลทรายในสภาพนิเวศทะเลทราย (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

ภาพที่ 5-38 สมาชิกคณะสังเกตพืชทะเลทรายในระยะประชิด (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

ภาพที่ 5-39 พืชทะเลทราย ช้าย: ต้นเมมาโถวชื่อ (*Oxytropis aciphylla* Ledeb) ขวา: ต้นลั่วถั่วชื่อ (*Alhagi camelorum* Fisch.) (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

ภาพที่ 5-40 พืชทะเลทราย ช้าย: ต้นซาเมิง (*Agriophyllum squarrosum*) ขวา: ต้นอู่ปังหลี (*Bassia dasyphylla*) (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

ภาพที่ 5-41 พืชทะเลทราย ช้าย: ต้นหนิวซินผู้จื่อ (*Cynanchum komarovii*) ขวา: ต้นจีจีเฉ่า (*Achnatherum splendens*) (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

ภาพที่ 5-42 โอเอซิสถาวรในหมู่บ้านฉางหลิวส่วย (ที่มา: สมาชิกในขณะเดินทาง)

หลังรับประทานอาหารเช้าที่จุดตั้งแคมป์ สมาชิกก็ไปเยี่ยมชมหมู่บ้านฉางหลิวส่วย
ดังภาพที่ 5-43

ภาพที่ 5-43 เยี่ยมชมและศึกษาวัฒนธรรมหมู่บ้านฉางหลิวส่วย (Liu Fangliang, 2023)

หมู่บ้านฉางหลิวสู่ย เมืองจงเว่ย มณฑลหนิงเซีย เป็นหมู่บ้านขนาดเล็ก ตั้งอยู่ที่ชายขอบทะเลทรายถึงเกอหลี่ เนื่องจากบริเวณนี้มีพุน้ำกลางทะเลทรายที่ไม่แห้งเหือดตลอดปีจนเกิดเป็นแนวพื้นที่สีเขียวแคบยาวที่หล่อเลี้ยงผู้คนในละแวกนี้ และเป็นที่มาของชื่อ ฉางหลิวสู่ย (ธารไหลริน) ที่นี้เคยเป็นจุดเชื่อมต่อสำคัญของวัฒนธรรมเส้นทางสายไหม ทั้งยังเคยเป็นที่ตั้งของสถานีพักม้า บ้านเรือนเก่าแก่ภายในหมู่บ้านถูกสร้างกระจัดกระจายไปตามสภาพภูมิประเทศ ลักษณะเด่นทางสถาปัตยกรรมคือเป็นบ้าน 4 คาน 8 เสาคี่แม่ “กำแพงกลมแต่บ้านไม่พัง” ทั้งยังมีอาคารแบบเรือนสี่ประสานชื่อเหยี่ยววนจากยุคสาธารณรัฐจีนที่ยังคงเหลือมาจนถึงปัจจุบัน โดยในกิจกรรมครั้งนี้ ประธานหอการค้าและวัฒนธรรมหนิงเซีย คุณ Liu ยังให้เกียรติมาอธิบายพัฒนาการทางประวัติศาสตร์และคุณค่าทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านฉางหลิวสู่ยแก่สมาชิกคณะ ดังภาพที่ 5-44 และ 5-45

ภาพที่ 5-44 นักวิชาการด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย อธิบายคุณค่าทางวัฒนธรรมของฉางหลิวสู่ยให้แก่สมาชิกคณะ (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

ภาพที่ 5-45 สมาชิกเยี่ยมชมและศึกษาสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมในหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

จากนั้นจึงนำคณะไปชมแหล่งโบราณคดีวัฒนธรรมกลีกรม แหล่งวัฒนธรรมเครื่องมือหินขนาดเล็กยุคก่อนประวัติศาสตร์ แหล่งโบราณคดีสถานีพักม้าบนเส้นทางสายไหม และอื่น ๆ ในหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย ดังภาพที่ 5-46 และดำเนินกิจกรรมเรียนรู้มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ดังภาพที่ 5-47, 5-48 และ 5-49

ภาพที่ 5-46 เยี่ยมชมแหล่งวัฒนธรรมกลีกรมยุคก่อนประวัติศาสตร์ หมู่บ้านฉางหลิวสู่ย (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

ภาพที่ 5-47 เรียนรู้ทักษะการใช้รถเทียมลา วิธีคมนาคมแบบดั้งเดิมของหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

ภาพที่ 5-48 ศึกษาทักษะการปักผ้าแบบดั้งเดิมของหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

ภาพที่ 5-49 ศึกษาการนำทักษะการปักผ้าแบบดั้งเดิมของหมู่บ้านฉางหลิวสู่ยไปประยุกต์ใช้ (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

พร้อมกันนี้ทางคณะได้ร่วมมือกับธุรกิจการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในหมู่บ้าน เพื่อจัดกิจกรรมศึกษาและลงมือผสมดิน สร้างอิฐจากก้อนดิน และก่อผนังดิน ดังภาพที่ 5-50

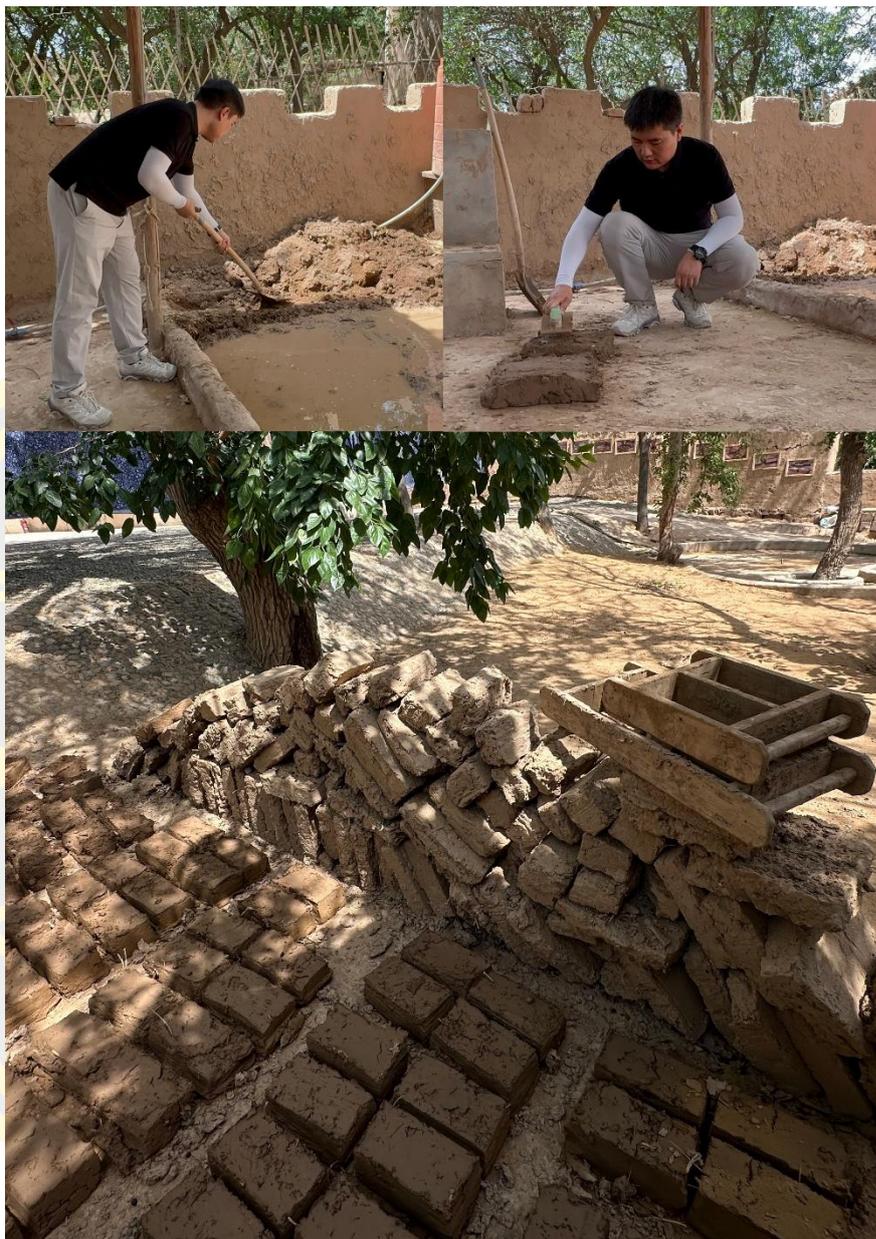
ขั้นแรก เตรียมวัสดุ หลัก ๆ คือผสมดินแดงกับฟางแล้วนำไปแช่น้ำ จากนั้นนำไปเรียงซ้อนกันเป็นระยะเวลาหนึ่ง

ขั้นที่สอง นวดดิน ปีบไล่อากาศออกจากเนื้อดินเพื่อให้เกาะตัวกันได้ดี

ขั้นที่สาม นำดินที่นวดแล้วใส่เข้าแม่พิมพ์ กดให้เป็นรูปร่าง ยกแม่พิมพ์ออก ได้ออกมาเป็น

อิฐดิน

ขั้นที่สี่ ตากบนพื้นให้แห้ง

ภาพที่ 5-50 สัมผัสประสบการณ์ทำอิฐจากดิน (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

ในช่วงบ่าย ทางคณะได้เดินทางไปเที่ยวชมสภาพนิเวศทะเลทรายของหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย ดังภาพที่ 5-51 โดยประธานคณะกรรมการหมู่บ้านได้ให้ข้อมูลสถานการณ์เบื้องต้นของหมู่บ้านฉางหลิวสู่ยแก่สมาชิกคณะ แม่น้ำตื้น ๆ ภายในหมู่บ้านช่วยรับประกันความหลากหลายของระบบนิเวศในบริเวณดังกล่าว สองฝั่งแม่น้ำเป็นผืนดินอุดมสมบูรณ์ เป็นที่เพาะปลูกของชาวบ้านจากรุ่นสู่รุ่น รายล้อมด้วยไม้ผลและสนนนานาชนิดที่ขึ้นเองตามธรรมชาติ มีรูปลักษณ์แปลกตา ให้ความรู้สึกร่มรื่นสบายใจ บริเวณที่สายน้ำมาบรรจบสะท้อนภาพ “สวรรค์บนดิน” ดังภาพที่ 5-52 เมื่อข้ามทางรถไฟสายเปาหลานดังภาพที่ 5-53 ก็เข้าสู่เขตใจกลางทะเลทรายถึงเก้อหลี่

ภาพที่ 5-51 สมาชิกคณะเรียนรู้การสร้างสรรค์สภาพแวดล้อมเชิงนิเวศในพื้นที่ฉางหลิวสู่ยภายใต้คำชี้แนะของเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องจากคณะกรรมการหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

ภาพที่ 5-52 สวรรค์บนดิน (Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 5-53 ทางรถไฟสายทะเลทราย (ทางรถไฟสายเปาหลาน) (Liu Fangliang, 2023)

จากนั้นสมาชิกในคณะได้เยี่ยมชมวิถีชีวิตในหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย ดังภาพที่ 5-54 และ 5-55

ภาพที่ 5-54 สมาชิกชมวิธีการผลิตและวิถีชีวิตแบบดั้งเดิมของหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย
(ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

ภาพที่ 5-55 สมาชิกชมวิธีการผลิตและวิถีชีวิตแบบดั้งเดิมของชาวบ้านในหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

ภาพที่ 5-56 คณะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายวางแผนและจัดการประจำโครงการการท่องเที่ยวท้องถิ่น (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

บุคลากรผู้เกี่ยวข้องในหมู่บ้านสาธิตทักษะการผลิตบะหมี่เฮาจี้ของหมู่บ้านฉางหลิวสู่ยให้ทุกคนชม สมาชิกคณะได้ลิ้มลองอาหารขึ้นชื่อท้องถิ่น ไม่ว่าจะเป็นเนื้อแพะจวงเว่ย ไก่บ้านตุ๋นน้ำแดง ผักทะเลทราย ต้นหอมทะเลทราย เป็นต้น

ภาพที่ 5-57 ชาวบ้านอธิบายวัตถุดิบในการทำ “ปะหมี่เฮาจื่อ” อาหารท้องถิ่นดั้งเดิมให้สมาชิกฟัง (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

ภาพที่ 5-58 อาหารขึ้นชื่อของหมู่บ้านฉางหลิวสุ่ย (ที่มา: สมาชิกในคณะเดินทาง)

หลังจากเสร็จสิ้นกิจกรรมได้หนึ่งสัปดาห์ ภาควิชาการออกแบบสิ่งแวดล้อมได้จัดกิจกรรมให้สมาชิกผู้ร่วมเดินทางมาเล่าประสบการณ์ให้แก่นักศึกษาในภาพวิชา รวมถึงแบ่งปันสิ่งที่ได้เรียนรู้จากกิจกรรมครั้งนี้ โดยประกอบด้วยหัวข้อทะเลทราย การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ วัฒนธรรมชาพอโถว การเข้าร่วม การสังเกต และการสัมผัสประสบการณ์ในกิจกรรมการท่องเที่ยว ดังภาพที่ 5-59 และ 5-60 หลังจากเล่าประสบการณ์จบ นักศึกษาระบุว่าได้รับความรู้ความเข้าใจ

ใหม่ ๆ เกี่ยวกับกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทะเลทราย รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับการอนุรักษ์สภาพนิเวศทะเลทราย จากนั้นทุกคนร่วมเขียนป้ายกิจกรรมเป็นที่ระลึก ดังภาพที่ 5-61

ภาพที่ 5-59 สมาชิกแบ่งปันสิ่งที่ได้รับจากการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมที่ซาฟอโถว (Liu Fangliang, 2023)

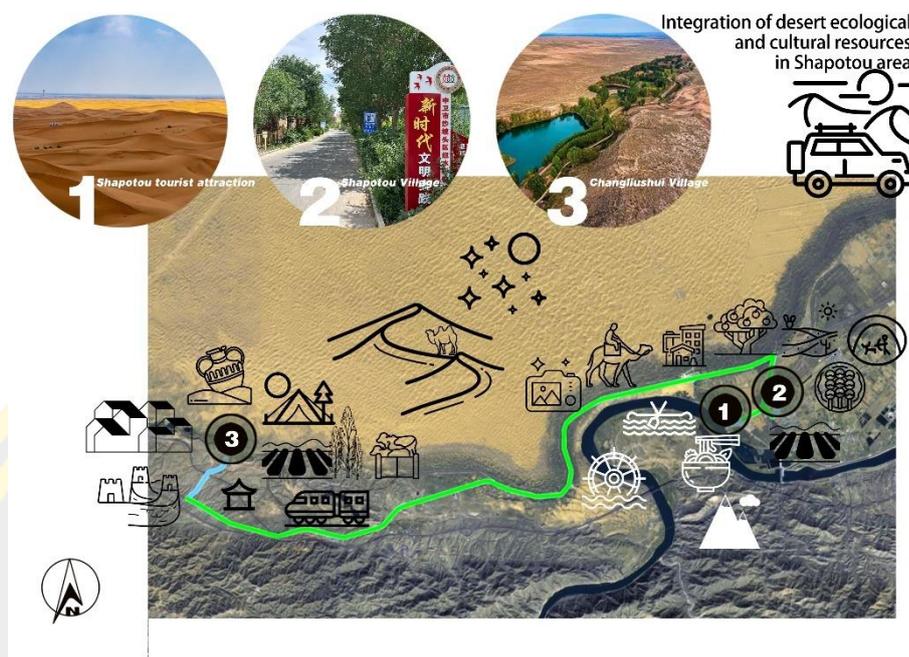
ภาพที่ 5-60 นักศึกษาฟังประสบการณ์การเข้าร่วมกิจกรรมของสมาชิกคณะ (Liu Fangliang, 2023)

ภาพที่ 5-61 นักศึกษาเซ็นชื่อบนป้ายกิจกรรม (Liu Fangliang, 2023)

การวิเคราะห์การจัดการโครงการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมชาพอโถว

หลังจากที่ได้จัดกิจกรรมการท่องเที่ยวตามที่กล่าวมา ผู้วิจัยพบว่าการจัดการอัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายแบบบูรณาการและอยู่ร่วมกัน มีคุณค่าทางการวิจัยเชิงทฤษฎีที่สำคัญต่อการพัฒนาโครงการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม เมื่อกิจกรรมเสร็จสิ้นลง ผู้เข้าร่วมต่างแสดงความสนใจในอัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทราย พร้อมระบุว่าในอนาคตจะเข้าร่วมกิจกรรมการท่องเที่ยวในพื้นที่นี้แบบลงลึกต่อไป กิจกรรมที่กระตุ้นความสนใจมากที่สุดคือการเรียนรู้วิถีชีวิตของชาวบ้านและศึกษาคุณค่าในการสืบทอดวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ ด้วยกิจกรรมในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์รายละเอียดการจัดการกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีอัตลักษณ์เชิงนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่ชาพอโถว ดังภาพที่ 5-62

ภาพที่ 5-62 การบูรณาการทรัพยากรโดยมีแหล่งท่องเที่ยวซาโพโลวเป็นศูนย์กลาง (Liu Fangliang, 2023)

1. การบูรณาการทรัพยากรเชิงพื้นที่

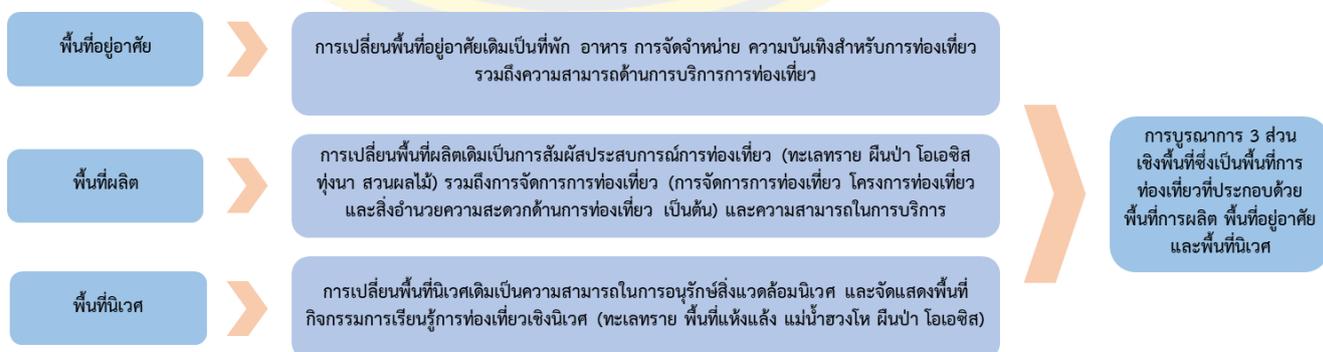
ผู้วิจัยเห็นว่าการบูรณาการทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในเขตซาโพโลว มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 การจัดวางเชิงพื้นที่ โดยการบูรณาการทรัพยากรที่ใช้แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพเป็นศูนย์กลาง จากการกระจายทรัพยากรในพื้นที่ส่วนกลางไปยังพื้นที่ชายขอบ ซึ่งเพิ่มความสามารถในการแข่งขันโดยรวมทางด้านทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมของพื้นที่ดังกล่าว พื้นที่แม่น้ำฮวงโหของแหล่งท่องเที่ยวซาโพโลวอยู่ห่างจากหมู่บ้านซาโพโลวไป 1.2 กิโลเมตร ขณะที่หมู่บ้านซาโพโลวตั้งอยู่ห่างจากหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย 19 กิโลเมตร แหล่งท่องเที่ยวซาโพโลวจึงทำหน้าที่เป็นจุดเชื่อมต่อพื้นที่ระหว่างหมู่บ้าน โดยเกิดความเชื่อมโยงอย่างเป็นระบบจากแง่มุมวัฒนธรรม ทะเลทราย วัฒนธรรมทะเลทรายยุคก่อนประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมนิเวศทะเลทราย วัฒนธรรมประวัติศาสตร์ทะเลทราย เป็นต้น การวิเคราะห์กิจกรรมการท่องเที่ยวอย่างการทัศนอาจร การนั่งรถม้า การสัมผัสประสบการณ์ และการให้ความรู้เชิงนิเวศ สามารถก่อให้เกิดการผนิกกำลังที่จะสร้างแบรนด์อัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทราย ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ส่วนที่ 2 ความสัมพันธ์เชิงพื้นที่ จากการออกแบบเส้นทางการท่องเที่ยวและเส้นทางการคมนาคมรวมไว้ใน การบูรณาการทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมของหมู่บ้านดั้งเดิมทั้ง 3 หมู่บ้านของการวิจัย จากความไม่สอดคล้องเชิงพื้นที่ในการพัฒนา อ้างอิงจากการบูรณาการทรัพยากรนิเวศทะเลทรายและทรัพยากรนิเวศลุ่มแม่น้ำฮวงโหที่ไม่เพียงนำเสนอถึงอัตลักษณ์นิเวศวัฒนธรรมของเขตซาฟารี ทั้งยังสามารถจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีริมน้ำและรูปแบบที่หลากหลายได้อย่างมีประสิทธิภาพ เกิดเป็นประสบการณ์การท่องเที่ยวที่แปลกใหม่และมีความแตกต่างกันในเอกลักษณ์หมู่บ้านซาฟารีพร้อมให้บริการที่พักและอาหารให้นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยือนแหล่งท่องเที่ยวซาฟารี ขณะเดียวกันก็มีการสร้างศูนย์การเรียนรู้เชิงนิเวศเกี่ยวกับโอเอซิสเชิงเกษตรขึ้น เพื่อนำเสนอประสบการณ์ใหม่ ๆ ให้นักท่องเที่ยวหลังจากได้สัมผัสกับมนต์เสน่ห์ของวัฒนธรรมทะเลทราย ขณะที่หมู่บ้านฉางหลิวสู่ยพร้อมให้บริการนักท่องเที่ยวที่ต้องการประสบการณ์ทะเลทรายแบบพิเศษและผู้ชื่นชอบการท่องเที่ยวผจญภัยเชิงนิเวศแบบเฉพาะกลุ่ม ผ่านกิจกรรมสัมผัสประสบการณ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายแบบไม่เหมือนใคร

2. การบูรณาการคุณสมบัติเชิงพื้นที่

พื้นที่ทางวัฒนธรรมเดิมของทั้ง 3 หมู่บ้านดั้งเดิมที่เป็นขอบเขตการศึกษาประกอบด้วยพื้นที่ผลิต พื้นที่อยู่อาศัยและพื้นที่นิเวศดั้งเดิม โดยพื้นที่ผลิตดังกล่าวคือพื้นที่เกษตรที่ปรับปรุงมาจากพื้นที่แห้งแล้ง หาดเลนริมแม่น้ำฮวงโห สวนผลไม้ พื้นที่สาธารณะของหมู่บ้าน ในส่วนของพื้นที่อยู่อาศัย แสดงออกผ่านที่อยู่อาศัยดั้งเดิมของหมู่บ้าน ซึ่งพื้นที่นิเวศครอบคลุมถึงทะเลทราย แหล่งน้ำ ทุ่งหญ้า พื้นที่ชุ่มน้ำ ป่าไม้ เป็นต้น จากการบูรณาการคุณสมบัตินี้จะสามารถส่งเสริมให้ผลผลิตเพิ่มสูงขึ้นยกระดับคุณภาพชีวิต ยกระดับคุณภาพขององค์ประกอบ 3 ส่วนในการปรับปรุงนิเวศแวดล้อม โดยการบูรณาการเชิงพื้นที่ที่มีผลต่อการปรับปรุงพัฒนาคุณสมบัติของพื้นที่ท่องเที่ยวได้อย่างต่อเนื่อง และสามารถผลักดันความเข้มแข็งในการบริการด้านการท่องเที่ยวของพื้นที่ต่อไปได้ ดังภาพที่ 5-63

ภาพที่ 5-63 ผังการผลิตซ้ำเชิงพื้นที่สามส่วน (Liu Fangliang, 2024)

3. การบูรณาการภาพลักษณ์เชิงพื้นที่

ภาพลักษณ์การท่องเที่ยวเป็นการประเมินค่าและความประทับใจโดยรวมของนักท่องเที่ยว ในเอกลักษณ์และความมั่นคงที่เกิดขึ้นต่อแหล่งท่องเที่ยว โดยพิจารณาจากเอกลักษณ์ทางนิเวศวิทยา และวัฒนธรรม จุดเด่นทางการตลาดด้านการท่องเที่ยว รวมถึงสภาพการแข่งขันในเขตท่องเที่ยวขนาดใหญ่ทั่วประเทศ จึงทำให้สามารถกำหนดตำแหน่งภาพลักษณ์โดยรวมด้านการท่องเที่ยวของเขตซาพอโถวไว้ดังนี้ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายภายใต้ท้องฟ้าและดวงดาว การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเกษตรลุ่มแม่น้ำฮวงโห ซึ่งการกำหนดนี้จะช่วยยืนยันได้ถึงความหลากหลาย ความครอบคลุม และความเป็นระบบของภาพลักษณ์การท่องเที่ยว ทั้งยังมีส่วนช่วยทางการตลาด โดยรวมที่มีความเป็นเอกภาพและมีความสอดคล้องกัน

ภาพลักษณ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายภายใต้ท้องฟ้าและดวงดาว (ซึ่งชมทัศนียภาพทางนิเวศวิทยา โดยพื้นที่หลักคือหมู่บ้านซาพอโถวและหมู่บ้านฉางหลิวสู่ย) ซึ่งทรัพยากรที่สำคัญ ได้แก่ ทัศนียภาพทะเลทราย โอเอซิส นิเวศวิทยาทะเลทราย อุทยานกรรมทางทะเลทรายต่าง แสดงให้เห็นถึงความเป็นระบบ ความสมบูรณ์ ความเป็นธรรมชาติ ความงดงาม และความหายากของทรัพยากรเชิงนิเวศวัฒนธรรมที่มีอยู่ในบริเวณพื้นที่ชายขอบทะเลทรายถึงเกือบสี่ นอกจากนี้พื้นที่ยังมีลักษณะภูมิประเทศที่หลากหลาย ระบบนิเวศที่สมบูรณ์ ร่องรอยทางประวัติศาสตร์ และตำนานเรื่องเล่าทะเลทราย ซึ่งกลายเป็นนิเวศวัฒนธรรมที่หลากหลาย ตลอดจนวิถีชีวิตที่มีความพิเศษ ในส่วนของตำนานพื้นบ้าน ที่พักอาศัยและเทศกาลต่าง ๆ สะท้อนให้เห็นถึงรากฐานทางประวัติศาสตร์ที่ยาวนานของผู้คนในชุมชน โดยการท่องเที่ยวลักษณะดังกล่าวจะมุ่งนำเสนอภาพใต้ธิมทะเลทราย ภายใต้ท้องฟ้าและดวงดาว นิเวศวิทยา และการท่องเที่ยวสัมผัสประสบการณ์วัฒนธรรมทะเลทราย

กล่าวโดยสรุปคือ การสร้างพื้นที่กิจกรรมการท่องเที่ยวภายใต้การวางแผนภาพลักษณ์การท่องเที่ยวโดยรวมสามารถนำเสนอถึงความสม่ำเสมอและเอกลักษณ์ของธิมการท่องเที่ยวได้อย่างต่อเนื่อง ทำให้กระบวนการท่องเที่ยวโดยรวมมีความต่อเนื่องและมีจังหวะที่เป็นเอกภาพที่สามารถได้รับผลตอบแทนที่ดี รูปลักษณ์ของสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานจะต้องสอดคล้องกับภาพลักษณ์โดยรวม เน้นเอกลักษณ์ทางนิเวศวิทยาและทางวัฒนธรรม ทั้งนี้สถาปัตยกรรมดั้งเดิมและวิถีชีวิตจะต้องสะท้อนให้เห็นถึงอัตลักษณ์ท้องถิ่นและความดั้งเดิม เกิดเป็นความกลมกลืน และมีความชัดเจนด้านภาพลักษณ์ได้เป็นอย่างดี

4. รูปแบบการสัมผัสประสบการณ์ในกิจกรรมการท่องเที่ยวภายใต้ธีมทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในเขตซาฟารี

หลักการและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมมีความสอดคล้องกับการอนุรักษ์ระบบนิเวศทางธรรมชาติและวัฒนธรรม ในการจัดการที่มีความละเอียดจะสามารถแบ่งพื้นที่ตามเป้าหมายที่เหมาะสมในการใช้พื้นที่สำหรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมของเขตซาฟารี ซึ่งสามารถกำหนดขอบเขตของกิจกรรมการท่องเที่ยว รูปแบบการท่องเที่ยว ความเข้มข้นและมาตรฐานที่จำเป็นได้ ทั้งยังสามารถวางแผนแบ่งกิจกรรมได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ยังสามารถควบคุมกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสามารถลดอุปสรรคที่เด่นชัดที่อาจเกิดผลกระทบต่อการผลิตการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้น้อยลงได้ จากการวิเคราะห์ความเหมาะสมของเนื้อหาการบูรณาการด้านทรัพยากรในพื้นที่ สามารถจัดแสดงทรัพยากรและรูปแบบการสัมผัสประสบการณ์ในรูปแบบนิทรรศการ การจัดแสดงแบบเคลื่อนไหว การบรรยายโดยผู้เชี่ยวชาญ และการมีส่วนร่วมและการสัมผัสประสบการณ์

ตารางที่ 5-2 การวิเคราะห์รูปแบบการสัมผัสประสบการณ์ของนักท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทราย (Liu Fangliang, 2023)

ตารางที่ 5-2 การวิเคราะห์รูปแบบการสัมผัสประสบการณ์ของนักท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทราย

ประเภท ทรัพยากรการ ท่องเที่ยว	ทรัพยากรการท่องเที่ยว	นิทรรศการ	การบรรยาย โดย ผู้เชี่ยวชาญ	การจัด แสดงแบบ เคลื่อนไหว	การมีส่วน ร่วมและ ประสบการณ์
ทรัพยากรเชิง นิเวศวิทยา	สภาพทะเลทราย		●		●
	พืชพันธุ์ทะเลทราย	●			●
	สัตว์ทะเลทราย	●			
	โอเอซิสทะเลทราย		●		●
	ประสบการณ์ทะเลทราย				●
	ประสบการณ์ท้องฟ้าและ ดวงดาว	●			●
ทรัพยากรเชิง วัตถุ	ร่องรอยเส้นทางสายไหม		●		
	ที่พักอาศัยดั้งเดิมที่มีโครงสร้าง 10 คาน 8 เสา				●
	พื้นที่การผลิตเชิงเกษตร				●

ตารางที่ 5-2 การวิเคราะห์รูปแบบการสัมผัสประสบการณ์ของนักท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทราย

ประเภท ทรัพยากรการท่องเที่ยว	ทรัพยากรการท่องเที่ยว	นิทรรศการ	การบรรยาย โดย ผู้เชี่ยวชาญ	การจัด แสดงแบบ เคลื่อนไหว	การมีส่วนร่วม และ ประสบการณ์
	เส้นทางรถไฟทะเลทราย		●		
	โบราณสถานกำแพงเมืองจีน	●	●		
	โบราณสถานวัฒนธรรมเมือง โบราณเฟิงอันสมัยราชวงศ์ถัง				●
	โบราณสถานวัฒนธรรมยุคหิน กลางฉางหลิวฮุย	●			
	เขตอนุรักษ์ธรรมชาติ ระดับชาติซาฟอโถว	●			
	โบราณสถานวัฒนธรรมยุคหิน เก่าอู่หว่านเฉวียน	●			
ทรัพยากรทาง ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม	วัฒนธรรมเส้นทางสายไหม		●		
	ตำนานเมืองกุ้ยหวัง				
	การล่องชมทะเลทราย	●			●
	“ซาฟอหมิงจิง” เสียงระฆัง แห่งเนินทราย		●		
	“ไป๋หม่าลาเจียง”		●		
	วัฒนธรรมควบคุมทราย “ห้า เส้นรวมเป็นหนึ่ง”		●		●
วัฒนธรรมชาวอพยพ		●			
ทรัพยากร มรดกทาง วัฒนธรรมที่ จับต้องไม่ได้	ขนบธรรมเนียมวัฒนธรรม		●		●
	วัฒนธรรมอาหาร			●	●
	งานฝีมือดั้งเดิม			●	●
	ศิลปะดั้งเดิม				●
	วิถีชีวิตประจำวัน				●

ผลการประเมินการจัดการโครงการ

ในการประเมินการศึกษาการสัมพัทธ์ประสบการณ์ของนักท่องเที่ยวยในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในเขตซาโพโลวผ่านการเก็บแบบสอบถาม ซึ่งการศึกษานี้ใช้วิธีเก็บแบบสอบถามผ่านทางออนไลน์และการลงพื้นที่ โดยใช้แบบสอบถามทั้งหมด 450 ฉบับ และได้รับการตอบกลับและสามารถใช้ได้ 415 ฉบับ คิดเป็น 92.22% ซึ่งใช้การวิเคราะห์ข้อมูลผ่านโปรแกรม SPSS เวอร์ชัน 25.0 โดยแบบสอบถามถูกออกแบบมาให้ครอบคลุมความสำคัญและความพึงพอใจของแต่ละดัชนี โดยใช้มาตราวัดลิเคิร์ต (Likert) 5 ระดับในการประเมิน ได้แก่ “พอใจมาก” “ค่อนข้างพอใจ” “ปานกลาง” “ไม่พอใจ” และ “ไม่พอใจมาก” โดยแทนด้วยเลข 5, 4, 3, 2 และ 1 ตามลำดับ เนื้อหาของแบบสอบถามประกอบด้วยการประเมินแหล่งท่องเที่ยวโดยรวม การประเมินแต่ละองค์ประกอบของกิจกรรมประสบการณ์ และข้อมูลเบื้องต้นของนักท่องเที่ยว จากการประเมินการศึกษาในครั้งนี้ใช้การวิเคราะห์ความถี่และการวิเคราะห์เชิงพรรณนา เพื่อทำความเข้าใจถึงความพึงพอใจต่อกลยุทธ์ในการพัฒนาการบูรณาการทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมของเขตซาโพโลว ซึ่งมีรายละเอียดผลการประเมินดังนี้

1. การวิเคราะห์ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 5-3 การวิเคราะห์ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง

ชื่อ	ตัวเลือก	ความถี่	ร้อยละ (%)
ช่วงอายุ	18-25 ปี	73	17.59
	ต่ำกว่า 18 ปี	65	15.66
	26-30 ปี	60	14.46
	31-40 ปี	52	12.53
	41-50 ปี	59	14.22
	51-60 ปี	48	11.57
	60 ปีขึ้นไป	58	13.98
เพศ	เพศหญิง	199	47.95
	เพศชาย	216	52.05
ระดับการศึกษา	ระดับมัธยมต้นหรือต่ำกว่า	64	15.42
	ระดับปริญญาเอกหรือสูงกว่า	70	16.87
	ระดับ ปวส.	60	14.46
	ระดับปริญญาตรี	68	16.39
	ระดับปริญญาโท	80	19.28

ชื่อ	ตัวเลือก	ความถี่	ร้อยละ (%)
	ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย-ปวช.	73	17.59
อาชีพ	ธุรกิจส่วนตัว	43	10.36
	พนักงานรัฐวิสาหกิจ	37	8.92
	พนักงานกลุ่มธุรกิจหรือบริษัท	38	9.16
	ข้าราชการ	38	9.16
	อื่น ๆ	45	10.84
	บุคลากรทางการแพทย์	48	11.57
	นักศึกษา	41	9.88
	อาจารย์หรือนักวิจัย	39	9.40
	บุคลากรที่เกษียณอายุ	40	9.64
	อาชีพอิสระ	46	11.08
ภูมิลำเนา	เมืองจวงเว่ย	100	24.10
	ต่างประเทศ (โปรตุเกส)	94	22.65
	พื้นที่อื่นภายในเขตมณฑล	111	26.75
	เมืองอื่นนอกเขตมณฑล (โปรตุเกส)	110	26.51
อัตรารายได้	10,000 หยวนขึ้นไป	106	25.54
	ต่ำกว่า 3,500 หยวน	100	24.10
	3,501-4,999 หยวน	106	25.54
	5,000-9,999 หยวน	103	24.82
ระยะเวลาในการวางแผนการท่องเที่ยว	1 วัน	104	25.06
	2-3 วัน	106	25.54
	4-6 วัน	108	26.02
	7 วันขึ้นไป	97	23.37
รูปแบบการท่องเที่ยว	อื่น ๆ	92	22.17
	กลุ่มหน่วยงาน	104	25.06
	บริษัทนำเที่ยว	111	26.75
	ท่องเที่ยวด้วยตนเอง	108	26.02
ค่าใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวแบบกลุ่ม	1,000-1,999 หยวน	106	25.54
	2,000-2,999 หยวน	113	27.23

ชื่อ	ตัวเลือก	ความถี่	ร้อยละ (%)
	3,000 หยวนหรือสูงกว่า	90	21.69
	999 หยวน หรือต่ำกว่า	106	25.54
งบประมาณค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวด้วยตนเอง	1,000-1,999 หยวน	117	28.19
	2,000-3,999 หยวน	101	24.34
	4,000 หยวนหรือสูงกว่า	94	22.65
	999 หยวนหรือต่ำกว่า	103	24.82
วิธีการเดินทางมายังสถานที่ท่องเที่ยว	รถไฟ / ขบวนรถด่วน	97	23.37
	เดินทางโดยรถส่วนตัว	102	24.58
	รถโดยสารทางไกล	101	24.34
	เครื่องบิน	115	27.71
วิธีการเดินทางในสถานที่ท่องเที่ยว	รถโดยสารสาธารณะ	85	20.48
	รถแท็กซี่	84	20.24
	รถตู้ส่วนตัว	76	18.31
	เช่ารถยนต์	90	21.69
	รถส่วนตัว	80	19.28
ผู้ร่วมเดินทาง	คนเดียว	61	14.70
	อื่น ๆ	77	18.55
	เพื่อนร่วมงาน	71	17.11
	เพื่อนนักเรียน / เพื่อน	72	17.35
	ครอบครัว	76	18.31
	คู่อรัก / สามเษภรรยา	58	13.98
รวม		415	100.0

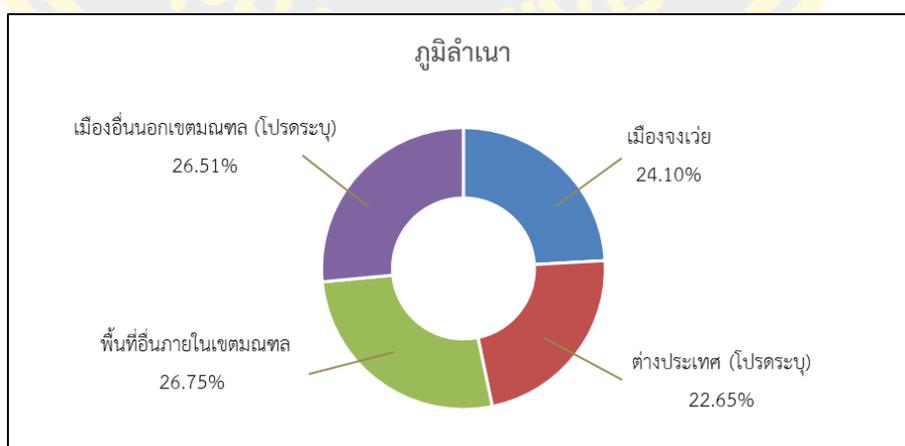
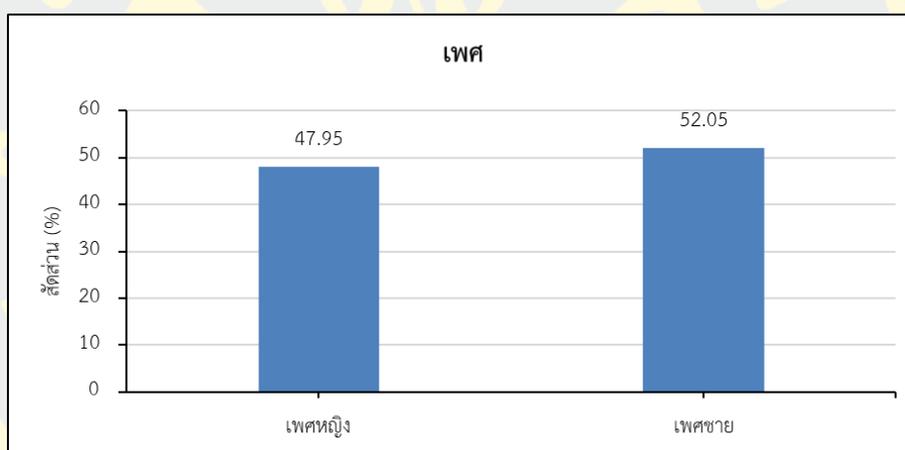
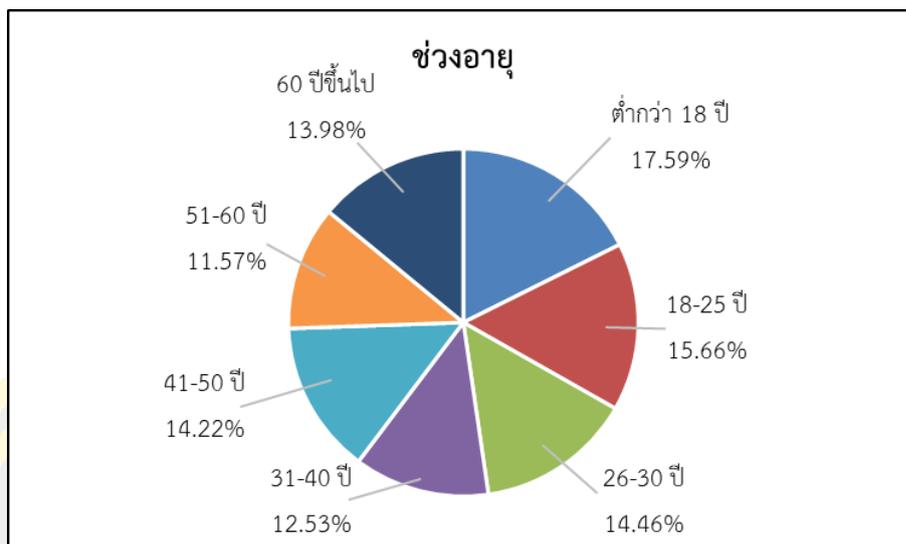
จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่า อันดับแรกคือ การกระจายของอายุมีความสมดุลกัน ซึ่งครอบคลุมถึงกลุ่มตัวอย่างที่ช่วงอายุต่างกันตั้งแต่ช่วงวัยรุ่นจนถึงวัยชรา โดยที่พบบ่อยที่สุดคือ ช่วงอายุระหว่าง 18-25 ปีและ 60 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 17.59% และ 13.98% แสดงให้เห็นถึงกลุ่มผู้ถูกสัมภาษณ์มีช่วงอายุที่หลากหลาย ครอบคลุมกลุ่มคนที่มีอายุต่างกัน ประเด็นต่อมาคือ สัดส่วนของเพศมีสัดส่วนใกล้เคียงกัน โดยเพศชายมีสัดส่วนมากกว่าเพศหญิงเพียงเล็กน้อย คิดเป็นร้อยละ 52.05% และ 47.95% ข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงเพศของผู้ถูกสัมภาษณ์ไม่มีความแตกต่างที่เห็นได้ชัด

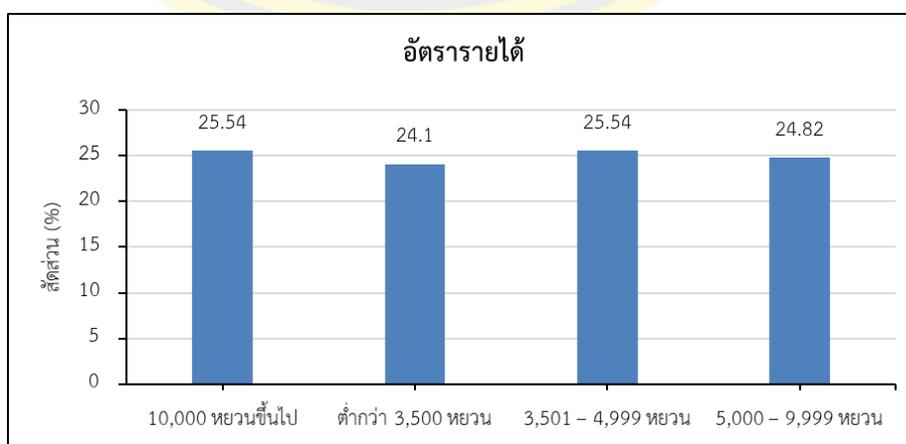
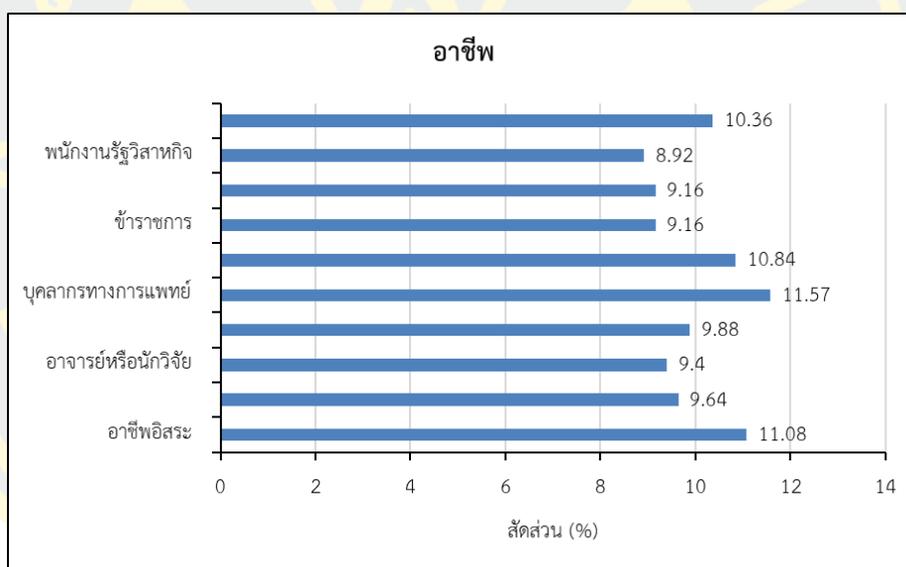
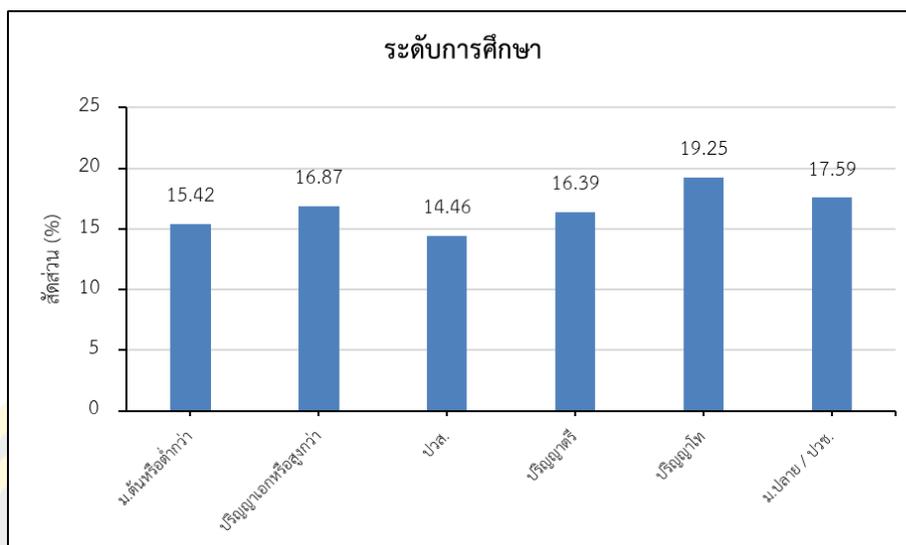
สะท้อนให้เห็นถึงเพศชายและเพศหญิงในยุคปัจจุบันมีแนวโน้มการท่องเที่ยวที่คล้ายคลึงกัน

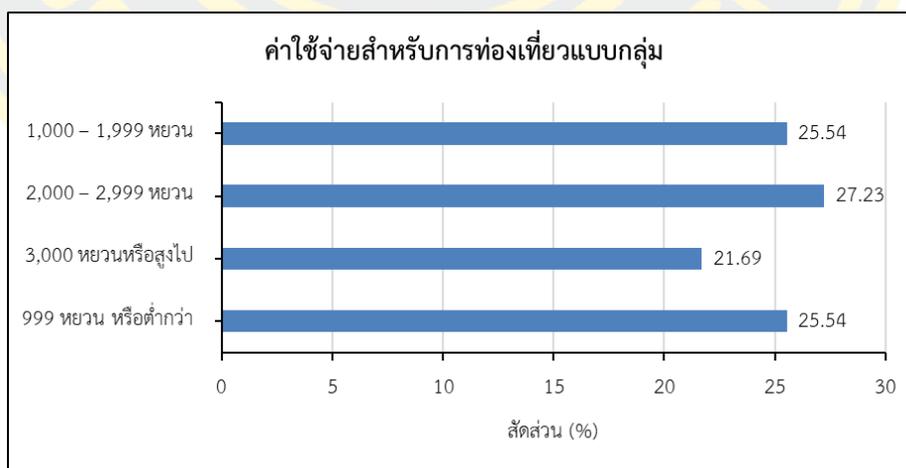
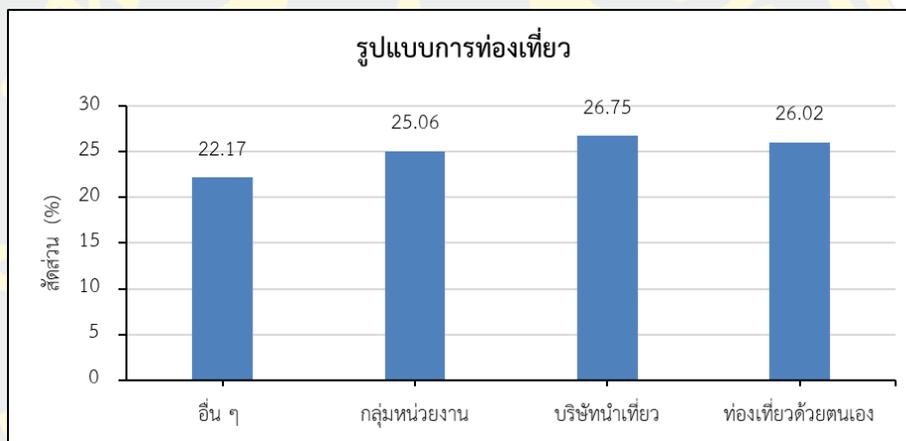
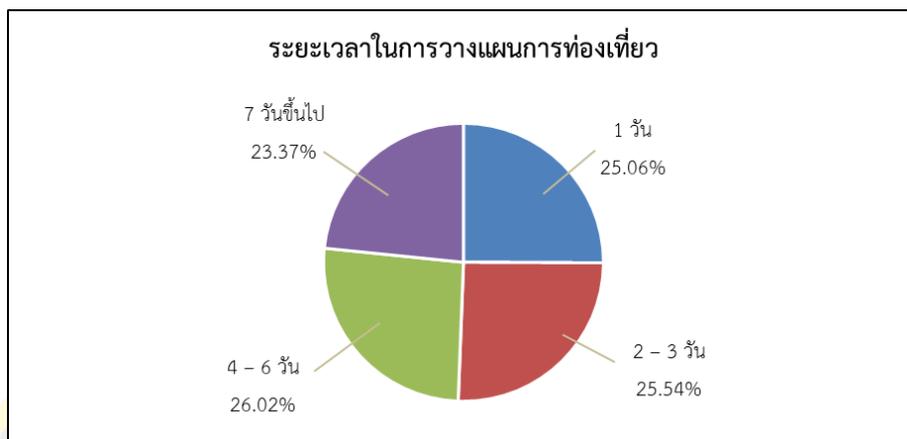
ในด้านระดับการศึกษา ผู้ถูกสัมภาษณ์ส่วนใหญ่มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาโท (19.28%) ตามมาด้วยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย-ปวช. (17.59%) แสดงให้เห็นว่าผู้มีการศึกษาสูงคิดเป็นสัดส่วนใหญ่ในการสำรวจครั้งนี้ ทั้งยังแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของผู้ถูกสัมภาษณ์ที่มีวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย-ปวช. ในการมีส่วนร่วมทางการท่องเที่ยวด้วย ในด้านอาชีพ สัดส่วนของอาชีพส่วนใหญ่คือ ธุรกิจส่วนตัว บุคลากรทางการแพทย์และอาชีพอิสระ สี่ถึงอาชีพของกลุ่มผู้ถูกสัมภาษณ์มีการกระจายตัวที่หลากหลาย ครอบคลุมถึงสายงานต่าง ๆ ทั้งนี้ภูมิลำเนาของผู้ถูกสัมภาษณ์มีการกระจายตัวค่อนข้างกว้าง ซึ่งภูมิลำเนาที่มีสัดส่วนค่อนข้างเยอะคือ พื้นที่อื่นในมณฑลและเมืองอื่นนอกมณฑล จากข้อมูลนี้แสดงถึงกระแสการท่องเที่ยวของพื้นที่ในกลุ่มผู้ถูกสัมภาษณ์มีความโดดเด่นมาก ทำให้เห็นถึงภูมิหลังที่มีความเป็นพหุวัฒนธรรม

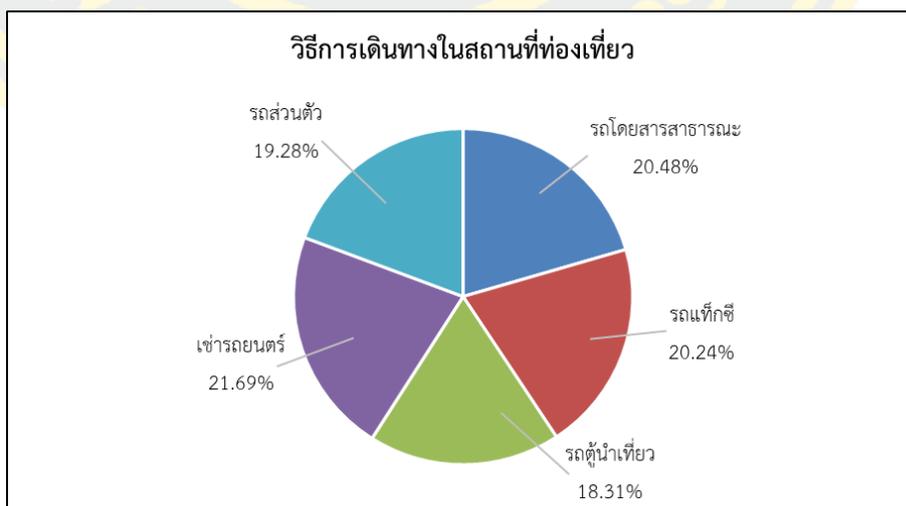
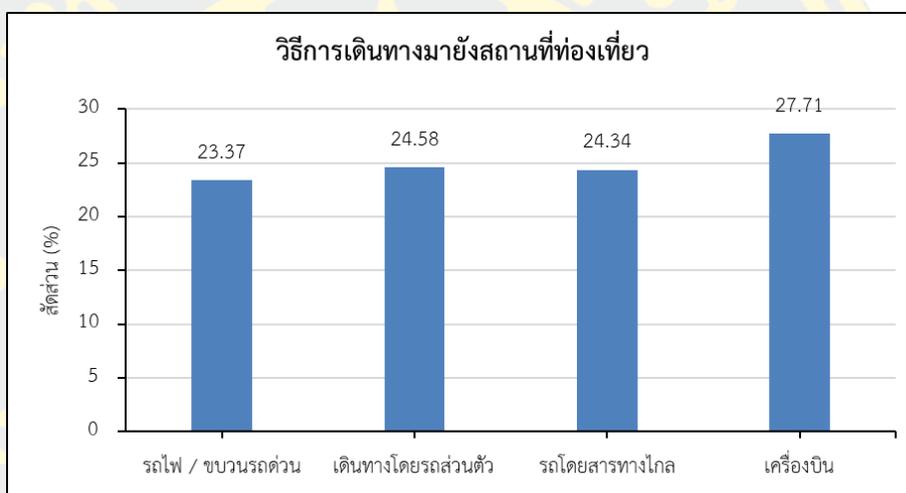
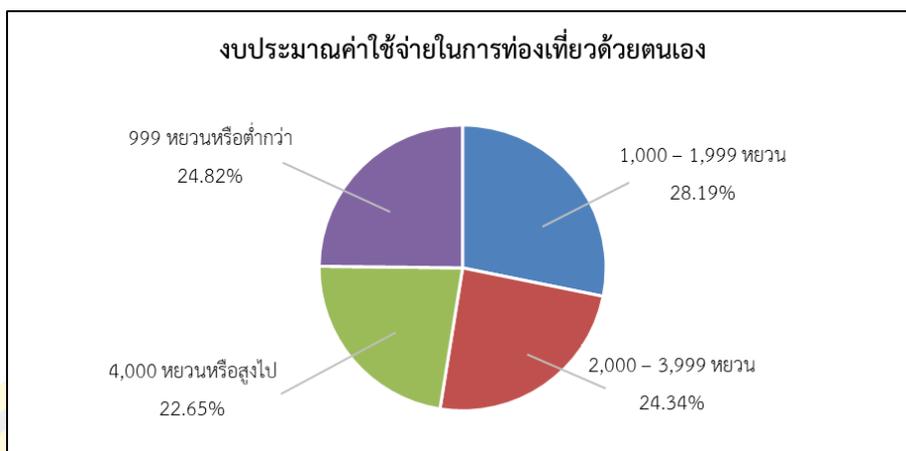
ในด้านอัตราการรายได้ กลุ่มที่มีรายได้ 10,000 หยวนขึ้นไปและกลุ่มที่มีรายได้ระหว่าง 3,501-4,999 หยวนมีสัดส่วนเท่ากันคือ 25.54% ทั้งสองกลุ่ม บ่งบอกว่ากลุ่มรายได้ปานกลางและรายได้สูงคิดเป็นสัดส่วนใหญ่ในการสำรวจ สัดส่วนของกลุ่มรายได้น้อย (ต่ำกว่า 3,500 หยวน) คือ 24.10% แสดงให้เห็นว่าผู้ที่อยู่ในกลุ่มนี้ก็มีความต้องการด้านการท่องเที่ยวในระดับหนึ่ง ด้านการวางแผนการท่องเที่ยว ระยะเวลาส่วนใหญ่ในการท่องเที่ยวอยู่ที่ 2-6 วัน และส่วนใหญ่จะมาในรูปแบบของหน่วยงาน บริษัทนำเที่ยวและเดินทางด้วยรถส่วนตัว ซึ่งงบประมาณค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 1,000-3,999 หยวน และการเดินทางมาท่องเที่ยวที่แหล่งท่องเที่ยวนี้โดยส่วนใหญ่เลือกนั่งเครื่องบินและเดินทางด้วยรถส่วนตัว ทั้งนี้ในด้านผู้ร่วมเดินทาง ส่วนใหญ่เป็นคนในครอบครัวและเพื่อน สัดส่วนอยู่ที่ 18.31% และ 17.35% แสดงให้เห็นถึงผู้ถูกสัมภาษณ์พึงพอใจที่จะดื่มด่ำความสนุกสนานในการท่องเที่ยวด้วยกันกับคนสนิท

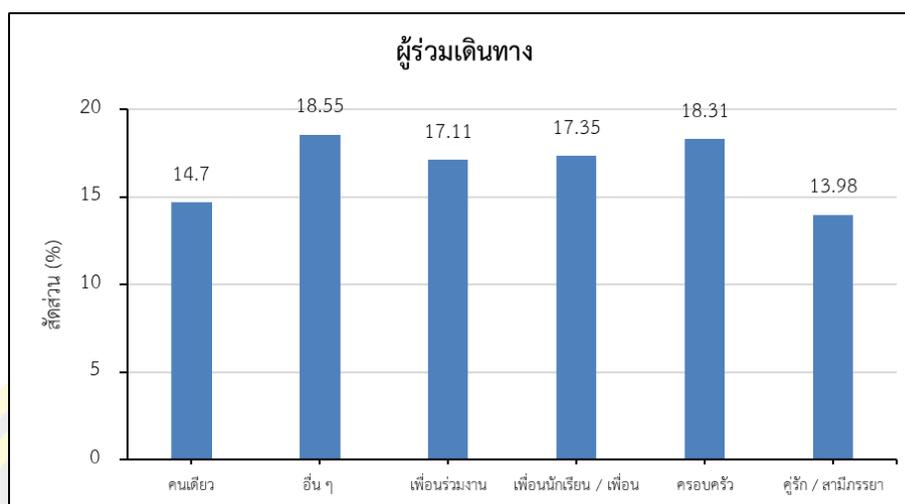
จากข้างต้นกล่าวได้ว่า ภาพรวมของผู้ถูกสัมภาษณ์เป็นกลุ่มวัยรุ่นและกลุ่มวัยกลางคน มีระดับการศึกษาที่ค่อนข้างสูง และมีรายได้มั่นคง โดยส่วนใหญ่ทำอาชีพธุรกิจส่วนตัว บุคลากรทางการแพทย์และอาชีพอิสระ ซึ่งในด้านการท่องเที่ยวจะมีแนวโน้มที่จะเดินทางในช่วงเวลาสั้น ๆ และเลือกที่จะเดินทางด้วยตนเองและใช้บริการบริษัทนำเที่ยว ทั้งนี้ยังต้องงบประมาณไว้อย่างเหมาะสมและนิยมเดินทางท่องเที่ยวกับเพื่อนสนิทและคนในครอบครัว นอกจากนี้ยังนิยมเลือกเดินทางด้วยเครื่องบินและเดินทางโดยรถส่วนตัว จากภาพรวมแสดงให้เห็นว่ากลุ่มผู้ถูกสัมภาษณ์มีมั่นคงทางเศรษฐกิจ ชื่นชอบการท่องเที่ยว และให้ความสำคัญกับการพักผ่อนและความสัมพันธ์ในครอบครัว

2. การวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจ

ตารางที่ 5-4 การวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจ

มาตราวัดลิเคิร์ต (Likert) 5 ระดับในการประเมิน ได้แก่ “พอใจมาก” “ค่อนข้างพอใจ” “ปานกลาง” “ไม่พอใจ” และ “ไม่พอใจมาก” โดยแทนด้วยเลข 5, 4, 3, 2 และ 1 ตามลำดับ

ประเด็น	Min	Max	Ave	S.D.	Median
1. ผลกระทบเพื่อความบันเทิงด้านการท่องเที่ยวในเขตซาพอโลวขาดความเป็นเอกลักษณ์	1.00	5.00	3.25	1.45	3.00
2. จากการเข้าร่วมการท่องเที่ยวนิเวศวัฒนธรรมสามารถเรียนรู้ถึงการอนุรักษ์นิเวศแวดล้อมทะเลทรายในเขตซาพอโลว	1.00	5.00	3.29	1.37	4.00
3. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายในเขตซาพอโลวช่วยปลูกฝังจิตสำนึกในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมให้กับตน ทำให้ตนมีความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมมากยิ่งขึ้น	1.00	5.00	3.33	1.45	4.00
4. ประสบการณ์พิเศษในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมซาพอโลวคุ้มค่าต่อการระลึกถึง	1.00	5.00	3.15	1.46	3.00
5. ชาวบ้านในชุมชนเขตซาพอโลวมีจิตสำนึกเชิงนิเวศวัฒนธรรมที่เข้มแข็งและมีความเป็นมิตรมาก	1.00	5.00	3.34	1.55	4.00
6. ทรัพยากรธรรมชาติสำหรับการท่องเที่ยวในเขตซาพอ	1.00	5.00	3.48	1.50	4.00

ประเด็น	Min	Max	Ave	S.D.	Median
โถวค่อนข้างโดดเด่นและมีเสน่ห์ดึงดูด					
7. ทรัพยากรทางประวัติศาสตร์วัฒนธรรมในเขตซาพอโถวมีความหลากหลาย	1.00	5.00	3.17	1.45	3.00
8. การชมดาวในช่วงค่ำคืนให้ประสบการณ์การท่องเที่ยวทางทะเลทรายที่มีความแตกต่างไม่เหมือนใคร	1.00	5.00	3.17	1.46	3.00
9. ประสบการณ์การพักผ่อนในทะเลทรายของเขตซาพอโถวทำให้คุณรู้สึกสบาย	1.00	5.00	3.15	1.51	3.00
10. ประสบการณ์การรับประทานอาหารในทะเลทรายของเขตซาพอโถวทำให้คุณรู้สึกพึงพอใจ	1.00	5.00	3.50	1.50	4.00
11. การรักษาความหลากหลายของสิ่งมีชีวิตช่วยสร้างสมดุลของนิเวศแวดล้อม ซึ่งการส่งเสริมการพัฒนาพื้นที่ที่ยั่งยืนเป็นความรับผิดชอบของเราทุกคน	1.00	5.00	3.38	1.48	4.00
12. การเดินทางในเขตซาพอโถวค่อนข้างสะดวกสบาย (การเดินทางด้วยระบบสาธารณะในเมือง และการเดินทางระหว่างเมือง)	1.00	5.00	3.19	1.48	3.00
13. ผู้ประกอบการกิจการท่องเที่ยวในเขตซาพอโถวมีความเชี่ยวชาญและมีความรับผิดชอบต่อ	1.00	5.00	3.04	1.38	3.00
14. กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตซาพอโถว กิจกรรมเทศกาล และกิจกรรมบันเทิงในท้องถิ่นของชุมชนมีความเป็นเชิงพาณิชย์มากเกินไป	1.00	5.00	3.37	1.48	4.00
15. อาหารและเครื่องดื่มควรนำเสนอเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมด้านอาหารท้องถิ่นและมีรสชาติและกลิ่นแบบดั้งเดิม	1.00	5.00	3.40	1.52	4.00
16. ผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวจะต้องแสดงถึงอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมท้องถิ่น และเน้นความดั้งเดิมและอัตลักษณ์เชิงนิเวศของวัฒนธรรม	1.00	5.00	3.19	1.46	3.00
17. หลังจากกลับไปจะแนะนำการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	1.00	5.00	3.49	1.52	4.00

ประเด็น	Min	Max	Ave	S.D.	Median
วัฒนธรรมในเขตซาฟโถวให้แก่เพื่อน คนรอบตัว คนในครอบครัว เพื่อนร่วมงาน เป็นต้น					
18. มีความสุขเมื่อได้ชื่นชมวิถีวิตทัศน์ทางธรรมชาติหรือ วัฒนธรรมของแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับการอนุรักษ์ไว้ ได้อย่างสมบูรณ์	1.00	5.00	3.41	1.56	4.00
19. รู้สึกดีเมื่อได้สัมผัสถึงความอ่อนโยนและความใจดี ของชาวบ้านในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว	1.00	5.00	3.45	1.53	4.00
20. การเข้าร่วมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมของ แหล่งท่องเที่ยวที่มีสภาพแวดล้อมที่ยากลำบากจะ ทำให้มีความหมายมากยิ่งขึ้น	1.00	5.00	3.30	1.48	3.00
21. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมสามารถเสริมสร้าง ความรับผิดชอบต่อสังคมแก่นักท่องเที่ยวได้	1.00	5.00	3.40	1.47	3.00
22. การดำเนินการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมมีส่วน ช่วยในการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืน	1.00	5.00	3.29	1.54	3.00

จากข้อมูลในตารางข้างต้นเห็นได้ว่า ผลการวิเคราะห์ภาพรวมการประเมินของผู้ถูก
สัมภาษณ์ พบว่าผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวในเขตซาฟโถวยังมีข้อบกพร่องในเรื่องเอกลักษณ์และ
ความคิดสร้างสรรค์ แม้ว่าผู้ถูกสัมภาษณ์ส่วนใหญ่จะเห็นว่าผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวของเขตซาฟโถว
ขาดแคลนเอกลักษณ์ แต่ผลการประเมินกลับแตกต่างไปเล็กน้อย ซึ่งแสดงว่ายังมีพื้นที่สำหรับการ
ปรับปรุงพัฒนา สำหรับประเด็นนี้ ผู้วิจัยคิดว่าจะต้องทำการศึกษาวิเคราะห์และอัตลักษณ์
วัฒนธรรมท้องถิ่นในเชิงลึก เพื่อนำข้อมูลมาจัดการวางแผนพัฒนาชุมชนโดยภาพรวม เพื่อยกระดับ
แรงจูงใจและการแข่งขันทางด้านผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวให้เพิ่มมากขึ้น

ประการแรก นิเวศทะเลทรายของซาฟโถวเป็นหนึ่งในอัตลักษณ์ที่สำคัญของเขตซาฟโถว
ภูมิลักษณะทะเลทรายและพืชพันธุ์ รวมถึงสัตว์ในทะเลทรายได้กลายมาเป็นทัศนียภาพเชิงนิเวศที่มี
เอกลักษณ์ ดึงดูดนักท่องเที่ยวจำนวนมากให้เดินทางเข้ามาสำรวจ อย่างไรก็ตาม ผลิตภัณฑ์การ
ท่องเที่ยวในปัจจุบันยังคงมีจุดบกพร่องในด้านการนำเสนอและการอนุรักษ์เชิงนิเวศทะเลทราย ดังนั้น
จึงต้องเพิ่มความเข้มแข็งทางด้านอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์จากนิเวศแวดล้อมทะเลทรายโดย
วิธีการเรียนรู้และสัมผัสประสบการณ์ทางนิเวศวิทยา ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความเข้าใจต่อลักษณะ

และวิวัฒนาการของระบบนิเวศทะเลทราย เพื่อปลูกฝังจิตสำนึกในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

ประการต่อมา เขตซาฟารีโอเอซิสมีเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมท้องถิ่นที่อุดมสมบูรณ์ ซึ่งหมู่บ้านดั้งเดิมเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของเอกลักษณ์ดังกล่าว หมู่บ้านเหล่านี้ยังคงรักษามรดกทางประวัติศาสตร์วัฒนธรรมและขนบประเพณีที่สมบูรณ์ อันมีคุณค่าในการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับสูง แต่ยังไม่สามารถใช้ประโยชน์ในการพัฒนาชุมชนดั้งเดิมได้อย่างเต็มที่ จึงเหลือช่องว่างทางทรัพยากรอยู่มาก ด้วยเหตุนี้จึงต้องมีการวางแผนเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวมาผนวกเข้ากับชุมชนดั้งเดิม ซึ่งต้องดึงเอาแก่นของวัฒนธรรมและทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์ออกมา และสร้างจุดท่องเที่ยวที่มีอัตลักษณ์ท้องถิ่นและเอกลักษณ์ทางประวัติศาสตร์ ในการพิจารณาเอกลักษณ์ทางนิเวศทะเลทรายและวัฒนธรรมท้องถิ่นในเขตซาฟารีโอเอซิส ผู้วิจัยขอเสนอแนะดังนี้

1) ความคิดสร้างสรรค์ของผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม ต้องใช้การบูรณาการเอกลักษณ์ทางนิเวศทะเลทรายและวัฒนธรรมท้องถิ่น เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมที่มีความสำคัญต่อการสัมผัสประสบการณ์และการเรียนรู้ เช่น การจัดกิจกรรมการผจญภัยในทะเลทราย การท่องเที่ยวสำรวจระบบนิเวศ เป็นต้น ทำให้นักท่องเที่ยวสัมผัสถึงความอลังการและความงดงามของทะเลทราย มีส่วนช่วยในการปลูกฝังความเข้าใจและจิตสำนึกในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

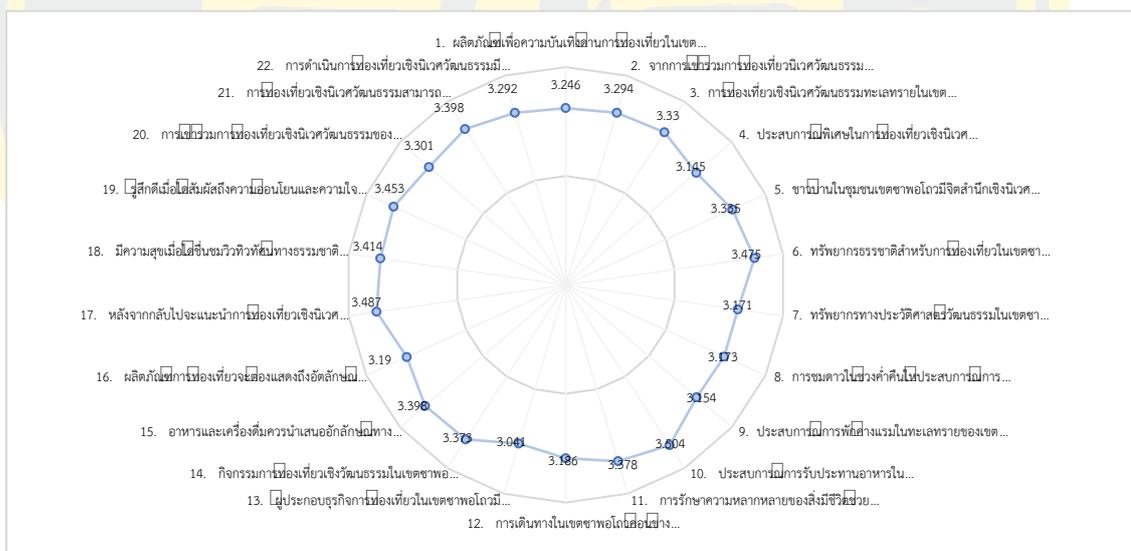
2) การอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์ของชุมชนดั้งเดิม ต้องมีการวางแผนโดยการนำชุมชนดั้งเดิมมาใช้ในการท่องเที่ยว เพื่ออนุรักษ์มรดกทางประวัติศาสตร์วัฒนธรรมและขนบประเพณีของหมู่บ้านดังกล่าว และพัฒนาผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์ท้องถิ่นและมีกลิ่นอายของประวัติศาสตร์ อาทิ การสร้างที่พักอาศัยแบบดั้งเดิม การจัดแสดงงานฝีมือดั้งเดิม และกิจกรรมการสัมผัสประสบการณ์ เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยวสามารถสัมผัสถึงความงามที่มีเอกลักษณ์ของชุมชนโบราณ

3) การเรียนรู้และการประชาสัมพันธ์ด้านนิเวศวัฒนธรรม โดยการเพิ่มความเข้มแข็งในการประชาสัมพันธ์และการเรียนรู้ในเขตทะเลทรายและวัฒนธรรมท้องถิ่นในเขตซาฟารีโอเอซิสที่ช่วยสร้างการเรียนรู้และความเข้าใจในเอกลักษณ์ท้องถิ่นแก่นักท่องเที่ยว จากการจัดกิจกรรมในรูปแบบการเสวนาด้านนิเวศวัฒนธรรม และการจัดแสดงวัฒนธรรมดั้งเดิม เพื่อเผยแพร่ความงามและคุณค่าของพื้นที่ซาฟารีโอเอซิสให้นักท่องเที่ยว

4) การอบรมและการยกระดับการบริการของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว โดยการจัดอบรมและสร้างจิตสำนึกในการบริการของผู้ประกอบการ เพื่อยกระดับความเชี่ยวชาญและคุณภาพการบริการของผู้ประกอบการ ซึ่งเนื้อหาของอบรมครอบคลุมถึงความรู้ด้านลักษณะภูมิประเทศประวัติศาสตร์วัฒนธรรม อัตลักษณ์ด้านนิเวศวิทยา เป็นต้น รวมถึงการอบรมเทคนิคในการบริการและการสื่อสาร

5) การมีส่วนร่วมของสังคมและการบ่มเพาะจิตสำนึกในการอนุรักษ์ ควรให้กำลังใจในการมีส่วนร่วมของชาวบ้านในท้องถิ่นในการพัฒนาการท่องเที่ยวและการอนุรักษ์ธรรมชาติ เพื่อปลูกฝังจิตสำนึกต่อสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่น ผ่านกิจกรรมการสร้างโอกาสการมีส่วนร่วมของชุมชน และกิจกรรมจิตอาสาการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ซึ่งช่วยส่งเสริมปฏิสัมพันธ์และการทำงานร่วมกันระหว่างชาวบ้านในชุมชนและนักท่องเที่ยว รวมถึงการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและมรดกทางวัฒนธรรมในพื้นที่ร่วมกัน

จากการดำเนินนโยบายข้างต้น ผู้วิจัยเชื่อว่าจะสามารถเพิ่มเอกลักษณ์และแรงจูงใจของผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวของเขตซาฟอโถวได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เดินทางมาสัมผัส ทั้งยังส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืนด้านอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวท้องถิ่น ขณะเดียวกันยังสามารถเสริมสร้างความเข้มแข็งในการอนุรักษ์และการสืบทอดนิเวศทะเลทรายและวัฒนธรรมท้องถิ่นในเขตซาฟอโถว ซึ่งทำให้เปิดความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อม ที่ช่วยผลักดันการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมที่ยั่งยืนของเขตซาฟอโถว

ตารางที่ 5-5 ข้อมูลแบบสอบถามระดับความพึงพอใจด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม

ประเด็น	หมู่บ้าน ชาพอโถว	หมู่บ้าน ฉางหลิวสุ่ย
1. ผลลัพธ์เพื่อความบันเทิงด้านการท่องเที่ยวในเขตชาพอโถว ขาดความเป็นเอกลักษณ์	2.89	3.03
2. จากการเข้าร่วมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม สามารถเรียนรู้ ถึงการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมทะเลทรายในเขตชาพอโถว	2.95	3.00
3. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายในเขตชาพอโถว ช่วยปลูกฝังจิตสำนึกในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมให้กับตน ทำให้ ตนมีความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมมากยิ่งขึ้น	3.13	3.05
4. ประสบการณ์พิเศษในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมชาพอ โถวคุ้มค่าต่อการระลึกถึง	3.16	2.99
5. ชาวบ้านในชุมชนเขตชาพอโถวมียุติสำนึกเชิงนิเวศวัฒนธรรมที่ เข้มแข็งและมีความเป็นมิตรมาก	2.88	3.04
6. ทรัพยากรธรรมชาติสำหรับการท่องเที่ยวในเขตชาพอโถว ค่อนข้างโดดเด่นและมีเสน่ห์ดึงดูด	3.13	3.05
7. ทรัพยากรทางประวัติศาสตร์วัฒนธรรมในเขตชาพอโถวมี่ความ หลากหลาย	2.92	3.03
8. การชมดาวในช่วงค่ำคืนให้ประสบการณ์การท่องเที่ยวทาง ทะเลทรายที่มีความแตกต่างไม่เหมือนใคร	3.16	3.06
9. ประสบการณ์การพักผ่อนในทะเลทรายของเขตชาพอโถว ทำให้คุณรู้สึกสบาย	3.11	2.91
10. ประสบการณ์การรับประทานอาหารในทะเลทรายของเขตชา พอโถวทำให้คุณรู้สึกพึงพอใจ	3.00	3.12
11. การรักษาความหลากหลายของสิ่งมีชีวิตช่วยสร้างสมดุลของ นิเวศแวดล้อม ซึ่งการส่งเสริมการพัฒนาพื้นที่ที่ยั่งยืนเป็น ความรับผิดชอบของเราทุกคน	2.88	3.06
12. การเดินทางในเขตชาพอโถวค่อนข้างสะดวกสบาย (การ เดินทางด้วยระบบสาธารณะในเมือง และการเดินทาง ระหว่างเมือง)	2.80	3.00

ประเด็น	หมู่บ้าน ชาพอโถว	หมู่บ้าน ฉางหลิวสุ่ย
13. ผู้ประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในเขตชาพอโถวมีความ เชี่ยวชาญและมีความรับผิดชอบ	3.20	2.96
14. กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตชาพอโถว กิจกรรมเทศกาล และกิจกรรมบันเทิงในท้องถิ่นของชุมชนมี ความเป็นเชิงพาณิชย์มากเกินไป	2.94	3.04
15. อาหารและเครื่องดื่มควรนำเสนออัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม ด้านอาหารท้องถิ่นและมีรสชาติและกลิ่นแบบดั้งเดิม	2.86	3.00
16. ผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวจะต้องแสดงถึงอัตลักษณ์ทาง วัฒนธรรมท้องถิ่น และเน้นความดั้งเดิมและอัตลักษณ์เชิง นิเวศของวัฒนธรรม	3.06	3.05
17. หลังจากกลับไปจะแนะนำการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม ในเขตชาพอโถวให้แก่เพื่อน คนรอบตัว คนในครอบครัว เพื่อนร่วมงาน เป็นต้น	3.06	3.00
18. มีความสุขเมื่อได้ชื่นชมวิวทิวทัศน์ทางธรรมชาติหรือ วัฒนธรรมของแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับการอนุรักษ์ไว้ได้อย่าง สมบูรณ์	2.94	3.08
19. รู้สึกดีเมื่อได้สัมผัสถึงความอ่อนโยนและความใจดีของ ชาวบ้านในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว	2.83	2.90
20. การเข้าร่วมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมของแหล่ง ท่องเที่ยวที่มีสภาพแวดล้อมที่ยากลำบากจะทำให้มี ความหมายมากยิ่งขึ้น	3.19	3.02
21. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมสามารถเสริมสร้างความ รับผิดชอบต่อสังคมแก่นักท่องเที่ยวได้	3.38	3.08
22. การดำเนินการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมมีส่วนช่วยในการ พัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืน	3.08	3.02

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่า

1) หมู่บ้านชาพอโถว จากข้อมูลแบบสอบถามระดับความพึงพอใจด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม หมู่บ้านชาพอโถวในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนใหญ่มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3 ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักท่องเที่ยวพึงพอใจในการสัมผัสประสบการณ์การท่องเที่ยวชาพอโถว แต่ยังไม่มีความโดดเด่น โดยกล่าวได้ว่าผลลัพธ์ด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายยังอยู่ในระดับปกติ และมีระดับการยอมรับอัตลักษณ์ของผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวในระดับค่อนข้างต่ำ

2) หมู่บ้านฉางหลิวสุ่ยมีระดับความพึงพอใจด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมสูงกว่าหมู่บ้านชาพอโถว แต่ยังคงอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งผลประเมินบางส่วนมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง โดยเฉพาะเอกลักษณ์ทางทรัพยากรธรรมชาติในการท่องเที่ยวของเขตชาพอโถวและการสัมผัสประสบการณ์ด้านอาหารในทะเลทรายกลับโดดเด่น อย่างไรก็ตาม ผลการประเมินความพึงพอใจบางส่วนก็ยังคงอยู่ในระดับปานกลาง เช่น การสัมผัสประสบการณ์พิเศษในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายและระดับกิจกรรมการท่องเที่ยววัฒนธรรมเชิงพาณิชย์ในท้องถิ่น ซึ่งมีเพียงบางส่วนที่อยู่ในระดับค่อนข้างดี เช่น เอกลักษณ์ทางทรัพยากรธรรมชาติในการท่องเที่ยวของเขตชาพอโถวและการสัมผัสประสบการณ์ทะเลทรายยามค่ำคืนได้แสดงดาว อย่างไรก็ตาม ในด้านการปลูกฝังจิตสำนึกในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและการสัมผัสประสบการณ์พิเศษในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายยังอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งโดยภาพรวมจะเห็นได้ว่าความพึงพอใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมของทั้งสามหมู่บ้านอยู่ในระดับปานกลาง โดยคงมีพื้นที่ในการพัฒนา หากมุ่งเป้าไปที่จุดเด่นและปัญหาของหมู่บ้านจะสามารถกำหนดแผนกลยุทธ์ในการแก้ไขปรับปรุงที่มีความเฉพาะเจาะจงได้ และสามารถเพิ่มระดับความพึงพอใจและแรงจูงใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมได้ เช่น การสร้างความเข้มแข็งในการบูรณาการทรัพยากรการท่องเที่ยวในพื้นที่ การขยายการเรียนรู้เชิงนิเวศวัฒนธรรมและการพัฒนาโครงการการสัมผัสประสบการณ์ เพื่อเพิ่มคุณภาพการบริการและความเชี่ยวชาญที่สามารถปลูกฝังจิตสำนึกการอนุรักษ์ธรรมชาติแก่ผู้คนในท้องถิ่นได้

สรุป

การจัดการอัตลักษณ์นิเวศวัฒนธรรมทะเลทราย เพื่อส่งเสริมการพัฒนาอย่างยั่งยืนในพื้นที่ชาพอโถว การพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่หมู่บ้านชาพอโถวและหมู่บ้านฉางหลิวสุ่ย เป็นปฏิบัติการเพื่อการอนุรักษ์ระบบนิเวศ การพัฒนาอัตลักษณ์วัฒนธรรมและชุมชนที่สมดุล โดยผู้วิจัยได้นำเสนอกลยุทธ์การจัดการอัตลักษณ์นิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายของแหล่งท่องเที่ยวชาพอโถว แนวทางการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม ประกอบด้วย นโยบายการ

จัดการโครงการ การจัดการพื้นที่โครงการ การจัดการนักท่องเที่ยวของโครงการ การจัดการชุมชน
การจัดการธุรกิจ รูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายซาฮารา การจัดการ
กิจกรรมเชิงปฏิบัติการในโครงการการท่องเที่ยว และผลการประเมินการจัดการโครงการ

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

การแปรสภาพเป็นทะเลทรายเป็นปัญหาใหญ่ด้านสิ่งแวดล้อมที่ผู้คนในสังคมกำลังเผชิญอยู่ ณ ปัจจุบัน และเป็นอุปสรรคสำคัญที่ยับยั้งการพัฒนาที่สมดุลของสังคมมนุษย์ ซึ่งพื้นที่ซาฟารีเวิลด์ เป็นพื้นที่ชายขอบทะเลทรายเชิงเทือกหิมาลัยอันเป็นที่ที่มีระบบนิเวศเปราะบาง และเป็นพื้นที่ที่ขาดการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจ อันเนื่องมาจากปัจจัยทางประวัติศาสตร์ที่ทำให้พื้นที่ซาฟารีเวิลด์มีอัตราการแปรสภาพเป็นทะเลทรายอย่างรวดเร็ว ซึ่งการเปลี่ยนแปลงของพื้นดินเป็นทะเลทรายนับถือปัจจัยสำคัญที่ยับยั้งการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจของพื้นที่ซาฟารีเวิลด์ จากการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยว และการสร้างเขตอนุรักษ์ระบบนิเวศในช่วงเกือบ 40 ปีที่ผ่านมา พื้นที่ซาฟารีเวิลด์ก็ได้กลายมาเป็นพื้นที่เป้าหมายด้านการท่องเที่ยวทะเลทรายที่สำคัญของจีน โดยในปี 2021 รัฐบาลจีนได้ออกประกาศ แผนพัฒนาวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวเขตซาฟารีเวิลด์ห้าปี ฉบับที่ 14 และแผนการพัฒนา อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมคุณภาพสูงในพื้นที่ซาฟารีเวิลด์ ซึ่งกระตุ้นและส่งเสริมศักยภาพ ในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและและธุรกิจด้านวัฒนธรรมในเขตพื้นที่ซาฟารีเวิลด์ได้เป็น อย่างมาก ทั้งนี้คุณสมบัติของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมได้ดึงศักยภาพของพื้นที่นี้ออกมาได้ถึงขีดสุด ทำให้การสร้างระบบนิเวศและการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมค่อย ๆ เพิ่มขึ้น ในช่วงแผนพัฒนาห้าปี ฉบับที่ 14 เป็นช่วงเวลาสำคัญในการสร้างเขตพื้นที่ซาฟารีเวิลด์ที่ สวยงาม และช่วงเวลาที่สำคัญในการสร้างพื้นที่ต้นแบบของการสร้างระบบนิเวศอารยธรรมลุ่มแม่น้ำฮวงโหและการพัฒนาสุขภาพคุณภาพสูง ซึ่งก่อให้เกิดรูปแบบการพัฒนาที่ยั่งยืนด้านการท่องเที่ยวที่เป็น คุณค่าของการศึกษาวิจัยที่สำคัญ

สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยฉบับนี้คือการศึกษาลักษณะนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายซาฟารีเวิลด์: การจัดการ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม ซึ่งมุ่งศึกษาการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมที่ยั่งยืนใน เขตพื้นที่ซาฟารีเวิลด์ที่อยู่บริเวณชายขอบทะเลทรายเชิงเทือกหิมาลัย เมืองจงเว่ย มณฑลหนิงเซี่ยอย่างเป็น ระบบ โดยเริ่มจากสภาพปัจจุบันของการพัฒนาการท่องเที่ยวในเขตพื้นที่ซาฟารีเวิลด์ และการ สังเคราะห์ข้อมูลผลการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาที่ยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม และพื้นที่ของทะเลทราย โดยใช้ทฤษฎีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ทฤษฎี การผลิตพื้นที่เชิงวัฒนธรรม ทฤษฎีการปรับตัวทางวัฒนธรรม และทฤษฎีการอยู่ร่วมกัน เป็นต้น ซึ่งทำ การสังเคราะห์ทรัพยากรธรรมชาติ ทรัพยากรเชิงนิเวศ และวิถีชีวิตของชาวบ้านในพื้นที่ชายขอบ

ทะเลทรายถึงเกอหลี่ เมืองจงเว่ย มณฑลหนิงเซีย รวมถึงสังเคราะห์อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของพื้นที่เชิงนิเวศและอัตลักษณ์ของพื้นที่วิถีวัฒนธรรม โดยกำหนดพื้นที่หมู่บ้านซาพอโถว (แหล่งท่องเที่ยวซาพอโถว) และหมู่บ้านฉางหลิวสู่ยเป็นพื้นที่กรณีศึกษา ทั้งนี้ได้ศึกษาเชิงลึกถึงปัญหา ประสพการณ์และแนวทางการพัฒนาที่เป็นไปได้ในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่ซาพอโถว โดยนำเสนอกลยุทธ์การพัฒนาแบบอยู่ร่วมกันของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายในพื้นที่ซาพอโถว เพื่อส่งเสริมการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมของพื้นที่ซาพอโถวอย่างยั่งยืน และได้มาซึ่งผลการศึกษาดังต่อไปนี้

1. การควบคุมทะเลทรายอย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงการปรับปรุงทรัพยากรเชิงนิเวศในพื้นที่ซาพอโถวอย่างต่อเนื่อง เป็นการรับประกันความอยู่รอดขั้นพื้นฐานให้กับการดำรงชีวิตและการผลิตของชาวบ้านในพื้นที่ ส่งเสริมการพัฒนานิเวศวัฒนธรรมท้องถิ่น พร้อมทั้งสะท้อนกลับไปสู่การพัฒนาวิเทศสภาพแวดล้อมอย่างยั่งยืน

งานวิจัยนี้ได้ศึกษา รวบรวมและสรุปสาเหตุ การพัฒนาและนโยบายในการควบคุมดูแลการแปรสภาพเป็นทะเลทรายในพื้นที่บริเวณชายขอบทะเลทรายถึงเกอหลี่จากเอกสารงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศจำนวนมาก ทั้งยังลงพื้นที่เพื่อสำรวจทรัพยากรธรรมชาติ ทรัพยากรทางนิเวศวัฒนธรรมในเขตซาพอโถว ทรัพยากรประวัติศาสตร์การตั้งถิ่นฐานของมนุษย์ นับตั้งแต่ยุคที่เริ่มมีบันทึกการทำกิจกรรมของมนุษย์ในขอบเขตพื้นที่วิจัย ทรัพยากรเชิงนิเวศก็เปลี่ยนจากอุดมสมบูรณ์ไปเป็นทุรกันดารด้วยผลกระทบจากการเวนคืนที่ดินโดยกองทัพ การรื้อถอนย้ายถิ่นฐาน และการทำศึกสงคราม ผู้อยู่อาศัยในท้องถิ่นต่อสู้กับสภาพแวดล้อมแบบทะเลทรายอย่างทรหดมาโดยตลอด วิถีชีวิตและวิธีการผลิตของมนุษย์ในพื้นที่นี้เป็นผลมาจากการที่ต้องหลบเลี่ยงภัยธรรมชาติในทะเลทรายอยู่เสมอ หลังก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน โครงการก่อสร้างเชิงนิเวศจำนวนมากได้ช่วยระบุทิศทางการพัฒนาพื้นที่ซาพอโถวอย่างชัดเจน ด้วยการส่งเสริมความตระหนักรู้เชิงนิเวศให้แก่ชาวบ้านท้องถิ่น รูปแบบการทำเกษตรแบบดั้งเดิมก็ค่อย ๆ เปลี่ยนไปสู่การพัฒนาอุตสาหกรรมนิเวศทะเลทรายที่เน้นการอนุรักษ์ธรรมชาติ การฟื้นฟูสภาพแวดล้อม และการจัดการที่อาศัยวิทยาศาสตร์ จากการลงพื้นที่พบว่าปัจจุบันผู้อยู่อาศัยในท้องถิ่นเกือบ 3 ใน 5 มีงานทำในอุตสาหกรรมเชิงนิเวศที่เกี่ยวข้องแบบยืดหยุ่นซึ่งช่วยวางรากฐานที่มั่นคงให้แก่การพัฒนาอย่างยั่งยืนในพื้นที่ซาพอโถวซึ่งสอดคล้องกับ Dong Ruijie และคณะ (2014) ที่กล่าวว่าค่าความเหมาะสมในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของแหล่งท่องเที่ยวทะเลทรายอยู่ในระดับต่ำ ความสามารถในการรองรับระบบนิเวศของทัศนียภาพทะเลทรายมีระดับต่ำซึ่งต้องให้ความสำคัญในการอนุรักษ์ระบบนิเวศและสิ่งแวดล้อมธรรมชาติในการพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยว

ผู้วิจัยพบว่า ชาวบ้านในชุมชนของชาวพอลิโอและนักท่องเที่ยวควรเพิ่มปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน ในกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมผ่านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมซึ่งกันและกัน ทั้งยังเพิ่มความเชื่อมั่นระหว่างทั้งสองฝ่าย เพื่อให้นักท่องเที่ยวสัมผัสถึงการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมที่แท้จริงผ่านวิถีชีวิตและการผลิตของชาวบ้านในชุมชน ทั้งนี้ยังเพิ่มประสบการณ์ที่มีเอกลักษณ์ในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมของชาวพอลิโออีกด้วย

2. อุตสาหกรรมนิเวศวัฒนธรรมของชาวพอลิโอปรากฏเด่นชัด รูปแบบของพื้นที่และอัตลักษณ์วัฒนธรรมของชุมชนดั้งเดิมเป็นปัจจัยพื้นฐานที่ก่อให้เกิดการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่ ซึ่งช่วยส่งเสริมการพัฒนาอย่างยั่งยืนของภูมิภาค

ผู้วิจัยมองว่า ด้วยความเข้าใจเกี่ยวกับการแปรสภาพเป็นทะเลทรายของชาวบ้านท้องถิ่น และคนทั่วไปที่เพิ่มมากขึ้น การควบคุมและการยับยั้งทรายก็จะกลายมาเป็นความเคยชินในชีวิตของชาวบ้านในท้องถิ่น เป็นพื้นฐานเชิงสภาพแวดล้อมในด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่ชาวพอลิโอ

พื้นที่ชาวพอลิโอรุ่มรอยไปด้วยร่องรอยทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมต่าง ๆ โดยมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องได้อย่างแหล่งโบราณคดีอารยธรรมยุคหินใหม่ แหล่งโบราณคดีวัฒนธรรมแม่น้ำฮวงโห แหล่งโบราณคดีวัฒนธรรมเส้นทางสายไหมโบราณ แหล่งโบราณคดีวัฒนธรรมกำแพงเมืองจีนยุคราชวงศ์ฉิน-ฮั่น ล้วนเป็นสื่อกลางทางวัฒนธรรมที่สำคัญของภูมิภาค วิถีชีวิตและการผลิตของชาวบ้านล้วนมีการยับยั้งทราย การควบคุมทราย และการใช้ประโยชน์จากทรายเป็นศูนย์กลางที่รุ่มรอยไปด้วยทรัพยากรอย่างพืชและสัตว์ทะเลทราย พืชผลการเกษตรจากทะเลทราย รวมถึงพลังงานทางเลือกทะเลทราย เต็มไปด้วยทรัพยากรทางวัฒนธรรมทั้งที่จับต้องได้และไม่ได้ซึ่งมีแหล่งกำเนิดจากวัฒนธรรมการเกษตร ศิลปะรูปแบบต่าง ๆ เช่น ภาพวาดทราย ภาพวาดวิหิงทราย การปักผ้า และภาพภาพวาดผนังเตียงให้ความร้อน แสดงถึงความปรารถนาของชาวบ้านท้องถิ่นที่ต้องการจะมีชีวิตที่ดี นอกจากนี้ยังมีอาหารท้องถิ่นเลิศรสต่าง ๆ อย่างเช่นบะหมี่เหาจื่อ ซึ่งเปี่ยมด้วยอัตลักษณ์ทางวิถีวัฒนธรรม

ชุมชนดั้งเดิมเป็นสื่อกลางพื้นฐานของการถ่ายทอดอัตลักษณ์วัฒนธรรมเหล่านี้ สภาพแวดล้อมเชิงพื้นที่และสภาพแวดล้อมเชิงวัฒนธรรมช่วยสะท้อนอัตลักษณ์วัฒนธรรมของเขตชาวพอลิโอออกมาได้อย่างเต็มเปี่ยม ปฏิสัมพันธ์ได้ตอบในระดับการรับรู้ การเคลื่อนไหว และการนำเสนอพื้นที่ชุมชนดั้งเดิม ส่งผลให้การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในชุมชนหมู่บ้านพบสมดุระหว่าง “ความเป็นชนบท” กับ “ความเป็นสมัยใหม่” บรรลุการผลิตซ้ำแบบปัจเจกของวัฒนธรรมชุมชนดั้งเดิมของพื้นที่ชาวพอลิโอ ซึ่งสอดคล้องกับมุมมองของ Shi Lei และคณะ (2018) ผู้โดยวิจัยพบว่า ชุมชนดั้งเดิมต่าง ๆ ในแถบชาวพอลิโอมีอัตลักษณ์เชิงนิเวศและอัตลักษณ์วัฒนธรรมที่แตกต่างกันไป

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาทรัพยากรอัตลักษณ์วัฒนธรรมของชุมชนดั้งเดิมและพบว่า หมู่บ้านชาวพอลิโอมีวัฒนธรรมนิเวศชาวอพยพที่เด่นชัด การสร้างหมู่บ้านเกษตรใหม่ และเอกลักษณ์ด้านวัฒนธรรมอุตสาหกรรมเชิงนิเวศที่โดดเด่น ขณะที่หมู่บ้านฉางหลิวสู่ยมีโบราณสถานทางประวัติศาสตร์ ทรัพยากรด้านสถาปัตยกรรมดั้งเดิมและทัศนียภาพโอเอซิสทะเลทรายที่โดดเด่น ขณะเดียวกันก็ต้องทำให้หน่วยงานภาครัฐและชาวบ้านในชุมชนเข้าใจเป้าหมายการบริการของ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมให้ชัดเจนยิ่งขึ้น กำหนดตัวชี้วัดการประเมินสภาพแวดล้อมสำหรับ การบริการ เพื่อสร้างพื้นที่ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม สะดวกสบาย ปลอดภัย และยินดีต้อนรับนักท่องเที่ยว สำหรับการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยว รวมถึงมีส่วนช่วยให้เกิดการพัฒนากิจกรรมท่องเที่ยวเขตชา พอลิโออย่างยั่งยืน

3. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในชุมชนดั้งเดิมของพื้นที่ชาพอลิโอ ควรมุ่งเน้น ประสพการณ์เชิงนิเวศวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวที่มีองค์ประกอบหลักห้าประการ ได้แก่ “ผู้คน เรื่องราว สิ่งของ สถานที่ บรรยากาศ” ซึ่งช่วยสร้างคุณค่าใหม่ ๆ ให้แก่กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิง นิเวศวัฒนธรรมของที่นี่ได้

ผู้วิจัยมองว่าประสพการณ์เชิงนิเวศวัฒนธรรมของชุมชนดั้งเดิมในพื้นที่ชาพอลิโอ เป็น แนวทางที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนากิจกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ซึ่งช่วยให้การพัฒนาอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมและอุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์ในชาพอลิโอได้รับประสพการณ์ เชิงปฏิบัติการ ประสพการณ์เชิงนิเวศวัฒนธรรมที่มีประสิทธิภาพสามารถกระตุ้นความเป็นอิสระทาง วัฒนธรรมและความสามารถในการสร้างนวัตกรรมเชิงวัฒนธรรมของทุกฝ่ายที่เข้าร่วม เพิ่มการ แลกเปลี่ยนและแบ่งปันประสพการณ์เชิงวิถีวัฒนธรรมของชุมชนดั้งเดิมให้ถึงขีดสุด บรรลุการอนุรักษ์ เชิงมีส่วนร่วม สร้างพื้นที่ใหม่ให้กับความหมายแฝงเชิงวิถีวัฒนธรรมของชุมชนดั้งเดิมในด้านโครงสร้าง คุณค่า ซึ่งนำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ในวงกว้างและเชิงลึกทั้งในแง่ธุรกิจและสังคม ปลูกความตระหนักและ ความมั่นใจในวัฒนธรรมดั้งเดิมและวัฒนธรรมท้องถิ่นในตัวผู้คนให้ตื่นขึ้นใหม่อีกครั้ง

นอกจากนี้ต้องใช้กระแสขององค์ประกอบการท่องเที่ยวเพื่อให้เกิดการเสริมสร้างระหว่าง กัน มีการปรับปรุงกลไกระบบการประสานงาน และสร้างแผนพัฒนาที่เป็นหนึ่งเดียวกัน เพื่อให้เกิด เป็นการดำเนินการที่เป็นเอกภาพในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และปรับปรุงสภาพแวดล้อมในการ พัฒนาองค์กรรวมด้านการท่องเที่ยวโดยรวมในพื้นที่ รวมถึงการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีอยู่ เพื่อ สร้างแบรนด์ผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวที่มีข้อได้เปรียบในการแข่งขัน ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชาวบ้าน ในท้องถิ่นอย่างเต็มที่ แก้ไขปัญหาการจ้างงานของผู้คนในพื้นที่ กระตุ้นการพัฒนาอุตสาหกรรมอื่นๆ และรักษาสมดุลที่มีระหว่างระบบนิเวศและสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรม เพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่าง ยั่งยืนของระบบนิเวศ เศรษฐกิจ และสังคมในพื้นที่ นอกจากนี้ยังต้องค้นหานโยบายทางวัฒนธรรมของ ผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง เพิ่มพูนเนื้อหาทางวัฒนธรรมในผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว บรรลุ

การเปลี่ยนแปลงเชิงนวัตกรรมและวัฒนธรรมสร้างสรรค์จากการเพิ่มปริมาณไปเป็นการยกระดับคุณภาพ เพื่อรักษาความมีชีวิตชีวาและแรงดึงดูดของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมของเขตซาพอโถว

อภิปรายผลวิจัย

ผู้วิจัยได้จัดจำแนกอัตลักษณ์ท้องถิ่นของทรัพยากรเชิงนิเวศ ทรัพยากรการท่องเที่ยวและทรัพยากรวัฒนธรรมในเขตซาพอโถว ทั้งนี้ได้วิเคราะห์และอภิปรายการจัดการและการพัฒนาทรัพยากรด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายในเขตซาพอโถว โดยแม้จะได้มาซึ่งผลการศึกษาบางส่วน แต่ก็ยังมีข้อจำกัดบางประการ

จากการศึกษาวิจัย ผู้วิจัยพบว่าอัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายในพื้นที่ซาพอโถวมีความสำคัญอย่างยิ่ง ในหน้าประวัติศาสตร์อันยาวนาน บริเวณนี้ได้รับอิทธิพลจากปัจจัยต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นวัฒนธรรมการเวนคืนที่ดินโดยกองทัพ วัฒนธรรมการป้องกันชายแดน และวัฒนธรรมชายแดนซึ่งหล่อหลอมเป็นอัตลักษณ์ท้องถิ่นอันโดดเด่นและหลากหลาย รวมถึงโครงสร้างทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมอันซับซ้อน สงครามที่ดำเนินต่อเนื่องยาวนานในแถบนี้ส่งผลดีและผลเสียต่อการพัฒนาในพื้นที่

งานวิจัยนี้ศึกษาวัฒนธรรมการควบคุมทะเลทราย วัฒนธรรมที่มุ่งปรับปรุงสภาพนิเวศ วัฒนธรรมที่เคารพประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมการดำเนินชีวิตและการผลิตที่ไม่หยุดนิ่ง และวัฒนธรรมที่ส่งเสริมการพัฒนาท้องถิ่นอย่างมีประสิทธิภาพเป็นหลัก รวมถึงศึกษาคุณค่าและความสำคัญของวัฒนธรรมที่สะท้อนอยู่ในวิถีชีวิตและวิธีการผลิตของชาวบ้านท้องถิ่น ผู้วิจัยมองว่า อัตลักษณ์วัฒนธรรมเชิงบวกจะช่วยดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มาลองสัมผัสประสบการณ์ได้มากขึ้น จึงควรใช้อัตลักษณ์วัฒนธรรมผลักดันการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในพื้นที่ สำรองคุณค่าความพิเศษของชุมชนดั้งเดิมในบริบทสังคมปัจจุบัน และเพิ่มความเป็นไปได้อื่น ๆ ในการสัมผัสความหลากหลายทางวัฒนธรรมและการพัฒนาพื้นที่ซาพอโถว

ในการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่ซาพอโถว ผู้วิจัยมองว่าชุมชนดั้งเดิมซึ่งเปรียบเสมือน “ฟอสซิลที่มีชีวิต” ของวัฒนธรรมท้องถิ่นควรถูกยกให้เป็นประเด็นสำคัญของการศึกษาวิจัยมากขึ้น โดยผู้วิจัยพบว่า ความทรงจำเชิงประวัติศาสตร์ ภูมิปัญญาในการดำเนินชีวิต และอัตลักษณ์ท้องถิ่นของวัฒนธรรมชุมชนดั้งเดิม ได้กลายมาเป็นสิ่งที่ผู้คนในสังคมสมัยใหม่โหยหา การมาถึงของเศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนด้วยประสบการณ์ช่วยมอบมุมมองในการวิจัยใหม่ ๆ ให้แก่การอนุรักษ์และพัฒนาชุมชนดั้งเดิม ผู้วิจัยยังพบว่า ประสบการณ์เชิงคุณค่าที่ได้จากการสัมผัสวิถีวัฒนธรรมในชุมชนเป็นหัวใจสำคัญของประสบการณ์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในสายตา

นักท่องเที่ยว โดยเป็นพื้นที่สำคัญในการจัดแสดงและสืบทอดอัตลักษณ์นิเวศวัฒนธรรมทะเลทราย จึงควรทำให้วัฒนธรรมชุมชนดั้งเดิมในท้องถิ่นเกิดการฟื้นฟูเปลี่ยนแปลง และจับต้องได้ บูรณาการเอกลักษณ์ของชุมชนดั้งเดิม พัฒนา “หนึ่งชุมชน หนึ่งผลิตภัณฑ์” ที่มุ่งเน้นการสนับสนุนสินค้าสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ (GI products) พัฒนาการเกษตรและปศุสัตว์ ส่งเสริมการบูรณาการอุตสาหกรรมที่ 1 2 และ 3 เข้าด้วยกัน เพื่อเพิ่มมูลค่าเพิ่มของผลิตภัณฑ์ รวมถึงกระตุ้นชาวบ้านท้องถิ่นให้เข้ามามีส่วนร่วม ดำเนินธุรกิจ และพัฒนาการเกษตรกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ซึ่งสอดคล้องกับ Fan Lai และคณะ (2023) ที่ว่า หากจะเข้าใจถึงการตอบสนองความต้องการและยกระดับการสัมผัสการท่องเที่ยวที่ดี การท่องเที่ยวชุมชนดั้งเดิมจำเป็นต้องยกระดับคุณภาพการบริการด้านการท่องเที่ยว และยกระดับความสามารถในการรองรับการท่องเที่ยวและความเหมาะสมสำหรับการพักอาศัยของชุมชน ไม่เพียงแต่จะสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวที่มากขึ้น แต่ยังมีส่วนช่วยในการยกระดับคุณภาพชีวิตของชาวบ้านในชุมชน

ข้อเสนอแนะ

แม้ว่าบัณฑิตการวิจัยจะได้รับผลวิจัยบางประการแล้ว แต่เนื่องด้วยความรู้ความสามารถของผู้วิจัยยังมีข้อจำกัด จึงยังมีอีกหลายประเด็นที่ยังไม่ได้รับการศึกษาวิจัย ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปข้อเสนอแนะในการวิจัยจากคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญในสาขา รวมถึงผลการวิจัยของส่วนตัว เพื่อหวังว่าจะสามารถส่งเสริมให้พื้นที่ซาฟารีเวิลด์สามารถพัฒนาไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนผ่านการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยนี้

1) จากผลการวิจัยพบว่า แม้ว่าการศึกษาวิจัยจะเป็นไปตามโครงสร้างกรอบการวิจัย แต่การวิจัยนี้ก็ยังมีส่วนพร่องในบางประการที่สามารถเป็นประเด็นศึกษาต่อไปในอนาคต ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของข้อมูลอ้างอิงในการศึกษาวิจัยในลักษณะเดียวกันได้ ในกระบวนการศึกษาวิจัยพบว่า ควรจะให้ความสำคัญกับการศึกษาปฏิสัมพันธ์ผู้คนในชุมชนดั้งเดิมในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม ในฐานะผู้มีประสบการณ์ในด้านพื้นที่เชิงนิเวศและพื้นที่ทางวัฒนธรรม พวกเขาจะมีศักยภาพในการเผยแพร่ความรู้ทางนิเวศวัฒนธรรมในกิจกรรมการท่องเที่ยวของชุมชน ในด้านการสัมผัสประสบการณ์และการรับรู้ทางจิตวิญญาณในวัฒนธรรมที่สมบูรณ์ของนักท่องเที่ยวบนพื้นฐานศึกษาการสังเคราะห์ประวัติศาสตร์จากการเล่าเรื่องของชาวบ้านในชุมชนเชิงลึก สามารถนำเสนอบทบาทในการสืบทอดวัฒนธรรมดั้งเดิมของชาวบ้านในชุมชนได้ ซึ่งเป็นการเผยแพร่คุณค่าทางนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายที่เป็นอัตลักษณ์ของพื้นที่ซาฟารีเวิลด์ในกระบวนการผลิตซ้ำเชิงพื้นที่ของชุมชนดั้งเดิม

2) การศึกษาวิจัยในครั้งต่อไป ควรเพิ่มความแข็งแกร่งของการพัฒนาด้านทรัพยากร วัฒนธรรมของพื้นที่ในเชิงระบบ โดยการปรับปรุงการสัมผัสประสบการณ์ในกิจกรรมการท่องเที่ยว วัฒนธรรมอย่างต่อเนื่อง มีการวางแผนระบบทรัพยากร ปรับปรุงเส้นทางการท่องเที่ยวเพื่อดึงดูด ลักษณะในด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมให้โดดเด่น ทั้งนี้ควรผนวกเอาทรัพยากรการท่องเที่ยว ชุมชนดั้งเดิมอื่น ๆ ในเขตซาปอโถวเข้าด้วยกันผ่านเส้นทางหลักทั้งสองสาย ได้แก่ ทะเลทรายและ แม่น้ำฮวงโห โดยสามารถเพิ่มเนื้อหาของกิจกรรมการท่องเที่ยวให้มีความหลากหลายในแง่ของมิติ วัตถุประสงค์และพื้นที่ ซึ่งตอบสนองรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายซาปอโถว ตามความต้องการของนักท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน ทั้งยังส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่สามารถกระตุ้นการพัฒนาที่ยั่งยืนในพื้นที่ซาปอโถวได้

3) ในเชิงนโยบาย ประการแรก ควรส่งเสริมการประสานงานระหว่างผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสีย กับทรัพยากรที่เกี่ยวข้องในเขตซาปอโถวผ่านการดำเนินการเชิงระบบในด้านบริการของหน่วยงานรัฐ การจัดการธุรกิจ และการมีส่วนร่วมของสังคมที่ยึดถือการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเป็นสำคัญ ซึ่งจะช่วย เสริมสร้างสมดุลทรัพยากรทางวัฒนธรรมในท้องถิ่น และสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการ ท่องเที่ยวที่ครบครัน ส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมที่ยั่งยืนร่วมกันในเขตซาปอ โถว ประการต่อมา เป็นการสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกในด้านการอยู่อาศัย การศึกษา การแพทย์ ฯลฯ โดยกระตุ้นให้เยาวชนรุ่นใหม่ในท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมกับกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ วัฒนธรรม ส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมบริการรูปแบบใหม่ในพื้นที่ เพื่อให้เยาวชนรุ่นใหม่ได้มี โอกาสในการพัฒนาอาชีพ ทำให้เยาวชนมีบทบาทในการอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่นและสืบทอดบทบาท การเป็นผู้ให้ความรู้ที่ดี

4) ในแง่ภูมิวิชาการ ผู้วิจัยต้องพัฒนาแนวคิดทางการวิจัยและความสามารถทางวิชาการ ของตนอย่างต่อเนื่อง โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีการออกแบบในการวิจัยแบบสหวิทยาการเรื่องการจัดการ ทรัพยากรในสถานที่ท่องเที่ยว ซึ่งรูปแบบการสัมผัสประสบการณ์หลังการจัดการอัตลักษณ์ยังสามารถ ทำการศึกษาในขั้นต่อไปได้ ทั้งนี้ในการศึกษาความรู้สึกในการสัมผัสประสบการณ์ของกิจกรรมการ ท่องเที่ยวภายหลังการจัดการทรัพยากรจะต้องคำนึงถึงปัจจัยด้านเวลา หน่วยงาน บริการ และเงื่อนไข อื่น ๆ ซึ่งยังคงเหลือพื้นที่ให้ศึกษาอีกมาก

2. ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยในอนาคต

1) การศึกษาการบูรณาการทรัพยากรนิเวศวัฒนธรรมของเขตซาปอโถวในมุมมองต่าง ๆ เช่น การกำหนดระบบตัวชี้วัดการประเมินและการวิเคราะห์ผลประโยชน์ผลลัพธ์การบูรณาการ ทรัพยากรการท่องเที่ยวในพื้นที่ การวิจัยข้ามสาขาในการบูรณาการทรัพยากรการท่องเที่ยวและการ ผนวกเข้ากับอุตสาหกรรม เป็นต้น ซึ่งเป็นการเพิ่มคุณค่าและพื้นที่การวิจัยในการบูรณาการทรัพยากร การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่ดังกล่าว โดยในอนาคตหวังว่าจะสามารถนำเสนอกลไกการ

บูรณาการของแหล่งท่องเที่ยวได้ จากการสำรวจปัจจัยด้านคุณภาพองค์ประกอบการอยู่ร่วมกันของแหล่งท่องเที่ยว และระดับของแรงจูงใจที่แตกต่างกันในด้านการอยู่ร่วมกันของแหล่งท่องเที่ยวในเชิงลึก เช่น ด้านภูมิศาสตร์ เศรษฐกิจ สังคม ฯลฯ

2) ส่งเสริมการวิจัยชุมชนดั้งเดิมในเขตซาพอโถว ศึกษาเชิงลึกเกี่ยวกับปัญหาการลดลงของประชากรที่รุนแรง ความอ่อนแอในจิตสำนึกด้านการท่องเที่ยวแนววัฒนธรรมในชุมชน การยกระดับสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานในกิจกรรมการท่องเที่ยวของชุมชนดั้งเดิม และอื่น ๆ เพื่อเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมของชาวบ้านและนักท่องเที่ยวกับชุมชนดั้งเดิม และทำให้ชาวบ้านเกิดความมั่นใจที่จะพัฒนาอีกครั้ง ทั้งยังสามารถเพิ่มอิทธิพลทางวัฒนธรรมในด้านพื้นที่การท่องเที่ยวในเขตซาพอโถวได้อีกด้วย

ภาคผนวก

ภาคผนวก 1
เอกสารตอบรับการตีพิมพ์บทความ

Journal of Roi Kaensarn Academi

ศูนย์พัฒนาการเรียนรู้อิสัยใหม่

บก.พัฒนาการเรียนรู้อิสัยใหม่ 141 หมู่ 6 ตำบลบ้านชัย อำเภอบ้านดุง จังหวัดอุดรธานี 41190

โทร. 094-7095636 ID Line. teckapko

16 เมษายน 2567

เรื่อง ตอรับการตีพิมพ์บทความ **Journal of Roi Kaensarn Academi**

เรียน Liu Fangliang, Jantana Khochprasert and Poradee Panthupakorn

ตามที่ท่านได้ส่งบทความเรื่อง “การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมจากอัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายซาฟอโถว” เพื่อลงตีพิมพ์บทความใน Journal of Roi Kaensarn Academi E-ISSN 2697-5033 (Online) ซึ่งอยู่ในฐานข้อมูล TCI กลุ่ม 1 โดยการรับรองของศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย ตั้งแต่ 1 มกราคม 2565 – 31 ธันวาคม 2567 กองบรรณาธิการได้เสนอขอความเห็นต่อคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน (Peer Review) พิจารณาตรวจแก้ไขเพื่อความสมบูรณ์ก่อนตีพิมพ์นั้น

ในการนี้ กองบรรณาธิการขอแจ้งให้ท่านทราบว่า บทความของท่านได้ผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน (Peer Review) จากสถาบันที่หลากหลาย และไม่ได้มาจากสถาบันเดียวกันกับผู้เขียนบทความเป็นที่เรียบร้อยแล้ว และจะตีพิมพ์ใน Journal of Roi Kaensarn Academi ปีที่ 9 ฉบับที่ 8 ประจำเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2567

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

เรียนมาด้วยความนับถือ

(ดร.ธีรดิษฐ์ กัปโก)

บรรณาธิการ Journal of Roi Kaensarn Academi

<https://so02.tci-thaijo.org/index.php/JRKSA/index>

QR Code Website Journal of Roi Kaensarn Academi TCI กลุ่ม 1

ภาคผนวก 2

เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

สำเนา

ที่ IRB4-218/2566

เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์
มหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้พิจารณาโครงการวิจัย

รหัสโครงการวิจัย : G-HU180/2566

โครงการวิจัยเรื่อง : อุตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายซาฮารา: การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม

หัวหน้าโครงการวิจัย : MR.FANGLIANG LIU

หน่วยงานที่สังกัด : คณะศิลปกรรมศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการหลัก (สารนิพนธ์/ งานนิพนธ์/ : ศาสตราจารย์ภรดี พันธภากร
วิทยานิพนธ์/ ดุษฎีนิพนธ์)

หน่วยงานที่สังกัด : คณะศิลปกรรมศาสตร์

วิธีพิจารณา : Exemption Determination Expedited Reviews Full Board

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า โครงการวิจัยดังกล่าวเป็นไปตามหลักการของจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ โดยที่ผู้วิจัยเคารพสิทธิและศักดิ์ศรีในความเป็นมนุษย์ไม่มีการล่วงละเมิดสิทธิ สวัสดิภาพ และไม่ก่อให้เกิดอันตรายแก่ตัวอย่างการวิจัยและผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย

จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยในขอบข่ายของโครงการวิจัยที่เสนอได้ (ดูตามเอกสารตรวจสอบ)

1. แบบเสนอเพื่อขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ฉบับที่ 3 วันที่ 9 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2566
 2. โครงการวิจัยฉบับภาษาไทย ฉบับที่ 1 วันที่ 13 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2566
 3. เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย ฉบับที่ 3 วันที่ 8 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2566
 4. เอกสารแสดงความยินยอมของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย ฉบับที่ 2 วันที่ 25 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2566
 5. แบบเก็บรวบรวมข้อมูล เช่น แบบบันทึกข้อมูล (Data Collection Form)
- แบบสอบถาม หรือสัมภาษณ์ หรืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ฉบับที่ 1 วันที่ 13 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2566
6. เอกสารอื่น ๆ (ถ้ามี) ฉบับที่ - วันที่ - เดือน - พ.ศ. -

วันที่รับรอง : วันที่ 22 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2566

วันที่หมดอายุ : วันที่ 22 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2567

ลงนาม นางสาวพิมพ์พรณ เลิศล้ำ

(นางสาวพิมพ์พรณ เลิศล้ำ)

ประธานคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา

สำเนา

ชุดที่ 4 (กลุ่มมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)

****หมายเหตุ การรับรองนี้มีรายละเอียดตามที่ระบุไว้ด้านหลังเอกสารรับรอง ****

สำเนา

ผู้วิจัยทุกท่านที่ผ่านการรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้

1. ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนต่าง ๆ ที่ระบุไว้ในโครงการวิจัยอย่างเคร่งครัด โดยใช้เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย (Participant Information Sheet) (AF 06-02), เอกสารแสดงความยินยอมของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย (Consent Form) (AF 06-03), แบบสัมภาษณ์ และ/หรือแบบสอบถาม รวมถึงเอกสารอื่น ๆ เช่น ใบประชาสัมพันธ์ หรือ ประกาศเชิญชวนเข้าร่วมโครงการ เป็นต้น
ที่ผ่านการรับรองและประทับตราจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา แล้วเท่านั้น
2. ผู้วิจัยมีหน้าที่ส่งแบบรายงานความก้าวหน้าของการวิจัย (Progress Report Form) (AF 09-01) ต่อคณะกรรมการฯ ตามเวลาที่กำหนดหรือเมื่อได้รับการร้องขอ
3. การรับรองโครงการวิจัยของคณะกรรมการฯ มีกำหนด 1 ปี หลังจากวันที่คณะกรรมการฯ มีมติให้การรับรอง หากการวิจัยไม่สามารถดำเนินการเสร็จสิ้นภายในระยะเวลาที่กำหนด ผู้วิจัยสามารถยื่นขอต่ออายุการรับรองโครงการวิจัย อย่างน้อย 30 วัน ก่อนวันหมดอายุตามที่กำหนดไว้ในเอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์
4. หากมีการแก้ไขเพิ่มเติมโครงการวิจัย เช่น เปลี่ยนแปลงหัวข้อโครงการวิจัย/ เพิ่มเติมผู้ร่วมวิจัย การแก้ไข หรือเพิ่มเติมวิธีดำเนินการวิจัย การแก้ไขการสะกดคำ เป็นต้น ผู้วิจัยจะต้องยื่นขอแก้ไขเพิ่มเติมโครงการวิจัย โดยส่งแบบรายงานการแก้ไขเพิ่มเติมโครงการวิจัย (Amendment Form) (AF 08-01) ต่อคณะกรรมการฯ โดยอ้างอิงรหัสโครงการวิจัยที่ได้รับไว้ และต้องระบุรายละเอียดให้ชัดเจนว่ามีการเปลี่ยนแปลงอะไร อย่างไร และเหตุผลที่ต้องมีการเปลี่ยนแปลง ทั้งนี้ ในกรณีการเปลี่ยนแปลงหัวข้อโครงการวิจัย/ เพิ่มเติมผู้ร่วมวิจัยท่านใหม่ให้แนบประวัติมาด้วย
5. ผู้วิจัยมีหน้าที่รายงานเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ชนิดร้ายแรงที่เกิดขึ้นกับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย ภายในระยะเวลาที่กำหนดในวิธีดำเนินการมาตรฐาน (Standard Operating Procedures, SOPs) ให้แก่คณะกรรมการฯ ตามแบบรายงานเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ชนิดร้ายแรง (Serious Adverse Event (SAE) Report Form) (AF 10-01)
6. ผู้วิจัยมีหน้าที่รายงานให้คณะกรรมการฯ ทราบ เมื่อมีการยุติโครงการวิจัยก่อนกำหนด หรือการระงับโครงการวิจัยโดยผู้วิจัยหรือผู้สนับสนุนทุนวิจัย พร้อมทั้งคำอธิบายเป็นลายลักษณ์อักษรโดยละเอียดถึงสาเหตุของการยุติหรือระงับโครงการวิจัย ตามแบบรายงานการยุติโครงการวิจัยก่อนกำหนด (Study Termination Memorandum) (AF 12-01)
7. ผู้วิจัยมีหน้าที่ส่งแบบรายงานการไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนด (Non-compliance / Protocol Deviation / Protocol Violation Report) (AF 13-01) ให้คณะกรรมการฯ และผู้สนับสนุนทันทีที่ตรวจพบ หรือได้รับรายงานว่ามีการปฏิบัติที่ไม่ตรงกับขั้นตอนที่ระบุไว้ในโครงการวิจัย หรือขอ กำหนดของคณะกรรมการฯ
8. เมื่อสิ้นสุดโครงการวิจัย ผู้วิจัยมีหน้าที่ส่งแบบรายงานสรุปผลการวิจัย (Final Report) (AF 11-01) ให้คณะกรรมการฯ ทราบ ภายใน 30 วัน หลังจากสิ้นสุดการดำเนินการวิจัย

ภาคผนวก 3
เครื่องมือวิจัย

แบบสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้อง

แบบสัมภาษณ์สำหรับผู้ให้ข้อมูลหลักกลุ่มที่ 1 ชาวบ้านผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้าน	
ลำดับ	ข้อความถาม
1.	ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ และจำนวนสมาชิกในครอบครัวของผู้ที่สัมภาษณ์
2.	คุณคิดว่าคุณเป็นผู้พวยพที่ได้รับความกระทบจากระบบนิเวศหรือไม่ สภาพความเป็นอยู่ก่อนการย้ายถิ่นฐานเป็นอย่างไร (สภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย การผลิตและวิถีชีวิต รายได้ รายจ่ายของครอบครัว)
3.	การปรับตัวของสมาชิกในครอบครัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมที่เป็นอยู่ในปัจจุบันด้านการผลิต การดำรงชีวิต และความสัมพันธ์ทางสังคมเป็นอย่างไร
4.	คุณเคยเข้าร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยวในพื้นที่ซาฟอโถว หรือไม่ หากเคยเข้าร่วม ระยะเวลาการเข้าร่วมในหนึ่งปี รายได้จากเข้าร่วม และมีสัดส่วนรายได้ต่อรายได้ครัวเรือนต่อปีเท่าไร
5.	คุณคิดว่ารัฐบาลท้องถิ่น บริษัทท่องเที่ยวมีทัศนคติอย่างไรต่อการมีส่วนร่วมของชุมชนในกิจกรรมการท่องเที่ยวในพื้นที่ซาฟอโถว และมีนโยบายในด้านใดบ้างและอย่างไร
6.	คุณต้องการที่จะมีส่วนร่วมในการดำเนินงานของกิจกรรมการท่องเที่ยวหรือไม่ เช่น การแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่น วัฒนธรรมชุมชนท้องถิ่นให้กับนักท่องเที่ยว คุณพบอุปสรรคหรือปัญหาใดในกระบวนการเตรียมตัวเพื่อเข้าร่วมหรือในกระบวนการมีส่วนร่วม
7.	คุณคิดว่ากิจกรรมการท่องเที่ยวในปัจจุบันในพื้นที่ซาฟอโถวส่งผลกระทบต่อการคุ้มครองระบบนิเวศ การพัฒนาทางสังคมและเศรษฐกิจ และวัฒนธรรมชุมชนท้องถิ่นหรือไม่และอย่างไร รัฐบาลท้องถิ่นหรือบริษัทท่องเที่ยวมีแนวทางหรือนโยบายรองรับอย่างไรบ้าง

แบบสัมภาษณ์สำหรับผู้ให้ข้อมูลหลักกลุ่มที่ 2 นักวิชาการท้องถิ่นด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม	
ลำดับ	ข้อความถาม
1.	คุณมีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับกิจกรรมการท่องเที่ยวในพื้นที่ซาปอโถวหรือไม่ คุณรู้จักการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมหรือไม่
2.	การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่ซาปอโถวมีประโยชน์ต่อการคุ้มครองวัฒนธรรมชุมชนท้องถิ่นและสภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยาอย่างไรบ้าง
3.	ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของพื้นที่ซาปอโถวมีส่วนส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวในปัจจุบันอย่างไรบ้าง
4.	ปัญหาใดที่ควรให้ความสนใจในระหว่างการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่ซาปอโถว
5.	คุณมีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอย่างไรเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่ซาปอโถว

แบบสัมภาษณ์สำหรับผู้ให้ข้อมูลหลักกลุ่มที่ 3 ผู้นำชุมชนและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการชุมชน	
ลำดับ	ข้อความ
1.	สถานการณ์ทางเศรษฐกิจในปัจจุบันของหมู่บ้านชาพอโถว หมู่บ้านฉางหลิวสู่ย และหมู่บ้านหนานฉางตัน เป็นอย่างไร กิจกรรมการท่องเที่ยวมีบทบาทอย่างไร
2.	ผู้นำชุมชนและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการชุมชนมีบทบาทอย่างไรในกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ ดำเนินการในพื้นที่ชาพอโถว
3.	หมู่บ้านชาพอโถว หมู่บ้านฉางหลิวสู่ย และหมู่บ้านหนานฉางตันมีการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว อย่างไรบ้าง
4.	หมู่บ้านชาพอโถว หมู่บ้านฉางหลิวสู่ย และหมู่บ้านหนานฉางตันจะเข้าร่วมในการพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวของ พื้นที่ชาพอโถวหรือไม่ อะไรคือปัจจัยในการเข้าร่วมหรือไม่เข้าร่วม
5.	ข้อดีและข้อเสียของการพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวในหมู่บ้านชาพอโถว หมู่บ้านฉางหลิวสู่ย และ หมู่บ้านหนานฉางตันคืออะไร และกลยุทธ์การพัฒนาในอนาคตเป็นอย่างไร

แบบสัมภาษณ์สำหรับผู้ให้ข้อมูลหลักกลุ่มที่ 4 เจ้าหน้าที่องค์กรจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในท้องถิ่น	
ลำดับ	ข้อความถาม
1.	แนวทางการพัฒนาพื้นที่ซาฟารีเวิลด์ที่เน้นอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมเกิดขึ้นได้อย่างไร การพัฒนาของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมมีทั้งหมดกี่ช่วงเวลา และแต่ละช่วงเวลามีเหตุการณ์สำคัญอะไรบ้าง
2.	สถานการณ์ปัจจุบันของการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในพื้นที่ซาฟารีเวิลด์เป็นอย่างไร (แหล่งที่มาของนักท่องเที่ยว การพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยว การวางแผนเส้นทางการท่องเที่ยว โครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก การเข้าถึงทางคมนาคม)
3.	กิจกรรมการท่องเที่ยวนำความท้าทายอะไรมาสู่สภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยา บริการสาธารณะ และการจัดการทางสังคมของพื้นที่ซาฟารีเวิลด์ และจะจัดการกับปัญหาเหล่านี้ได้อย่างไร
4.	ในกระบวนการดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยว หมู่บ้านหรือชุมชนมีความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยวมากน้อยเพียงใด การมีส่วนร่วมของชุมชนในเชิงบวกและเชิงลบถูกแสดงออกมาในทางใดบ้าง และจะแก้ปัญหาเหล่านี้ได้อย่างไร
5.	การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมส่งผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของพื้นที่ซาฟารีเวิลด์หรือไม่ อย่างไร และในอนาคตมีความคาดหวังต่อประเด็นข้างต้นอย่างไรบ้าง

แบบสัมภาษณ์สำหรับผู้ให้ข้อมูลหลักกลุ่มที่ 5 นักท่องเที่ยว	
ลำดับ	ข้อความ
1.	การท่องเที่ยวในพื้นที่ซาฟารีเวิลด์ทำให้เกิดความเพลิดเพลินตื่นเต้นและมีความสุขหรือไม่ ทำให้คุณได้เรียนรู้เปิดโลกทัศน์และเกิดประสบการณ์ใหม่หรือไม่ ทำให้คุณหลีกเลี่ยงจากโลกแห่งความเป็นจริงอันวุ่นวายได้หรือไม่ และทำให้เกิดประสบการณ์ทางสุนทรียะภายใต้ธรรมชาติอันสวยงามได้หรือไม่
2.	คุณได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการรักษาสิ่งแวดล้อมระหว่างการท่องเที่ยวหรือไม่ คุณมีความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศหรือไม่ อย่างไร
3.	การท่องเที่ยวเชิงนิเวศอาศัยสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่ดีและระบบนิเวศทางวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์ประสบการณ์ การท่องเที่ยวในพื้นที่ซาฟารีเวิลด์ของคุณเป็นอย่างไร
4.	คุณมีการพูดคุยและแลกเปลี่ยนกับเจ้าหน้าที่บริการในท้องถิ่นและคนในท้องถิ่นในระหว่างการท่องเที่ยวหรือไม่ อย่างไร
5.	กิจกรรมการท่องเที่ยวทำให้คุณสัมผัสวิถีชีวิตและประเพณีพื้นบ้านดั้งเดิมในพื้นที่ซาฟารีเวิลด์หรือไม่ อย่างไร
6.	สำหรับการประเมินการท่องเที่ยวในพื้นที่ซาฟารีเวิลด์ในครั้งนี้คุณมีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะหรือไม่ อย่างไร คุณยินดีที่จะแนะนำให้คนรอบตัวคุณมาท่องเที่ยวหรือไม่ เพราะอะไร

แบบสอบถามนักท่องเที่ยว

ลำดับ	ข้อความ
1.	อายุ ☐ 18-24ปี ☐ 25-34ปี ☐ 35-44ปี ☐ 45-60ปี ☐ 60ปี ขึ้นไป
2.	เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
3.	วุฒิการศึกษา ☐ มัธยมศึกษาตอนต้นหรือต่ำกว่า ☐ มัธยมศึกษาตอนปลาย ☐ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ☐ ปริญญาตรี ☐ ปริญญาโท ☐ ปริญญาเอก
4.	อาชีพ ☐ นักศึกษา ☐ ข้าราชการ ☐ รัฐวิสาหกิจ ☐ บุคลากรทางการแพทย์ ☐ พนักงานออฟฟิศ ☐ ครูอาจารย์หรือนักวิจัย ☐ เกษียณอายุ ☐ ธุรกิจส่วนตัว ☐ อาชีพอิสระ ☐ อื่นๆ โปรดระบุ.....
5.	เมืองที่อยู่อาศัย ☐ เมืองจวงเว่ย ☐ เมืองอื่นในเขตปกครองตนเองหนิงเซี่ย ☐ เมืองอื่นนอกเขตปกครองตนเองหนิงเซี่ย โปรดระบุ..... ☐ ต่างประเทศ โปรดระบุ.....
6.	รายได้ต่อเดือน ☐ ต่ำกว่า 3500 หยวน ☐ 3501-4999 หยวน ☐ 5000-9999 หยวน ☐ 10000 หยวนหรือมากกว่า
7.	ระยะเวลาที่มาท่องเที่ยว ☐ 1 วัน ☐ 2-3 วัน ☐ 4-6วัน ☐ 7วันขึ้นไป

ลำดับ	ข้อความ
1.	คุณเดินทางมาท่องเที่ยวในครั้งนี้อยู่ในรูปแบบใด ☐ มาท่องเที่ยวเกี่ยวกับองค์กรที่ทำงาน ☐ ท่องเที่ยวด้วยตนเอง ☐ บริษัททัวร์ ☐ อื่นๆ โปรดระบุ.....
2.	หากมาท่องเที่ยวเกี่ยวกับบริษัททัวร์ ค่าใช้จ่าย ☐ 999 หยวนหรือต่ำกว่า ☐ 1000 หยวน – 1999 หยวน ☐ 2000 หยวน – 2999 หยวน ☐ 3000 หยวนหรือขึ้นไป
3.	หากมาท่องเที่ยวด้วยตนเอง ค่าใช้จ่าย ☐ 999 หยวนหรือต่ำกว่า ☐ 1000 หยวน – 1999 หยวน ☐ 2000 หยวน – 3999 หยวน ☐ 4000 หยวนหรือขึ้นไป
4.	คุณเดินทางมาด้วยวิธีใด ☐ รถยนต์ส่วนตัว ☐ รถไฟ ☐ รถปรับอากาศสาธารณะ ☐ เครื่องบิน ☐ รถบัสของบริษัทท่องเที่ยว
5.	การเดินทางในแหล่งท่องเที่ยว คุณเลือกเดินทางด้วยวิธีใด ☐ รถยนต์ส่วนตัว ☐ รถแท็กซี่ ☐ รถปรับอากาศสาธารณะ ☐ รถของบริษัททัวร์ ☐ เสารถในพื้นที่
6.	คุณมาท่องเที่ยวเกี่ยวกับใคร ☐ คนเดียว ☐ แฟนหรือคู่สมรส ☐ เพื่อนร่วมชั้น ☐ คนในครอบครัว ☐ เพื่อนร่วมงาน ☐ อื่นๆ โปรดระบุ.....

ลำดับ	ข้อความ
1.	การท่องเที่ยวและความบันเทิงในพื้นที่ซาฟารีเวิลด์ อัตลักษณ์ ☐ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ☐ ไม่เห็นด้วย ☐ เฉยๆ ไม่นั่นใจ ☐ เห็นด้วย ☐ เห็นด้วยอย่างยิ่ง
2.	การเข้ามาท่องเที่ยวในครั้งนี้ คุณได้ความรู้เกี่ยวกับการปกป้องสิ่งแวดล้อมทางนิเวศ ทะเลทรายในพื้นที่ซาฟารีเวิลด์ ☐ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ☐ ไม่เห็นด้วย ☐ เฉยๆ ไม่นั่นใจ ☐ เห็นด้วย ☐ เห็นด้วยอย่างยิ่ง
3.	การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์วัฒนธรรมทะเลทรายในพื้นที่ซาฟารีเวิลด์ได้เพิ่มความตระหนัก เกี่ยวกับการปกป้องสิ่งแวดล้อม ทำให้มีความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ วัฒนธรรมมากยิ่งขึ้น ☐ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ☐ ไม่เห็นด้วย ☐ เฉยๆ ไม่นั่นใจ ☐ เห็นด้วย ☐ เห็นด้วยอย่างยิ่ง
4.	ประสบการณ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมพื้นที่ซาฟารีเวิลด์เป็นสิ่งที่ควรค่าแก่การ จดจำ ☐ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ☐ ไม่เห็นด้วย ☐ เฉยๆ ไม่นั่นใจ ☐ เห็นด้วย ☐ เห็นด้วยอย่างยิ่ง

5.	<p>ชาวชุมชนในพื้นที่ซาฟโถวมีความเป็นมิตรต่อนักท่องเที่ยวและตระหนักถึงความสำคัญ ของนิเวศวัฒนธรรม</p> <p>☐ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง</p> <p>☐ ไม่เห็นด้วย</p> <p>☐ เฉยๆ ไม่มั่นใจ</p> <p>☐ เห็นด้วย</p> <p>☐ เห็นด้วยอย่างยิ่ง</p>
6.	<p>แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติในพื้นที่ซาฟโถวมีเอกลักษณ์และน่าสนใจ</p> <p>☐ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง</p> <p>☐ ไม่เห็นด้วย</p> <p>☐ เฉยๆ ไม่มั่นใจ</p> <p>☐ เห็นด้วย</p> <p>☐ เห็นด้วยอย่างยิ่ง</p>
7.	<p>ทรัพยากรทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในพื้นที่ซาฟโถวมีความหลากหลาย</p> <p>☐ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง</p> <p>☐ ไม่เห็นด้วย</p> <p>☐ เฉยๆ ไม่มั่นใจ</p> <p>☐ เห็นด้วย</p> <p>☐ เห็นด้วยอย่างยิ่ง</p>
8.	<p>ท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาวในตอนกลางคืนทำให้ประสบการณ์การท่องเที่ยวใน ทะเลทรายมีความน่าสนใจยิ่งขึ้น</p> <p>☐ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง</p> <p>☐ ไม่เห็นด้วย</p> <p>☐ เฉยๆ ไม่มั่นใจ</p> <p>☐ เห็นด้วย</p> <p>☐ เห็นด้วยอย่างยิ่ง</p>
9.	<p>ที่พักกลางทะเลทรายสามารถส่งเสริมประสบการณ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ</p> <p>☐ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง</p> <p>☐ ไม่เห็นด้วย</p> <p>☐ เฉยๆ ไม่มั่นใจ</p> <p>☐ เห็นด้วย</p> <p>☐ เห็นด้วยอย่างยิ่ง</p>

10.	<p>การรับประทานอาหารกลางทะเลทรายสามารถส่งเสริมประสบการณ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ</p> <p>☐ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง</p> <p>☐ ไม่เห็นด้วย</p> <p>☐ เฉยๆ ไม่มั่นใจ</p> <p>☐ เห็นด้วย</p> <p>☐ เห็นด้วยอย่างยิ่ง</p>
11.	<p>การรักษาความหลากหลายของสายพันธุ์ชีวภาพเอื้อต่อความสมดุลของสภาพแวดล้อมทางนิเวศและการส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืนของภูมิภาคคือหน้าที่และความรับผิดชอบของทุกคน</p> <p>☐ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง</p> <p>☐ ไม่เห็นด้วย</p> <p>☐ เฉยๆ ไม่มั่นใจ</p> <p>☐ เห็นด้วย</p> <p>☐ เห็นด้วยอย่างยิ่ง</p>
12.	<p>การคมนาคมในพื้นที่ซาฟารี (การขนส่งสาธารณะในเมืองและการขนส่งระหว่างเมือง) ค่อนข้างสะดวก</p> <p>☐ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง</p> <p>☐ ไม่เห็นด้วย</p> <p>☐ เฉยๆ ไม่มั่นใจ</p> <p>☐ เห็นด้วย</p> <p>☐ เห็นด้วยอย่างยิ่ง</p>
13.	<p>ผู้ปฏิบัติงานด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่ซาฟารีมีความเป็นมืออาชีพและมีความรับผิดชอบ</p> <p>☐ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง</p> <p>☐ ไม่เห็นด้วย</p> <p>☐ เฉยๆ ไม่มั่นใจ</p> <p>☐ เห็นด้วย</p> <p>☐ เห็นด้วยอย่างยิ่ง</p>
14.	<p>กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและความบันเทิงที่บ้านในชุมชนท้องถิ่นให้ความสำคัญกับเชิงพาณิชย์มากเกินไป</p> <p>☐ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง</p>

	☐ ไม่เห็นด้วย ☐ เฉยๆ ไม่มั่นใจ ☐ เห็นด้วย ☐ เห็นด้วยอย่างยิ่ง
15.	<p>ร้านอาหารควรชูอัตลักษณ์วัฒนธรรมอาหารในท้องถิ่นและรสชาติแบบดั้งเดิม</p> ☐ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ☐ ไม่เห็นด้วย ☐ เฉยๆ ไม่มั่นใจ ☐ เห็นด้วย ☐ เห็นด้วยอย่างยิ่ง
16.	<p>ผลิตภัณฑ์ในแหล่งท่องเที่ยวควรสะท้อนอัตลักษณ์วัฒนธรรมท้องถิ่น โดยเน้นความดั้งเดิมทางนิเวศวัฒนธรรม</p> ☐ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ☐ ไม่เห็นด้วย ☐ เฉยๆ ไม่มั่นใจ ☐ เห็นด้วย ☐ เห็นด้วยอย่างยิ่ง
17.	<p>ฉันจะแนะนำการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมของพื้นที่ซาฟารีให้กับคนในครอบครัว เพื่อน และคนรู้จัก</p> ☐ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ☐ ไม่เห็นด้วย ☐ เฉยๆ ไม่มั่นใจ ☐ เห็นด้วย ☐ เห็นด้วยอย่างยิ่ง
18.	<p>ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในเขตซาโปโลวในพื้นที่ซาฟารี</p> <p>.....</p> <p>.....</p>

访谈表

第一类 沙坡头地区社区家庭	
序	问题
1.	被访问家庭的人员数量及姓名、民族、文化程度、职业、收入
2.	是否是生态移民？搬迁前的生活状况如何？（居住环境、生产生活方式、家庭收支情况）
3.	家庭成员对现居住环境的适应情况（生产、生活、社会关系）
4.	是否参与沙坡头地区旅游的经营活动，一年中参与的时长、具体的时节，经营的收入情况、收入占全年家庭收入的比重情况
5.	当地政府/旅游企业对社区参与沙坡头旅游活动的态度怎么样？有没有什么政策、措施，有什么样的效果？
6.	您是否希望参与旅游活动的经营，主动为游客介绍当地的旅游景点、社区文化、地方文化特色？您在准备参加/已经参加旅游服务的过程中遇到什么困难/影响因素？
7.	现阶段沙坡头地区的旅游活动对地区的自然生态保护、社会经济发展、当地文化特色有影响吗？具体表现在哪些方面？当地政府/旅游企业采取了哪些措施？

第二类 沙坡头地区历史文化学者	
序	问题
1.	对于沙坡头地区开展的旅游活动，有什么意见和建议？对生态文化旅游是否了解？
2.	沙坡头地区开展生态文化旅游对于当地社区和生态环境的保护有什么积极作用？
3.	沙坡头地区的历史文化如何助力现阶段旅游活动？是否可以举例说明？
4.	对于沙坡头地区发展生态文化旅游活动在历史文化显性的表现中有哪些问题需要注意？是否可以举例子说明？
5.	对于沙坡头地区开展生态文化旅游有什么意见和建议？

第三类 沙坡头地区社区管理者	
序	问题
1.	沙坡头村/长流水村/南长滩村现阶段经济状况如何？旅游活动在其中的作用有哪些？
2.	在沙坡头地区开展的旅游活动中，社区管理者的角色都有哪些？
3.	沙坡头村/长流水村/南长滩村在沙坡头地区的旅游活动中旅游资源的管理情况怎么样？
4.	沙坡头村/长流水村/南长滩村在面对旅游资源的开发中是否能够积极参与？积极参与的因素有哪些/不积极参与的因素有哪些？
5.	沙坡头村/长流水村/南长滩村旅游资源开发存在什么优势与劣势，未来有什么发展策略？

第四类 沙坡头地区文化旅游区管理者	
序	问题
1.	沙坡头地区以文旅产业为龙头的发展定位是如何形成的？具体的文旅产业发展经历了几个阶段？每个阶段有什么样的重要事件？
2.	沙坡头地区现阶段文旅融合发展管理的情况（游客来源、旅游资源开发、旅游路线规划、接待设施的基本情况、交通的可达性等）
3.	旅游活动对于沙坡头地区生态环境、公共服务、社会管理等方面带来的挑战有哪些，具体如何面对？有哪些经验？
4.	在开展旅游活动的过程中相关村落参与旅游活动的积极性如何？参与积极性（积极地或消极地）具体表现在哪些方面？如何解决这些问题？
5.	发展生态文化旅游对于沙坡头地区旅游可持续发展是否有积极影响？下一步有什么展望？

第五类 沙坡头地区旅游游客	
序	问题
1.	沙坡头旅游是否寻求的是“娱乐”的体验，让我感到刺激、愉悦；是“教育”的体验，让我开阔视野，增长知识；是“逃避现实”的体验，让我忘记烦心的事情；是“审美”的体验，让我在大漠陶冶情操
2.	在沙坡头地区旅游，是否参与到环境保护的活动中？是否了解生态旅游？
3.	生态旅游要依托良好的自然生态环境和独特的人文生态系统，您在沙坡头地区旅游有什么体验感受？
4.	在沙坡头地区旅游活动时与当地的服务人员和当地居民是否有愉快的交流？
5.	沙坡头地区的旅游活动是否能够感受到沙坡头地区原生态民俗民风的特色？
6.	总体来说，对此次沙坡头地区的旅游进行评价，对发展提出意见和建议？是否愿意推荐给身边的人？

沙坡头地区生态文化旅游游客体验问卷调查

序号	问卷问题
受访者基本信息	
1	您的年龄 ☐ 18-24 岁; ☐ 25-34 岁; ☐ 35-44 岁; ☐ 45-60 岁; ☐ 60 岁以上
2	您的性别 ☐ 男; ☐ 女
3	您的最高学历 ☐ 初中及以下; ☐ 高中; ☐ 大专; ☐ 本科; ☐ 硕士; ☐ 博士及以上
4	您从事的职业 ☐ 大学生; ☐ 公务员; ☐ 事业单位; ☐ 医务人员; ☐ 企业或公司员工; ☐ 教师或科研人员; ☐ 离退休人员; ☐ 个体经营; ☐ 自由职业; ☐ 其他
5	您的居住地 ☐ 中卫市 ☐ 省内其他地区; ☐ 省外其他城市 (请注明来源地) ☐ 国外其他城市 (请注明来源地)
6	您的收入情况 (月/元) ☐ 3500 以下; ☐ 3501-4999; ☐ 5000-9999; ☐ 10000 及以上

序号	问卷问题
7	您计划旅游的时长 ☐ 1 天； ☐ 2-3 天； ☐ 4-6 天； ☐ 7 天以上
交通方式	
1	您此次的旅游方式 ☐ 单位组织； ☐ 自由行； ☐ 旅行社； ☐ 其他
2	旅游团团费 ☐ 999 元及以下； ☐ 1000 元-1999 元； ☐ 2000 元-2999 元； ☐ 3000 元及以上
3	自由行的消费预算 ☐ 999 元及以下； ☐ 1000-1999 元； ☐ 2000-3999 元； ☐ 4000 元及以上
4	如何抵达目的地 ☐ 自驾车； ☐ 火车/动车； ☐ 长途客车； ☐ 飞机
5	目的地交通方式 ☐ 自驾车； ☐ 出租车； ☐ 公共汽车； ☐ 旅游包车； ☐ 租赁汽车； 旅游公司大巴
6	同行者 ☐ 个人； ☐ 情侣、夫妻； ☐ 同学、朋友； ☐ 家人； ☐ 同事； ☐ 其他

序号	问卷问题
旅游体验	
1	沙坡头地区旅游娱乐产品缺乏特色 ☐ 强烈反对; ☐ 不同意; ☐ 即不同意也不反对; ☐ 同意; ☐ 坚决同意
2	通过参与生态文化旅游, 可以学习到沙坡头地区沙漠生态环境保护的知识。 ☐ 强烈反对; ☐ 不同意; ☐ 即不同意也不反对; ☐ 同意; ☐ 坚决同意
3	沙坡头地区沙漠生态文化旅游增强了我的环保意识, 我对生态文化旅游有了进一步的了解。 ☐ 强烈反对; ☐ 不同意; ☐ 即不同意也不反对; ☐ 同意; ☐ 坚决同意
4	沙坡头生态文化旅游的特殊体验值得回忆 ☐ 强烈反对; ☐ 不同意; ☐ 即不同意也不反对; ☐ 同意; ☐ 坚决同意
5	沙坡头地区社区居民生态文化意识强, 很友好 ☐ 强烈反对; ☐ 不同意; ☐ 即不同意也不反对; ☐ 同意; ☐ 坚决同意

序号	问卷问题
6	沙坡头地区的旅游自然资源比较独特，有吸引力 ☐ 强烈反对； ☐ 不同意； ☐ 即不同意也不反对； ☐ 同意； ☐ 坚决同意
7	沙坡头地区历史文化资源的种类比较丰富 ☐ 强烈反对； ☐ 不同意； ☐ 即不同意也不反对； ☐ 同意； ☐ 坚决同意
8	夜晚星空能够获得与众不同的沙漠旅游体验 ☐ 强烈反对； ☐ 不同意； ☐ 即不同意也不反对； ☐ 同意； ☐ 坚决同意
9	沙坡头地区沙漠住宿体验让我感到舒服 ☐ 强烈反对； ☐ 不同意； ☐ 即不同意也不反对； ☐ 同意； ☐ 坚决同意
10	沙坡头地区沙漠就餐体验让我感到愉快 ☐ 强烈反对； ☐ 不同意； ☐ 即不同意也不反对； ☐ 同意； ☐ 坚决同意
11	维持物种的多样性有利于生态环境的平衡，促进地区可持续发展是我们每个人的责任 ☐ 强烈反对； ☐ 不同意； ☐ 即不同意也不反对； ☐ 同意； ☐ 坚决同意

序号	问卷问题
12	沙坡头地区交通（市内的公共交通、城市间交通）还算便利 ☐ 强烈反对； ☐ 不同意； ☐ 即不同意也不反对； ☐ 同意； ☐ 坚决同意
13	沙坡头地区的旅游从业者比较专业负责 ☐ 强烈反对； ☐ 不同意； ☐ 即不同意也不反对； ☐ 同意； ☐ 坚决同意
14	当地社区的文化旅游活动、节庆活动、民俗娱乐太过商业化 ☐ 强烈反对； ☐ 不同意； ☐ 即不同意也不反对； ☐ 同意； ☐ 坚决同意
15	餐饮应该突出当地饮食文化特色且原汁原味 ☐ 强烈反对； ☐ 不同意； ☐ 即不同意也不反对； ☐ 同意； ☐ 坚决同意
16	旅游地商品要体现当地的文化特色，突出文化的传统性、文化生态性 ☐ 强烈反对； ☐ 不同意； ☐ 即不同意也不反对； ☐ 同意； ☐ 坚决同意

序号	问卷问题
17	回去会向身边的朋友、家人、同事等推荐沙坡头地区生态文化旅游 ☐ 强烈反对； ☐ 不同意； ☐ 即不同意也不反对； ☐ 同意； ☐ 坚决同意
18	对沙坡头地区开展生态文化旅游活动的意见与建议

บรรณานุกรม

- Berno, T., & Ward, C. (2005). Innocence Abroad: A Pocket Guide to Psychological Research on Tourism. *American Psychologist*, 60(6), 593–600.
<https://doi.org/10.1037/0003-066X.60.6.593>
- Chen, A. F., & Zhao, X. D. (2007). A review of the studies on Western Xia and the Silk Road. *Journal of Northwest Second Ethnic College (Philosophy and Social Sciences Edition)*, (02), 27-31.
- Cui Yan. (2010). Research on Desertification Dynamic Change and Tourism Development in Kubuqi Desert (Ph.D. dissertation, Graduate School of Chinese Academy of Sciences (Research Center for Soil and Water Conservation and Eco-Environment, Ministry of Education)).<https://kns.cnki.net/KCMS/detail/detail.aspx?dbname=CDFD0911&filename=2010210191.nh>
- Dang, X. H., Li, X. L., Liu, J., Meng, Z. J., Bai, S. H., Zhai, B., & Liu, B. (2022). The current status and development prospects of desert tourism resources in China. *Journal of Arid Land Resources and Environment*, 36(07), 194-201.
<https://doi.org/10.13448/j.cnki.jalre.2022.191>
- Desert Control and Improvement of Ecological Environment——40 years of desert management in Zhongwei Solid Sand Forest Farm. (1994). *Environmental Protection* (02), 26-29+22
- Dailanhai.(2020). Research on ecological space production and reproduction of Ejina oasis in Inner Mongolia (doctoral dissertation, Shaanxi Normal University).<https://kns.cnki.net/KCMS/detail/detail.aspx?dbname=CDFDLAST2022&filename=1020149317.nh>
- Dong, R. J., Dong, Z. B., & Cao, X. Y. (2014). Spatial structure and main functional zoning of desert tourism resources in China. *Journal of Desert Research*, 34(02), 582-589.
- Elimigul Abuliz.(2012). Research on human cultural adaptation in desert arid areas (doctoral dissertation, Minzu University of China).<https://kns.cnki.net/KCMS/detail/detail.aspx?dbname=CDFDLAST2021&filename=1012417189.nh>
- Gao, C., Dong, Z. B., Jiang, Y. G., Wang, X. Z., & Zhang, X. (2022). A text analysis-based study on tourist perceptions and behavior in 5A desert tourism scenic spots. *Journal of Desert Research*, 42(04), 41-49.
- Gao, F. (2010). Israel's desert agriculture leads the world. *China Rural Science &*

Technology, (09), 74-75.

Gao, X., Huang, P. T., & Wang, K. (2019). Assessment of ecosystem stability in the Shapotou arid desert nature reserve in Ningxia. *Acta Ecologica Sinica*, 39(17), 6381-6392.

Guo, W., Wang, L., & Huang, Z. F. (2012). Research on tourism space production and community residents' experience: A case study of the ancient town of Zhouzhuang in the Jiangnan water town. *Tourism Tribune*, 27(04), 28-38.

Haiyang LIU.(2013). Research on Development Model and Potential Evaluation of Desert Tourism in China (Ph.D. dissertation, Lanzhou University).<https://kns.cnki.net/KCMS/detail/detail.aspx?dbname=CDFDLAST2016&filename=1016036490.nh>

Han, R. B., & Huang, X. T. (2021). Innovation and development of cultural and tourism integration from the perspective of "daily life": Taking the Yellow River culture as an example. *Folklore Studies*, 32(06), 43-52+159.
<https://doi.org/10.13370/j.cnki.fs.2021.06.006>

Huang, Y. L., Wei, X. H., & Li, F. (2006). Discussion on the development of desert tourism resources in northern China. *Journal of Desert Research*, 26(05), 739-744.

Jiang, P. (2020). The path selection of rural green development in ecologically fragile areas: An empirical study based on Tongyuan Village in Shapotou, Ningxia. *Poyang Lake Journal*, 12(03), 52-60+125-126.

Li, B. (2015). Analysis of the development and utilization of desert tourism resources in Ningxia: A case study of Shapotou Scenic Area. *Tourism Overview (Second Half)*, (24), 174-175.

Li, D. L., Ma, Q. L., Zhang, J. C., Chen, F., Li, X. R., Yuan, H. B., ... & Zhang, Z. (2020). Vegetation characteristics of the Tengger Desert. *Journal of Desert Research*, 40(04), 223-233.

Li, J. F. (2019). The diamond model of tourist attraction planning. *Urban Planning*, (06), 69-78.

Liu, S. (2023, May 15). Culture: Understanding and interpretation in different contexts. Beijing Daily. Retrieved from https://www.gmw.cn/xueshu/2023-05/16/content_36563282.htm

Li, X. C. (2004). *Regional historical geography of China* (p. 63). Beijing: Peking University Press.

Li, Y., & Zhang, D. Y. (2018). Spatial pattern of traditional villages in Northwest China and its causes. *Economic Geography*, 41(12), 233-240.

<https://doi.org/10.15957/j.cnki.jjdl.2021.12.025>

Liu Fang. (2020). Developing Ecotourism and Promoting the Development of Circular Economy——Commenting on Tourism Ecological Economics. *Journal of Guangdong University of Finance and Economics* (01), 116

Liu, Y. A. (2010). Study on the social and cultural adaptation of Han immigrants who moved to Ningxia in the 20th century (Doctoral dissertation, Lanzhou University).
https://kns.cnki.net/kcms2/article/abstract?v=UJxGsw0MzDFf9YTB9a8lTh8ng-U3mUZ_RP44DNoXcOuqHzpQMqilKU3qsiC4QI4NfnJH7Ony-nzDicGuTQ8AInyu0HWqyKsCzKkpIjBuuzHVOAyL8PiB7bU4pccdUBR5TjG8_gU9-YOmV7rSkkRx2Vr6Jkox-IkIwv32p9lTR2ErnX84hDdD4a_6Qv3whNaS&uniplatform=NZKPT&language=CHS

Meng, L., Xu, Y. Y., & Zhou, W. Z. (2021). Comparative study on sustainable development of eco-tourism scenic spots in China and Germany. *Journal of Shanghai Jiao Tong University (Philosophy and Social Sciences Edition)*, 29(02), 105-116.
<https://doi.org/10.13806/j.cnki.issn1008-7095.2021.02.011>

Ningxia News Network (Ed.). (2018). Overview of Zhongwei City, Ningxia. Retrieved from https://www.nxnews.net/zt/2020/ytzw/ytyxzw/202007/t20200727_6799236.html

Peng, S. Z., & Lu, C. (2020). Innovation research of rural tourism ecosystem embedded with symbiosis theory. *Science Research Management*, 41(12), 60-69.
<https://doi.org/10.19571/j.cnki.1000-2995.2020.12.005>

Shapotou District People's Government Office, (2022), 14th Five-Year Plan for Cultural and Tourism Development of Shapotou District, Zhongwei City: Shapotou District People's Government Office.

Shaw, G., Bailey, A., & Williams, A. (2011). Aspects of service-dominant logic and its implications for tourism management: Examples from the hotel industry. *Tourism Management*, 32(2), 207-214.

Shi, L., Li, L. T., Zhang, G. L., Yang, P., Gao, X. Y., & Zhao, Y. P. (2018). Functional zoning of desert tourism based on suitability analysis: A case study of Shapotou District, Zhongwei City, Ningxia. *Journal of Desert Research*, 38(02), 437-443.

Shi, S., Feng, J. C., & Zou, X. Y. (2008). Research on species composition and diversity of artificial vegetation in Shapotou sand control project. *Journal of Basic and Engineering Sciences*, 16(03), 363-370.

Song Rui. (2003). Ecotourism: Multi-objective multi-agent symbiosis (PhD dissertation, Graduate School of Chinese Academy of Social Sciences).
<https://kns.cnki.net/KCMS/detail/detail.aspx?dbname=CDFD9908&filename=2004044094.nh>

Song, X. L., Liang, X. C., Zhang, X. C., & Liu, W. Y. (2022). Tourism value co-creation: A review and future prospects. *Tourism Science*, 36(03), 36-57. <https://doi.org/10.16323/j.cnki.lykx.2022.03.002>

Sun, B. Y. (2021). The current status and prospects of desert-type tourist attractions in China. *Journal of Desert Research*, 39(01), 75-81.

Sun, J. X., Wang, X. J., & Huang, X. B. (2014). New perspectives, methods, and trends in tourism research: Summary of the International Symposium on Tourism Science and the Dean's Forum of the China Tourism Academy. *Tourism Tribune*, 29(12), 118-120.

Tan, Q. X. (2001). On Ding Wenjiang's so-called important geographical discoveries of Xu Xiake. In *Xu Xiake in Zhejiang: Proceedings of the 2001 Zhoushan Xu Xiake Tourism Culture Seminar and the Second Annual Meeting of the Zhejiang Xu Xiake Research Association* (pp. 391-400).

Vargo, S. L., & Lusch, R. F. (2016). Institutions and axioms: An extension and update of service-dominant logic. *Journal of the Academy of Marketing Science*, 44(1), 5-23.

Wang, J. X., & Li, M. (2017). Research on the contribution and impact of agricultural eco-tourism on regional economy: A case study of Huangpi District, Wuhan. *China Agricultural Resources and Regionalization*, 38(07), 232-236.

Wang, W. R., & Wu, G. H. (2010). Study on the suitability of desert tourist destinations in northern China. *Journal of Arid Land Resources and Environment*, 24(01), 184-188. <https://doi.org/10.13448/j.cnki.jalre.2010.01.038>

Wei, Q., & Wang, H. H. (2008). A review of desert tourism research in China. *Social Scientist*, (01), 95-98.

Wei, M. Q., Bai, C. H., & Hua, C. G. (2020). Value co-creation in public tourism services: Conceptual model, driving factors, and behavior process—A case study of international visit points in Hangzhou. *Tourism Tribune*, 35(03), 72-85. <https://doi.org/10.19765/j.cnki.1002-5006.2020.03.011>

Xue, L. P., & Gao, R. X. (2011). Study on the spatial pattern of Guanguo ancient village. *China Ancient City*, (10), 59-63.

Xue, Z. C. (2006). An outline of historical geography and culture in Ningxia. *Journal of Guyuan Normal College*, (05), 45-50.

Yan Mancun, Dong Guangrong, Li Baosheng. (1997). Development and geomorphological evolution of the Yellow River terraces in Shapotou area. *Chinese Desert* (04).

Yang, J., & Wang, X. Y. (2018). An overview of Neolithic archaeological literature in Ningxia. *Library Theory and Practice*, (04), 107-112.

<https://doi.org/10.14064/j.cnki.issn1005-8214.2018.04.025>

Yu Minliu, BAO Xinkang, ZHANG Yingmei, LI Xinrong. (2002). Environmental structure change and bird biodiversity in Shapotou area, Ningxia. *Journal of Lanzhou University* (06),78-83. doi:10.13885/j.issn.0455-2059.2002.06.017

Yue, Y. X. (2013). Hydraulic development and environmental changes in Ningxia Plain from Qing Dynasty to the Republic of China (Doctoral dissertation, Fudan University). https://kns.cnki.net/kcms2/article/abstract?v=UJxGsw0MzDGXsRbwDkxWuS7y57qfEz2TRCeD9lRSCzFVzIqDQz_4GHjOezl6lg1W_GwHjr4gKXOfCCv7Z3-f3JLIbPuexMw3ycO-1JkQmabX_tLrf8zK6DtTjxmeP0eZJ6dOm0e8VutHZX-gt77WPbDIge7NrMmcGqx1hVlyq1MOvjb1KIIXbHaGzC63X4_486EtQSuc6Jo=&uniplatform=NZKPT&language=CHS

Zhang, H., Sun, Y. Q., & Si, J. H. (2017). Analysis of international ecotourism research based on knowledge mapping method. *Journal of Natural Resources*, 32(02), 342-352.

Zhang, S. Y., Liu, J. M., Zhu, H., & Li, T. (2018). Progress and implications of foreign ecotourism research. *Progress in Geography*, 37(09), 1201-1215.

Zou, D. (2022). Research on the adaptability of social-ecological systems of traditional villages under tourism disturbance (Doctoral dissertation, East China Normal University). <https://doi.org/10.27149/d.cnki.ghdsu.2022.004047>

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	Fangliang Liu
วัน เดือน ปี เกิด	25 June 1983
สถานที่เกิด	Gan Su Province
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	Lanzhou City, Gansu Prove, China
ตำแหน่งและประวัติการ ทำงาน	Associate Professor
ประวัติการศึกษา	-Shaanxi University Of Science & Technology (XI'an,China) Major fields of study: Light Industry Technology and Engineering in Engineering Field Degrees abbreviation: Master Years: from 09/2013 -12/2016 -Northwest Minzu University (Lanzhou, China) Major fields of study: Art Design Degrees abbreviation: Bachelor Years: from 09/2002-07/2006
รางวัลหรือทุนการศึกษา	1. Design works won the Excellence Award at the 14th China International Interior Design Biennale in 2022 2. The works won the third prize of the 5th National Digital Creative Teaching Skills Competition in 2022 3. The design works won the nomination award of China's interior design TOP youth 100 list in 2019 4. The design works won the first prize of the young teacher group of the first "Ganqingning" College Innovation and Entrepreneurship Competition in 2019 5. The design works won the Excellence Award in the 5th China Crafts "Innovation Award" Cultural and Creative Theme Competition in 2019 6. "Dual-platform, three-integration" cultural and creative

practice teaching system construction of environmental design major under the background of new liberal arts won the new liberal arts research and reform practice project of Lanzhou Institute of Technology in 2022

7. In 2022, won the "Application Research of Gansu Regional Cultural Characteristics in the Development of Cultural and Creative Products in the Context of Inheritance and Protection" and won the final review of Gansu Provincial Social Science Planning Project

8. In 2020, won the Lanzhou Institute of Technology's new engineering research and practice project "Research and Practice on the Construction of a Scientific Research Platform for Creative Design Talents from the Perspective of Collaborative Innovation"

